

ดวเ

7การ์ตูนราชันย์
ครองพิภพ เล่ม 7

Story : Season Cloud / Art : Loxsiana

ฟรี! ทรานู 8 1u

DWO

7 การ์ดราชนัย ครองพิภพเล่ม 7

Story : Season Cloud / Art : Loxsiana

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 1,048

DWO 7 การ์ดราชันย์ครองพิภพ เล่ม 7

เขียนโดย Season Cloud

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2558

ISBN 978-616-00-2141-3

ราคา 310 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : วริษฐา ศรีธัญรัตน์ พิสูจน์อักษร : กัญญภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : ภูษฎา รอดหลง ภาพปก/ภาพประกอบ : Loxsiana รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุวิคัชฌา โลภิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ชีญาภัทร พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจติยา โลภิตสถาพร

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองแข็ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด
ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืชมพูน
กระดานถนอมสายตากันริ้ว
www.greenread.com

คำนำ

หากใจเรายังไม่ให้อภัย เหตุผลใดๆ ก็เป็นได้แค่คำแก้ตัว
เมื่ออีเวนต์ระดับหายนะของ DWO มาเยือน แทนไทยก็ต้องรู้จักลด ละ
เล็ก ความโกรธความแค้น และขอความร่วมมือจากศัตรูเก่าราวเป็นพลอต
การตุ๋นลูกผู้ชาย
แต่แน่ละว่าจะร่วมมือกันได้ ต้องละทิ้งความขุนซ่องหมองใจเก่าๆ เสีย
เรียนรู้ที่จะให้อภัย และฟังเหตุผลของอีกฝ่ายบ้าง
ทั้งในเกมและชีวิตจริง หากอยากได้ความร่วมมือใดๆ ก็ต้องทำเช่นนั้น
ไม่ใช่หรือ

Sataporn Fantasy
สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy
ได้ที่เพจ www.facebook.com/SatapornFantasy

ประวัตินักเขียน

สมัยเด็ก บ้านอยู่ต่างจังหวัด (ยังคิดถึงวันที่แม่รู้ดื้อไม่มาหาหวด ไม่หาย) กว่าจะได้เข้ามาเรียนต่อในกรุงเทพมหานคร ก็คือช่วงมัธยมต้น ที่โรงเรียนวัดสังเวชในย่านบางลำพู จากนั้นค่อยมีโอกาสเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 แล้วสอบเทียบ เพื่อสอบเอนทรานซ์เข้าศึกษาในชั้นอุดมศึกษา

ชอบเรียนวิชาภาษาไทยมาก สอบได้คะแนนดีเสมอ แต่กลับไม่สนใจอะไรสักนิด แม้แต่รายงานสลิปหน้า...ยังให้น้องสาวช่วยเขียน

ช่วงที่เรียนอยู่นั้น หนังสืออ่านนอกเวลาคืออะไรที่เบื่อบามาก ไม่เคยมีความคิดว่าตัวเองจะได้มีโอกาสเขียนประวัติในหนังสือเล่ม 7 ของ DWO ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะข้องแวะกับวงการนี้เลย

พอเข้ามหาวิทยาลัย ได้มีโอกาสเรียนในคณะสัตวแพทยศาสตร์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลปรากฏว่า ปีแรกที่ได้เข้าเรียนยังไม่ค่อยจะสนใจเรียนอะไรนัก และยิ่งเรียนสูงขึ้นไป ยิ่งแน่ใจว่าตัวเองเลือกเรียนผิดทางแล้ว

แต่อย่างทีเพลงพีเบิร์ด ธงไชย ร้องไว้...

‘กลับตัวก็ไม่ได้ จะเดินต่อไปก็ไปไม่ถึง’

แม้จะจบปริญญาแบบร่อแร่ แต่ได้ประสบการณ์ชีวิตที่น้อยคนนักจะพบเจอเช่นกัน

แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร อดีตเป็นอย่างไร เรียนอะไรมา ปัจจุบัน Season Cloud ก็อยู่ตรงนี้ ทำงานที่ตัวเองรัก

ไม่มีอะไรปิดกั้นเราได้ ไม่ว่าเราจะเลือกผิดหรือถูกในอดีต เราเลือกได้อีกหลายต่อหลายครั้งในปัจจุบัน

เพียงเราตัดสินใจที่จะ ‘เลือก’ ลงมือทำ

จากใจนักเขียน

ในที่สุดก็มาถึงภาคสุดท้ายของ DWO กันแล้วนะครับ ผมเองก็
ใจหายเหมือนกัน ขนาด บก. ผมที่ดูแลเรื่องนี้อยู่ ยังปรารภว่า ‘เพิ่งรู้สึกว่
สมโชคเหวี่ยงขวานทำตัวเองตายอยู่ไม่นานนี่เอง’

แต่ทุกงานเลี้ยงย่อมมีการเลิกรา การจบลงโดยที่เรารักและคิดถึงเหล่า
ตัวละคร ย่อมดีกว่าเราเบื่อพวกเขาแล้ว ไม่ว่าจะเรื่องราวยาวนานเกินไป หรือ
พวกเขาเปลี่ยนไปเพราะความผิดพลาดของผู้เขียนเอง

กล่าวกันไว้ว่า ความรักที่เป็นนิรันดร์ คือรักที่ไม่สมหวัง เรื่องราวที่ไม่มี
วันจบ ก็น่าจะหมายถึงเรื่องราวที่เว้นช่วงให้นักอ่านได้จินตนาการ

แต่...ที่กล่าวมานี้ ไม่ใช่ที่เราจะจากลากันในเล่มนี้ แต่ในส่วนของ
เนื้อเรื่องที่เหลืออยู่คือภาคสุดท้าย ที่กินความยาวสองเล่ม คือ เล่ม 7 และ
เล่ม 8 ดังนั้นหนังสือเล่มนี้ในมือท่าน คือครั้งแรกของการเดินทางสุดท้าย
ส่วนการเดินทางของเหล่าตัวละครจะสิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์ในความคิดผม...
คือเล่มหน้าครับ

พบกันใหม่ในเล่ม 8 เพื่อจะพบกัน...และกล่าวคำลาด้วยรอยยิ้มครับ

Season Cloud

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

วินาศแห่งเวลา

พยากรณ์แห่งความมิดจารึกความกลางอดีตซึ่งโอบกอดปัจจุบัน
เก้าสิบวันแห่งการล่มสลายก่อนคืนกลับใกล้ปรากฏ อักษรแสงกำหนดความ
ตามวิวรรณ์ วินาศแห่งเวลาทั้งหกแย้มเงาสู่โกอา

เสียงประกาศจากท้องฟ้าจะกำหนดชะตาผืนโลกที่เหยียบย่ำ...

แดนศักดิ์สิทธิ์จำพลังเร้นอยู่ในแดนดิน ยามความมลายสิ้นโอบกอด
แสงพลังที่ส่งผ่าน มวลชีวิตแห่งโลกเสมือนนั่งรับชะตากรรมที่เข้าใกล้...

นักเดินทางเอ๋ย...

ผู้แสวงหาและโลดแล่นเอ๋ย...

เข็มนาฬิกากำลังซบเดิน...

ความมลายทั้งหกเคยเร้นอยู่ในเงามืด ความมลายเคยจำเริญพรางตา
ความมลายเคยแอบซ่อนจากทุกสิ่ง

แต่บัดนี้ วินาศแห่งเวลาจักปรากฏ...

हनินมิตแห่งผู้พยากรณ์จะบังเกิด...

ปฐมนิมิต เริ่มหลังเสียงประกาศจากฟากฟ้า พิบัติพុងหาแดนตะวันตก

เมืองลอยฟ้าแห่งผู้ครอบครองปีกที่โอบบินจะท่วมทับด้วยอุกกาบาตยักษ์ เปลวเพลิงมอดไหม้ พร้อมศีลามาหิมาจากห้วงอวกาศอันมืดดำเคลื่อนผ่านผืนฟ้า เพียงปีกแห่งยานบินจักหยุดยั้ง พลังแห่งมนตราคาถาที่ถูกร่ายจะสถิต หายนะ จากท้องฟ้าอาถรรพ์จัด

แต่นักเดินทางเอ๋ย...

ยามใดเจ้าพลังพลาด...

พลังชีวิตของผู้อาศัยของโลกใบเดิมที่เจ้าเหยียบยืนจะมอดมลายเหลือเพียงแก่นในลิบส่วน...

นิมิตแห่งวินาศซ้ำสอง เกิดที่โพนน้ำแห่งเมืองท่า ปกคลุมด้วยหมอกดำ และพายุสนี่ เด็กน้อยแห่งบายอร์ว่าทอดสายตาเหม่อมองออกนอกฝั่ง สายฟ้าตัดผ่านท้องฟ้าสีดำมืด พายุแห่งท้องน้ำก่อเกิดเป็นพิบัติภัยบดขยี้พลังเวท เพียงทัพเรืออันเกรียงไกรที่มุ่งสู่ใจกลางวายุเหนือวารีเท่านั้นคือความหวัง...

หากบายอร์ว่าล่มสลาย...

พลังเวทแห่งมวลชีวิตจะถดถอย...

จิต...เพียงแปดในลิบส่วนเท่านั้นที่คงอยู่...

นิมิตวินาศที่สาม ก่อเกิดนิมิตถึงเมืองหิมะอันหนาวเหน็บ ความมลายหายโรยตัวสู่แดนเหนือลูมินัส หอคอยโอโรราพุ่งผ่านผืนฟ้ายามราตรี อาทิตย์เที่ยงคืนสาดแสงกระทบเกล็ดน้ำแข็ง ขุนเขายักษ์หนึ่งสงบท่ามกลางไอน์

ลิบสี่ราตรีหลังพายุสายฟ้าสนี่ที่พัดผ่านบายอร์ว่าจบสิ้น เมืองเหนืออันเย็นเยือกจักพานพบหายนะจากความพิโรธเผาผลาญ

หิมะจะระเหิดหายกลายเป็นไอ...

น้ำแข็งละลายเดือด...

หินหลอมเหลวปะทุจากปากปล่องภูเขา เกิดลำธารแห่งความแผดเผาและมอดไหม้ เมืองเหนืออันงดงามจะจมใต้ลำนน้ำสีแดงเดือดพล่าน

เพียงผู้สูญอดขุนเขา...

เพียงผู้กำจัดเหล่าอารักษ์ทั้งเจ็ดหมื่น...

ยามศัตรูตนสุดท้ายถูกกำจัด...

ยามนั้น...เทพริดาแห่งความหนาวเย็นจะอวยชัย...

ความพินาศจะมลายหาย...

หากสิ้นสุดด้วยความปราชัย...

พลังแห่งท่วงท่าสองส่วนจะถูกกลืนหายในธารศिलाหลอมเหลว...

จตุรนิมิตปรากฏ ณ แดนใต้พิภพ วิหารแห่งศาสตราซึ่งถูกผนึก ปีกาญ
ใต้ธรณีขยับกาย ก่อเกิดรอยแยกสู่ห้วงดวงใจ ศิลารอบข้างบีบรัด ห่วงเหวหวั่น
แคบ หมายถึงวัดวิหารลับที่ปรากฏ

ยามจันทรุปราคาสีน้ำเงินก่อเกิด รุ่งอรุณที่จะมาถึงคือเวลาตัดสิน
จงดำดิ่งสู่ใต้โลก...

จงพิทักษ์วิหารจากกองพลแห่งความเขลา...

คมดาบแห่งผู้ฝังกายจะรุกรไล้เหล่านักเดินทาง...

เพียงหนทางเดียวที่หลงเหลือ หนทางเดียวที่จะหยุดการกลืนกิน ชุนพล
เงาคือกฎแฉของความอยู่รอด หากทัพแห่งผู้ฝังกายเล็ดลอดยึดครองวิหารลับ

จินตนาการในกำมือพวกเจ้าจะเหลือเพียงหก...

นิมิตที่หา...คาลิปคือปรากฏการณ์ที่ต้องพิทักษ์ พิภพสามสี่ไพร่ปรายตาม
วันคืน สายฝนสีด้าปลุกราชนันท์ทั้งหกซึ่งเคยมอดหายลึมตาตื่นอีกครั้ง เมื่อสิ้น
คำคืน เมื่อแสงสว่างทาบทับไปไม่ ยามนั้น...หยดน้ำจากฟ้าจะเปลี่ยนเป็น
สีอำพัน ราชันทั้งหกเคลื่อนไหวมุ่นหน้าสู่คาลิป เมืองแห่งโชคชะตา

จงปกป้องพลังแห่งแอเรีย...

จงทำลายทุกราชนันท์...

จงสังหารปีศาจทั้งหกก่อนอรุณสีเลือดจะปรากฏ...

ยามท้องฟ้าแดงฉานด้วยฝนสีชาด ราชันตนสุดท้ายจะลึมตาตื่น บัญชา
หกราชันที่เล็กรอดคืบสู่ร่างแท้จริง บดขยี้จำนวนดินแดนที่เจ้าถือครอง...

ดินแดนทั้งมวลจากสิบเหลือเพียงเจ็ด...

วินาศแห่งเวลารั้งสุดท้าย ตามพยากรณ์ไม่ปรากฏ เฒ่าชราเอ่ยเพียง
เมื่อห้าหายนะจบสิ้น...วินาศแห่งเวลาสุดท้ายจะปรากฏในห้วงเวลาที่เชื่อมโลก
ทั้งหกไปเข้าด้วยกัน...

เพียงผู้สามารถก้าวข้ามโลก...

เพียงผู้ครอบครองปีกระดับอัญมณี...

เพียงนักเดินทางผู้หาญกล้า...
ยามใดเจ้าล้มเหลว...
ทุกหัวใจจะลดลงอีกหนึ่ง...ชีวิตมอดไหม้ จิตและท่วงท่าอ่อนล้า
จินตนาการถูกลิดรอนและแดนดินในอุ้งมือ...เริ่มจางหาย...
นักเดินทางเอ๋ย...
เพื่อนเอ๋ย...
สหายเอ๋ย...
จงยกดาบขึ้นปกป้อง...
จงสวมวิญญาณผู้กล้า...
จงร่ายเวทปกป้องรักษา...
จงพิทักษ์หกเส้าแห่งโกอา...
จงปกป้อง 'โฮป' ปกป้องพลังแห่งโลกหล้า ก่อนการตัดสินใจสุดท้ายจะ
มาถึง...ก่อนสงครามศักดิ์สิทธิ์จะบังเกิด
ทุกการเดินทางคือสิ่งล้ำค่า...

Duel World Online

1

ก่อนการประกาศ

“ไม่อ้าว! ทำไมต้องเป็นฉันด้วยล่ะเจ้าแท่น!” เอ็ดเวิร์ดโวยวาย อยู่ในห้องโถงหลักของปราสาทผลึก “นี่ฉันก็จ่ายไปตั้งพันล้านให้แล้วไง จ่ายเพื่อไ้ต่อสู้ศึกเกอร์กิลด์ที่แก่จะเอาเนี่ย แล้วทำไมต้องให้ฉันเป็นหนูลงยาด้วยล่ะเฮ้ย!”

การคลังประจำกิลด์ไอเซนเกอร์ซึ่งตกเป็นเป้าสายตาของสมาชิกทุกคน โวยวายพลางชี้ไปที่ตู้โลหะสีเงินมันวาวสูงระดับสายตา ขนาดของมันกว้างราวหนึ่งเมตรเห็นจะได้ ทางด้านขวาของตู้ที่ว่ามีช่องเล็กๆ และหน้าต่างมีจอเรืองแสงไว้ทาบฝ่ามือเพื่อระบุตัวตนผู้เล่น

“โอ้พีเอ็ด...พีเสียตังแล้วพีก็ต้องอยากลองใช้ใหม่ล่ะ และนี่ไม่ใช่ตู้สติกเกอร์พี นี่ตู้การிடแบบใหม่ของเกมเซียวนะพี ไม่เลือนระดับเลเวลกิลด์เกิน 45 แบบพวกเราดอนนี้ก็เลือกไ้ตู้การิดนี้มาไม่ได้ ของเทพๆ แบบนี้ ก็ต้องให้คนเทพๆ แบบพีลองไง” แท่นไทย...หัวหน้ากิลด์ไอเซนเกอร์เริ่มหว่านล้อม

เอ็ดเวิร์ดหรีตา กอดอก จากนั้นจึงตัวดสายตามองคนพูด

“แกอย่ามาทำเป็นพูดดีเจ้าแท่น ฉันไม่ใช่เจ้าเคลวินจะได้เชื่อคำอวย

ของแก ตอนนั้นแกก็แค่อยากให้ฉันลงตายก่อนใช้ใหม่ละ หน้อย...เห็นเอ็ดจาง คนนี้เลเวลเหลือไม่ถึงร้อยหน้อยเดียว...รังแกกันเล่นนะ” คนพูดทำหน้าน่าสงสาร แต่นึกที่ซึ่งเพิ่งชำระโทษชายคนนี้ไปเมื่อวันก่อนยังอารมณ์กรุ่นๆ

“จิตเลย เจอคนแบบนี้ฉันไม่รู้จะพูดอะไรกับนายแล้ว แม่หักคอจมน้ำฟริกดีไหมนี่” เธอสา่ยหน้าแล้วใช้สายตาอาฆาตมองเอ็ดเวิร์ด ซึ่งนั่นทำให้คนถูกจ้องเสียชีวิตหลังวาบ

“เคลวิน...แกมันเทพ โซว์เทพให้พวกเราดูการ์ดแกหน้อยสิ มันจะเทพขนาดไหน” แทนเริ่มเปลี่ยนเป้าหมาย เขาหันไปหาชายชุดขาวขลิบทอง อาชีพฟอร์จูนคอมมานเดอร์ ที่กอดอกนอนเอกเขนกอยู่บนโต๊ะประชุมไม่ไกลนัก

“แกอย่ามาหลอกฉันให้ยาก ท่านเคลวินคนนี้ไม่ใช่คนหลงเชื่อคำพูดคนอื่นง่ายๆ ไอ้คำพูดยุ่งซ้นต่ำของแกนะ...มันไร้ผล” คนพูดทำหน้าไม่สนใจ แทนเริ่มขมวดคิ้วถอนใจ การ์ดที่ดูตรงหน้าจะส่งออกมานั้น เรียกกันว่า...การ์ดเพลเยอร์

การ์ดเพลเยอร์ (Player Card) หรือการ์ดผู้เล่นนั้น...พวกแทนเพิ่งค้นพบว่า เป็นการ์ดที่สร้างได้เมื่อระดับเลเวลกิลด์พุ่งสูงถึง 45 และการ์ดชนิดนี้จะปรากฏเมื่อผู้เล่นในกิลด์แนบมือข้างหนึ่งลงบนหน้าจระบุดัตน ซึ่งในขณะนี้ยังไม่มีใครยอมทดสอบเป็นคนแรก

สโนว์ขยับแว่นหนานิ่ง ลินทำตาลูกวาวอยู่ข้างสโนว์ บลานชียืนนิ่งอยู่หลังนิกก็ เคลเดินวนไปมารอบตู้สีเงินนั้น ส่วนอาเยะและทาเกะ...ยังยืนฟังหลังกับขอบหน้าต่างไกลออกไป

“เดี๋ยว...” ในที่สุดแทนก็นึกได้ เขากวาดมองไปที่มุมห้อง ซึ่งมีชุดเกราะสีดำทะมึนยืนสงบนิ่งราวรูปหล่อโลหะ “เจ้าเฮส...” เขาพูดแล้วส่ายยิ้ม จากนั้นแทนก็ออกคำสั่งกับเกราะเฮส...ให้เดินไปที่หน้าต่างใบนี้

เกราะโลหะสีดำดวงตาปรากฏแสง เกราะเฮสเดินตรงมาหาพวกแทน เสียงเกราะเท้ากระทบพื้นผิวดังสะท้อน และไม่นานนักเฮสก็ยืนอยู่หน้าตู้การ์ดเพลเยอร์ โดยที่แม้แต่เคลวิน กับอาเยะและทาเกะเองก็สนใจจนเดินเข้ามาล้อมวง

“คำสั่งหัวหน้ากิลด์...เฮส...แก่ประทับมือบนหน้าจอนั้น แล้วพูดชื่อตัวเอง...ปฏิบัติ!” แทนออกคำสั่ง ดวงตาเกราะเฮสเปล่งแสงวาบ มันทาบบมือ

ไปบนหน้าจอตรวจสอบผู้เล่น ฝ่ามือที่แนบติดกับหน้าจอซึ่งมีแสงเรืองอ่อนๆ ถูกตรวจเพื่อระบุตัวตน และไม่ถึงสามวินาทีจากนั้น...เสียงจากระบบก็ดังขึ้น

ผู้เล่นเฮสแห่งไอเซนเกอร์...โปรดชานซื้อตนเองเพื่อยืนยันการสร้างการ์ดเพลเยอร์ และชำระเงิน 100 ล้านกิล เป็นค่าสร้างการ์ด

เกราะเฮสยืนนิ่งก่อนขยับคอหันมองซ้ายขวา เป้าหมายคือเอดเวิร์ดซึ่งกำลังผูกคอตายด้วยกัน เขาทำเอา กระแทกเสียวหายใจ ก่อนส่ายหน้าเดินตรงมาจัดการเรื่องเงินให้เจ้าเครื่องจักรนั้น และเมื่อเงินจำนวนหนึ่งร้อยล้านกิลถูกหักจากบัญชีอิเล็กทรอนิกส์ของเอดเวิร์ดเป็นที่เรียบร้อยแล้ว...เกราะเหล็กสีดำก็เอย่ซื้อตนเอง

“เฮส”

เมื่อสิ้นเสียง หน้าจอที่มือของเฮสทาบอยู่นั้นสว่างวาบ เสียงเครื่องกลทำงานดังมาจากเครื่องจักรด้านหน้า สิ่งของบางอย่างตกลงมาในช่องทางด้านขวา เสียงของแข็งตกกระทบกันทำให้เกิดโชนเสียงแหลมสูง วัตถุทรงกลมโปร่งใสขนาดเท่าฝ่ามือตกลงมายังช่องรับของ

ทุกคนมุ่งเข้ามาใกล้กันกว่าเดิม แทนรีบรอวยโอกาสล้วงวัตถุทรงกลมใสนั้นออกจากช่อง

“การ์ดๆๆ! มาแล้วการ์ดเพลเยอร์!” แทนเบิกตากว้าง ทำเสียงตื้นตัน ทุกคนเข้าไปรุมล้อม โดยที่เฮสนั้น...ยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ได้แต่หันมองไปทางหัวน้ำกิลด์ซึ่งนำของที่เป็นของเขาไปเสียแล้ว

“เปิดเลยล่ะที่แทน!” ลินทำเสียงสูง ส่วนแทนใช้มือสองข้างบิดวัตถุทรงกลมนั้นสวนทางกัน แล้วในที่สุด...เขาก็ได้การ์ดซึ่งอยู่ภายในออกมาไว้ในมือ และเมื่อแทนได้มองเห็นการ์ดใบนั้นชัดเจน

...เขาก็ยืนมันออกมากลางวงให้ทุกคนได้สำรวจการ์ดที่เฮสยืนยันตนและจ่ายเงินแล้วจึงได้มา

“อะ...อะ...ร้อยล้านอะ...อะ...กิล...” แทนพูดเสียงแห้ง มือสั่นเมื่อได้รู้ว่าการ์ดใบนี้คืออะไร

Player ☆
เฮส...เกราะกระป๋อง
ประเภท : ซัมมอน
เผ่า : อัศวิน-NPC ธาตุ : ความมืด
เกราะมีชีวิตระดับโปเก พลังป้องกันและพลังโจมตีต่ำมาก หากปะทะตัวต่อตัวกับก๊อบลินอาจมีชัย แต่ถ้าก๊อบลินมากกว่าสองตน...เกราะนี้อาจบุบสลาย - เมื่อใส่ในเด็ก ค่า HP และพลังป้องกันของผู้เล่นลดลง 20 เปอร์เซนต์ - ระดับสูงสุด 49 ดาว การเติบโตของการ์ดใบนี้ช้ากว่าผู้เล่น 2 เท่า

“ตุ้สติกเกอร์พันล้าน...การ์ดอ็กร้อยล้าน...เอ็ดจิงส์...” เอ็ดเวิร์ดกัดฟันกรอดเมื่อเห็นการ์ดในมือของแทนซึ่งเป็นรูปเกราะมีชีวิตขึ้นสนิมผุพัง ดาบใหญ่ในมือหักเหลือแต่ด้าม

“ตุ้การ์ดรีเปล่าครับพี่เอ็ด” บลานซ์ขัดขึ้นด้วยความใสซื่อ

“เออ...ตุ้การ์ด...ที่กินเงินพี่ไปพันล้าน แกม...กินค่ากดไปอ็กร้อยล้านไบแรกได้การ์ดกระป๋อง...เอ็ดจิงอยากตาย” พุดจบคนพุดท่าทางหมดอาลัยตายอยาก จนไม่ทันสังเกตว่า สโนว์นั้นขยับแว่นแล้วทำหน้าขม...

เดินไปทาบมือไว้ที่หน้าตุ้การ์ดเพลเยอร์เครื่องนั้น

ผู้เล่นสโนว์แห่งไอเซนเกอร์...โปรดขานชื่อตนเองเพื่อยืนยันการสร้างการ์ดเพลเยอร์ และชำระเงิน 100 ล้านกิล เป็นค่าสร้างการ์ด

“อาเลเยคะคุณระบบ” สโนว์จ่ายเงินให้ตุ้การ์ดทันที ตามปกติแล้วผู้คุมกองยานของไอเซนเกอร์นั้นมีเงินใช้จ่ายส่วนตัวเป็นงบประมาณการสร้าง

และจัดการเรื่องยานบินจำนวนหนึ่ง โดยเมื่อเทียบกับกิลด์ขนาดกลางกิลด์อื่น
เงินที่สโนว์ถืออยู่...มากกว่าที่กิลด์เหล่านั้นมีไม่น้อย

หลังการชำระหนี้ เสียงโลหะใส่ทรงกลมหล่นกระทบกั้ดดังขึ้น สโนว์เลื่อน
สายตาลงมองช่องรับของ เธอขยับแว่นตาหนึ่งครั้งแล้วจ้องเครื่องขายการ์ด
ก่อนพูดเสียงเยียบเย็น

“เอาไว้ดีๆ นะคะมิสเตอร์เครื่องขาย อย่าให้ต้องลงมือค่ะ” เธอพูดแล้ว
ย่อตัว เอื้อมมือหยิบทรงกลมใส่บรรจุการ์ดขึ้นมา โดยที่คนอื่นๆ เมื่อรู้ว่าสโนว์
ลุ่มการ์ดเพลเยอร์ของตัวเองแล้วก็พากันมารุมดู

หญิงสาวผมแดงทำหน้านิ่ง เปิดวัตถุทรงกลมใสออก ด้านในเป็นการ์ด
ที่ปรากฏรูปของเธอยู่ ทว่า...ภาพสโนว์ในการ์ดนั้นกลับเป็นเด็กแก้มยุ้ยตัวเล็ก
น่ารัก สวมชุด...

สโนว์ตัวโตสายตาใส่ดูการ์ดเมื่ออ่านคุณสมบัติจบ จากนั้น...เธอก็พูด
ชัดเจน สายตาอาฆาต

“ฝากไว้ก่อนเถอะค่ะ การ์ดนี้ไม่ตายดีแน่ค่ะ” ว่าแล้ว...ก็เรียกไอเทม
ปากกาเมจิกออกมา...วาดตาเยิ้มและฟันหลอพร้อมหนวดให้ดูการ์ดสีเงินทันที
คนอื่นๆ ยืนอึ้ง แทนหันไปสบตากับนิกก็ โดยที่หญิงสาวผมสั้นได้แต่
ส่ายหน้าแล้วผายมือ รวากับจะบอกว่า ‘ปล่อยสโนว์ไปเถอะ อย่าหาเรื่องตาย
เลย’

“กันเนอร์” สโนว์เรียกชื่อ ทำให้นิกก็ทำตาโต “ฝากเลเวลอัปการ์ดฉัน
ด้วยค่ะ การ์ดเพลเยอร์นี้ผู้เป็นเจ้าของไม่สามารถเพิ่มเลเวลได้ ต้องให้คนอื่น
รับไปช่วยเพิ่มระดับ”

นิกก็รับการ์ดจากสโนว์ จากนั้นสาวผมแดงก็ทำหน้าไม่สบอารมณ์ เปิด
หน้าจออ่านบอรรถถึงความเป็นไปใน DWO ที่มุมเดิมของเธออย่างสงบ

“ดูหน่อยดิ” แทนขยับเข้าไปหานิกก็ ซึ่งหญิงสาวหันไปมองสโนว์ ก่อน
เรียกการ์ดใบที่วาดออกมา ในที่สุดคนอื่นๆ ก็ได้เห็นการ์ดใบนั้น...และต้องหัน
มองสโนว์ซึ่งมีบรรยากาศเคร่งเครียดล้อมรอบ

Player ☆
สโนว์รีา...อัลปาก้าทมิฬ
ประเภท : ซัมมอน
เผ่า : ช่างเครื่อง ธาตุ : น้ำ
การ์ดผู้เล่นอ่อนด้อยทั้งพลังโจมตีและป้องกัน สามารถส่งเสียงร้องแห่งอัลปาก้า เรียกมวลน้ำขนาดเล็กให้พุ่งโจมตีเป้าหมายได้ ส่งผลให้เป้าหมายได้รับความเสียหายเล็กน้อยและติดสถานะ...เปียกชื้น -เมื่อใส่ในเด็ค ค่า HP ของผู้เล่นลดลง 35 เปอร์เซนต์ เสน่ห์เพิ่ม 5 เปอร์เซนต์ -ระดับสูงสุด 40 ดาว เติบโตเมื่อจัดการเผ่าจักรกล เครื่องจักร และกึ่งจักรกลเท่านั้น

“อัลปาก้า...ทมิฬ” เอ็ดเวิร์ดอ่านย่ำแล้วหันมองเจ้าของการ์ดที่ทำหน้าเข้ม เขามองสโนว์สลับกับรูปบนการ์ด ซึ่งเป็นรูปสโนว์ขณะเป็นเด็ก...สวมชุดอัลปาก้า ทำหน้าบึ้งตึง

“เนี่ยนะสิ่งตอบแทนเมื่อเลเวลกิลด์สูงขนาดนี้” แทนหน้าเบ้ แต่ก็ถูกเสียงจากgrimหน้าต่าขจัดขึ้น

“การ์ดเพลเยอร์เติบโตได้นะคะหัวหน้า” คนพูดไม่มองหน้าคู่สนทนา สโนว์จึงหง่าจอตตรงหน้าแล้วพรมนิ้วพิมพ์ข้อความขณะเอ่ยปาก “การ์ดเพลเยอร์นี้จะเติบโตได้เมื่อคนอื่นซึ่งไม่ใช่เจ้าของพาออกไปเก็บเลเวลด้วย ตามที่ระบบเคยประกาศไว้ ว่ากันว่าถ้าการ์ดผู้เล่นธรรมดาจะเลเวลสุดที่ 40 ดาว แต่พวกผู้เล่น ‘พิเศษ’ ซึ่งน่าจะใช้เรียกพวกเพนกวินกับเกราะกระป๋อง...จะมีเลเวลสูงสุดมากกว่านั้น มีตั้งแต่ 41 ถึง 49 ดาว ค่ะหัวหน้า” พุดจบคนพูดก็เสียบไป ทูคคนหันมองหน้าแล้วขมวดคิ้วสงสัย

และบลานซ์...ก็ทดสอบดูการ์ดเพลเยอร์เป็นคนต่อไป

“บลานซ์...อัศวินอ่อนโลก เอ่อ...” เจ้าของการ์ดอ่านชื่อการ์ดท่ามกลาง สายตาที่จ้องมอง

“ปู่จูนจริงๆ เจ้าพวกนี้” แคลส่ายหน้าแล้วสวมหมวกกระป๋องโคล่า เดินไปลองบ้าง และผลที่ได้ก็คือ...

การ์ด ‘แคลสรี ระดับ 1 ดาว’ ซึ่งทำให้แคลที่ท่าทางฟอร์มหล่อไหล หยิบหมวกผ้าที่สวมอยู่กำแน่นแล้วเดินไปนั่งที่มุมห้องทันที

“กระจอก...ไอ้พวกดาบดิน” อีกเสียงหนึ่งแทรกขึ้นพร้อมหัวเราะก๊อง เคลวินขีดหน้าเดินฝ่ากลางวงพร้อมกับผลักแทนให้หลบ ก่อนเดินไปที่หน้าตู้ การ์ดเพลเยอร์ “มันต้องท่านเคลวินสุดหล่อคนนี้! แก!”

เขาพูดแล้วก็ชี้ไปยังเครื่องขายการ์ด “เอาการ์ดท่านเคลวินสุดหล่อออกมาให้ฉันซะ!”

พูดแล้วก็ทาบมือไปไม่รีรอ เครื่องขายการ์ดตรวจสอบผู้เล่นแล้วจึงให้ เคลวินยืนยันชื่อตนเอง...

“ท่านเคลวินสุดหล่อ!” ชายหนุ่มประกาศนาม

ท่านเคลวินสุดหล่อ...ชื่อนี้ไม่ตรงกับชื่อของท่านในสารบบของ DWO โปรดชานชื่อใหม่ให้ตรงตามชื่อของท่าน

เสียงจากระบบปฏิเสธ นั้นทำให้เคลวินขมวดคิ้วไม่พอใจ แต่ก็ยอมพูด อีกครั้ง

“เคลวินสุดเทพ!”

เคลวินสุดเทพ...ชื่อนี้ไม่ตรงกับชื่อของท่านในสารบบของ DWO โปรดชานชื่อใหม่ให้ตรงตามชื่อของท่าน

“เคลวินสุดหล่อ”

เคลวินสุดหล่อ...ชื่อนี้ไม่ตรงกับชื่อของท่านในสารบบของ DWO โปรด

ขานชื่อใหม่ให้ตรงตามชื่อของท่าน ระบบขอประกาศครั้งสุดท้าย...ถ้าผู้เล่นขานชื่อไม่ตรงกับฐานข้อมูล ระบบจะระงับการออกการ์ดของท่านเป็นเวลา 1 เดือน เพื่อป้องกันการโจรกรรมข้อมูล

ครั้งนี้เคลวินสีหน้าเครียด ดูท่าเขาจำเป็นต้องขานชื่อที่ถูกต้องของตัวเอง และในที่สุด...เขาก็ยอมเอ่ยชื่อนั้น

“เคลวิน”

เมื่อระบบตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว เคลวินก็จ่ายเงินค่าการ์ดเพลเยอร์สุดท้าย...เขาก็ได้รับการ์ดของตัวเองบรรจุอยู่ในวัสดุทรงกลม

“การ์ดเทพ! คนหล่อต้องคู่ควรกับการ์ดเทพ!” เคลวินประกาศเสียงดัง แล้วชูวัตถุทรงกลมในมือขึ้น

“พี่เคลวิน...เทพจริงๆ หรือคะ” ลินหันมองหน้า จากผลที่สุ่มมาสามสี่คนทำให้เธอไม่แน่ใจคำพูดของชายในชุดขาวนัก

“อย่าสงสัยในความเจตจำของท่านเคลวินผู้นี้ ถึงแม้จะสงสัยใคร่คนที่เมื่อเทียบกับฉันแล้วหน้าตาบ้านๆ แต่ความหล่อเลิศเลอเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ จงออกมา...การ์ดเคลวินสุดหล่อ!” พุดเสวริจก็บิดทรงกลมในมือ นำการ์ดด้านในออกมาแล้วเสยผมสะบัดมือ...

“เคลวิน...เพนกวินหลงทาง” นิกก็ที่อยู่ใกล้สุดจึงอ่านชื่อการ์ดใบนั้น อายะและทากะที่ยืนอยู่ไกลออกไปหัวเราะเบาๆ ส่วนคนเป็นเจ้าของการ์ดขมวดคิ้วทั้งที่มีอย่งยืนการ์ดออกไปสุดแขน

“หา?” เคลวินยืนคอบแล้วลดการ์ดลงต่ำเพื่ออ่านรายละเอียด “ไม่ใช่...ไม่ใช่แล้ว...นี่มันผิดแล้ว!” เสียงโวยวายดังลั่น โฉงประจําปราสาทเหล็กก้องเสียงหัวเราะซ้ำ แทนรีบเข้าไปใกล้แล้วฉกการ์ดในมือเคลวินมาดูคุณสมบัติทันที

Player ☆
เคลวิน...เพนกวินหลงทาง
ประเภท : ซัมมอน
เผ่า : นักรบ-NPC ธาตุ : แสง
ผู้เล่นซึ่งสวมชุดผ้ารูปเพนกวินสีชาวดำ ในมือถือดาบปลาพู่ña เคลื่อนที่ได้ช้ามาก มีท่าไม้ตายเพนกวินกามิกาเซ่ ฟุ้งชนแล้วระเบิดตัวเอง - เมื่อใส่ในเด็ก ความเร็วของผู้เล่นลดลง 30 เปอร์เซ็นต์ - ระดับสูงสุด 50 ดาว เติบโตเมื่อจัดการมอนสเตอร์ระดับบอส

ทุกคนกลับเข้ามาแล้วมองเคลวินที่พยายามทำท่าไม่หวั่นไหว ชายในชุดฟอร์จูนคอมมานเดอร์เสยผมแล้วขีดหน้าแต่แทนนั้นสังเกตเห็นว่าหางตาเคลวินกระตุกเป็นระยะ

“มันเติบโตได้จริงหรอ...” หัวหน้ากิลด์พูดแล้วดูการ์ดเพลเยอร์ของเคลวินที่อยู่ในมือตนเอง จากนั้น...แทนก็พูดสิ่งที่เขาคิด “ขอเวลาแป๊บ...เดี๋ยวขอพิสูจน์หน่อยว่าจริงไหม”

พูดจบ...แทนก็ออกจากปราสาทผลึก ไปไล่หาบอสตามี่ต่างๆ ซึ่งมีเลเวลไม่มากนัก หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้นเขาก็กลับมาพร้อมกับความเข้าใจในการ์ดเพลเยอร์ที่กระจ่างแจ้งขึ้น

“เป็นไปบ้างเจ้าแทน บอกพี่หน่อยเถอะว่าเงินพันกว่าล้านที่เสียไปนะ...มันพอมีประโยชน์อยู่บ้าง” เอ็ดเวิร์ดถามทันทีที่แทนกลับมาถึงโถงของปราสาทผลึก

“โง่ดีละพี่” คนถูกถามทำหน้าพูดไม่ถูก “คงต้องรอดูกันยาวๆ มั้งพี่เอ็ด...เพราะการ์ดมันเลเวลอัปได้จริงๆ แะะ พอได้ค่าประสบการณ์การ์ดมันก็

เพิ่มระดับดาวที่ อย่างตอนนี้การ์ดเจ้าเคลวินมันก็เพิ่มระดับแล้ว...เป็นอันนี้...” พุดแล้วเขาก็เดินมายืนนการ์ดเพลเยอร์ของเคลวินให้คนอื่น ๆ ที่อยู่ในห้องดู ซึ่งเคลวินเองก็รีบเข้ามาใกล้ แต่เมื่อเห็นการ์ดในมือของแทน...ชายในชุดฟอรฺจูนคอมมานเดอร์ก็ถึงกับทชุด

“การ์ดระดับสิบดาว” นิกก็มองระดับดาวนั้นแล้วอ่านชื่อการ์ด “เคลวิน...เพนกวินจักรพรรดิ”

“เห็นยัง...ว่ามันพัฒนาได้” แทนพยักหน้าย้า

“ใช่ค่ะหัวหน้า...” สโนว์หันมาด้นแว่นมอง “การ์ดเพลเยอร์จะพัฒนาได้เมื่ออยู่ในมือของผู้เล่นอื่นซึ่งไม่ใช่ตัวเจ้าของการ์ดเองค่ะ”

“อ้าว! ฟีสโนว์คะ แล้วอย่างนี้ลินก็ใช้การ์ดเพลเยอร์ของตัวเองไม่ได้สิคะ” นักบวชสาวประจำกิลด์ว่า

“ใช้ได้ค่ะ” สโนว์เสียงแข็ง “เพียงแต่ใช้แล้วเลเวลการ์ดจะไม่ขึ้น”

“เออ...” ลินหรีตามอง แต่เมื่อคิดได้ว่าคู่ต่อสู้คือสโนว์ เธอก็กล้ำกลืนความอยากสวนกลับ

“เกมมันน่าจะกำหนดให้เพื่อเอาการ์ดไปเก็บเลเวลนะลิน แล้วเจ้าของค่อยเอากลับมาใช้” แทนกอดอกตีหน้าครุ่นคิด ขณะที่เคลวินเดินไหล่ตงไปนั่งอยู่บนเก้าอี้ไกลออกไป

“ฉันว่ามันน่าจะมียะไรมากกว่านี้นะ ไอ้การ์ดที่ต้องเลเวลกิลด์สูงขนาดนี้ ไม่น่าใช่ของไร้สาระ” นิกก็เริ่มออกความเห็น

“อืมแทน...แล้วตอนเรียกการ์ดออกมาใช้ ชัมมอนนั้นเป็นยังไงบ้าง” บลานซ์ถาม ซึ่งคำถามนี้ดูจะดึงดูดความสนใจของคนอื่นๆ ให้ไปรวมอยู่ที่คนถูกถาม แม้แต่เคลวินเองก็แอบเงี่ยหูฟังรอคำตอบ

แทนมองซ้ายขวา...แล้วถอนใจเบาๆ ก่อนพุดขึ้น “แรกๆ มันเป็นเจ้าเคลวินใส่ชุดผ้ารูปเพนกวินขนาดๆ แต่พอเลื่อนระดับ มันก็ใส่ชุดผ้าดูหรูขึ้น จะว่าไป พลังของการ์ดก็เหมือนการ์ดชัมมอนระดับใกล้เคียงกันนะ” เขาเล่า

“อ้อ...” เอ็ดเวิร์ดพยักหน้า ในมือถือการ์ดหนึ่งใบ และเมื่อเห็นการ์ดใบนั้น...แทนก็หรีตามองอย่างสนใจ

“ฟี่เอ็ด” เขาทัก

“หืม” คนถูกเรียกเอียงคอสงสัย

“นั่นการ์ดเพลเยอร์พี่?”

“อ่อ...ไซ” เอ็ดเวิร์ดพยักหน้ารับ

“ขอذنุ่หน่อยพี่ ตอนนี่ผมกำลังคิดว่า...จะทดสอบโดยเอาการ์ดของคนในกิลด์เราทั้งหมดออกไปเก็บเลเวล” แทนยื่นมือแล้วกระดิกนิ้วขอการ์ด แต่นิกก็ขัดขึ้นเสียก่อน

“การ์ดเพลเยอร์พวกนี้นั้นทำให้สถานะผู้เล่นลดต่ำลงมากนะ อย่างการ์ดเคลวินแค้ใส่ในเต็คก็ลดความเร็วผู้เล่น 30 เปอร์เซนต์ การ์ดสโนว์ก็ลด HP ผู้เล่น 35 เปอร์เซนต์ นี่ถ้านายเอาการ์ดคนอื่นๆ ไปด้วย ค่าพลังนายต่ำเตี้ยเรี่ยดินเลยนะเจ้าแทน” นิกก็เตือน

“อันนี้ฉันรู้ แต่สบายใจได้ เดี่ยวฉันจะค่อยๆ ล้างบางมอนสเตอร์ที่ระดับเลเวล น่าจะใช้เวลาไม่นาน...ในการเลื่อนระดับการ์ดพวกนี้ เพราะจากที่ลอง คนถือการ์ดต้องเป็นคนจัดการมอนสเตอร์เอง เลเวลการ์ดถึงขึ้น ไปนั่งดูค่าประสบการณ์แบบไม่ลงมือไม่ได้” เมื่อแทนพูดจบ เอ็ดเวิร์ดก็พยักหน้าเข้าใจและส่งการ์ดของตัวเองให้หัวหน้ากิลด์

“สาบานได้ว่านี่ชื่อการ์ด” เมื่อรับการ์ดมาแล้วอ่านรายละเอียด แทนก็ถึงกับขมวดคิ้วจ้องเอ็ดเวิร์ดซึ่งเป็นเจ้าของ

“แหะๆ” คนถูกมองได้แต่หัวเราะแห้ง จนสุดท้ายแทนก็ส่ายหน้าแล้วเก็บการ์ดนั้นใส่เต็ค ส่งผลให้ระดับเลเวลของเขาลดลง 20 เปอร์เซนต์ อันเป็นผลมาจากการ์ดเพลเยอร์ของเอ็ดเวิร์ด ซึ่งมีชื่อว่า...

‘สมโชค...บุตรแห่งเขียงใหม่ Son of อุไรวรรณ’

“นี่เจ้าเดินดิน” แคลทำหน้าที่สงสัยเดินเข้ามาหาแทน ซึ่งเมื่อคนถูกเรียกมองลงต่ำ จอมเวทแห่งไอเซนเกอร์ก็พูดต่อ “ขอดูการ์ดเจ้าบ้าหลงตัวเองหน่อยดิ” แคลเงยหน้าจ้อง ซึ่งทำให้แทนมีสีหน้าสงสัย แต่สุดท้ายก็ส่งการ์ดเพลเยอร์ของเคลวินให้ ซึ่งแคลใช้เวลากวาดสายตาอ่านยีนยันอยู่ครู่หนึ่ง...ก่อนหันไปถามสโนว์

“นี่ยัยผมแดง เมื่อก็เธอบอกว่าการ์ดเพลเยอร์ปกติจะเลเวลเต็มที่ 40 ดาว แล้วการ์ดเพลเยอร์ของพวกกึ่ง NPC สูงสุดที่ 49 ดาวใช่ไหม” เด็กตัวเล็กสูงเกินเอวแทนมาไม่มากนักไปถามสโนว์ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะข้างกระจกหน้าต่าง

“ใช่จะจอมเวทน้อย” เธอย้ำแล้วใช้มือดันแว่น “แต่รู้ลึกว่าจอมเวทน้อยปากเสียนะคะ” สโนว์จ้องแคล ซึ่งคนถูกจ้องก็กลืนน้ำลายอีกใหญ่แล้วรีบพูด

“แล้วไงการ์ดเจ้าหลงตัวเองนี่มันเขียนว่าสูงสุดที่ระดับ 50 ดาว” แคลถามในที่สุด ทำให้ครั้งนี้ทุกสายตามองไปที่เคลวินเป็นจุดเดียว แม้แต่อายะและทากะที่ยืนอยู่ห่างๆ ก็ไม่เว้น

เคลวินทำตาโตก่อนครั้งหนึ่ง จากนั้นก็ตีหน้าไม่รู้ไม่ชี้แล้วหลบตา ทำให้แทนและนิกก็สับสนตากัน ก่อนหญิงสาวจะสรุปความ

“เจ้านี้มีความลับอีกแห่งๆ มีพิรุณชะขนาดนี้” นิกก็หัวเราะตามอง

“เออแทน” บลานซ์เหมือนเพิ่งนึกบางอย่างได้ และเมื่อแทนหันมาหา... เขาก็ถามต่อไป “เรื่องเปลี่ยนอาชีพละ เดสติเนียดราagoon (Destiny Dragoon) เนี่ย... ฟังแล้วยังไงก็น่าจะเป็นอาชีพเกี่ยวกับมังกร นายรู้หรือยังว่าอาชีพที่นายจะเปลี่ยนมันเกี่ยวกับอะไร แล้วเปลี่ยนยากเหมือนซันไนต์ (Sun Knight) ที่ฉันจะเปลี่ยนไหม”

“เหอะ” แทนแค้นหัวเราะก่อนพูดต่อ “หลังจากที่ได้ยินว่าเปลี่ยนได้พื้นฐานของกิลด์ ฉันก็ว่ามันเหม่งๆ อยู่เหมือนกัน ดูเหมือนง่ายเหลือเกินที่จะเปลี่ยนอาชีพนี้ แต่หลังจากหาจนทั่วปราสาทมดลึ...ก็ไม่มีเจอที่เปลี่ยนอาชีพ เลยยอมเสียเงินไปซื้อข้อมูลจากเจ้าพวก NPC หน้าเลือดพวกนั้น...”

ก็ถ้าผู้เล่นฉลาดพอก็คงไม่ต้องพึ่งข่าวสารจากที่อื่น ไม่รู้ก็ต้องยอมเสียเงินซื้อสิ่งที่ตัวเองไม่รู้ ระบบคิดว่าเป็นเรื่องถูกต้องแล้ว

แทนยังพูดไม่ทันจบประโยค เสียงจากระบบก็ซัดขึ้นเสียก่อน ชายหนุ่มในชุดเดสติเนียบวกเกอร์ตัวดำตามองไปด้านบน แต่สุดท้าย...ก็ทำที่ไม่สนใจ

“ตอนะ...” แทนหันไปพูดกับบลานซ์ “หลังจากเสียตังให้ NPC ในคาลิปแล้ว ก็รู้ว่าที่ระบบแจ้งว่าเปลี่ยนได้พื้นฐานของกิลด์นะ...วิธีเปลี่ยนง่ายมาก

“เอาการ์ดนายมาสิแทน จันกับพี่ทากะ...จะเพิ่มเลเวลให้การ์ดนายเอง”
อายะพูดหน้านิ่ง แต่เหมือนมีรอยยิ้มบางๆ ซ่อนอยู่

“เออ...เฮะ นี่จันยังไม่ได้คัดเลือกการ์ดตัวเองเลยนี่นา!” แทนทำเสียง
ตื้น ดูเหมือนเขาจะลืมนั่นสนุกไป ซึ่งเมื่อพูดจบ แทนก็รีไปหน้าตู้สร้างการ์ด
เพลเยอร์ทันที ทุกคนเบนความสนใจมาที่แทนไทย ซึ่งทาบมือไปบนหน้าจอ
ตรวจสอบผู้เล่น และเมื่อแสงสว่างวาบปรากฏ เสียงจากระบบก็แจ้งให้ผู้เล่น
ยืนยันตนเอง

“แทนไทย” ชายหนุ่มยืนยันตนทันที เสียงวัตถุทรงกลมหล่นลงไปที่ช่อง
เก็บของดังขึ้นทำให้แทนหรีตลงเล็กน้อย เขาหันมองหน้าคนอื่นๆ ก่อนนึกถึง
การ์ดที่แต่ละคนได้รับ สุดท้ายจึงหยิบวัตถุทรงกลมออกมา “มีแว่วว่าจะเนา”
เขาพูด

แทนหมุนเปิดฝาออก กวาดตามองการ์ดที่อยู่ภายในอย่างรวดเร็ว หลัง
อ่านชื่อและรายละเอียดแล้ว...เขาก็ตาโต รีบกลับหลังหันทันที

“เอ้อ! พอดีจันนี่ก็ได้ว่ามีระดับนะ จันไปก่อนนะ!” เขาพูดแล้วไม่รอช้า
รีบเดินหนีออกจากห้องโถงของปราสาทหลัก ท่ามกลางเสียงเรียกของเอ็ดเวิร์ด
และความมุงมองสงสัยของสมาชิกคนอื่นๆ

คาลิป...มหานครขนาดใหญ่ทางตะวันออกของโลกเสมือน

“ไอ้เกมนี้มันรู้กระทั่งเรื่องแบบนี้เลยรี นี่มันจะเวอร์เกินไปแล้วนะ” แทน
ซึ่งออกจากประตูลับที่ซ่อนอยู่ด้านใต้บ้านหลังหนึ่งในคาลิปมองการ์ดในมือ
แล้วส่ายหน้า ชายหนุ่มถอนใจ ขมวดคิ้วจนแทบผูกเข้าหากันก่อนพูดต่อ “ก็รู้
อยู่ว่าเจ้าคนสร้างมันไม่ธรรมดา แต่เนี่ยมันดูเหมือนจะเกินกว่าที่เราคาด” แทน
พูดแล้วเก็บการ์ดเพลเยอร์ของตัวเองเข้าในช่องเก็บการ์ด จากนั้นก็จัดชุดการ์ด
ใหม่ โดยในเด็ดของเขา...มีการ์ดเพลเยอร์ของผู้เล่นคนอื่นๆ ในไอเซนเกอร์
ทั้งหมดทุกคน ไม่เว้นแม้แต่การ์ดของอายะและทากะ

แทนเดินออกจากบ้านหลังที่ใช้เป็นช่องทางเข้ากิลด์ แสงแดดยามสาย
ของโลกเสมือนพาความร้อนสัมผัสผิว ชายหนุ่มแหงนหน้าสูดอากาศแล้ว
บิตตัวไล่ความเอื่อยเฉื่อย และเมื่อทุกอย่างดูจะเข้าที่เข้าทาง แทนก็กระแทก

ลมหายใจแล้วพูดเสียงมุ่มมัน

“ปะ...ลุยกันเสียหน่อย ดูแววแล้วไอ้เกมนี้น่าจะใกล้เคียงจุดตัดสินใจกันแล้ว
แหงๆ” ชายหนุ่มว่า

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นเหมือนกันนะ” อีกเสียงดังมาจากด้านหลัง ทำให้แทน
เลิคว้างซ้ายแล้วหันกลับไปมอง จำได้ว่าเสียงนั้นคือเสียงของใคร

“นี่ก็?” แทนเอ่ยชื่อ แต่เสียงหัวเราะของชายหนุ่มอีกคนก็ดังมา

“นายจะไปเก็บเลเวลคนเดียวได้ไงเจ้าแทน การดพวกนั้นได้ข่าวว่ากิน
พลังน้ำดู” เอ็ดเวิร์ดพูดแล้วหยิบหมวกเก็บสีแดงจากที่เหน็บไว้ในกระเป๋าหลัง
มาสวม

“ไม่รู้ทำไม มันทำให้คิดถึงตอนเราเล่นเกมใหม่ๆ” ชายร่างสูงใหญ่อีก
คนเดินตามมาช้าๆ เส้นผมสีน้ำตาลของเขาเมื่อถูกแสงแดดก็ดูมีสีเข้มมากขึ้น
“นี่ถึงสมัยเราไปที่ป่าดำกันเลยนะ” บลานซิบอก

“ซิ...ตามมากันสามคนเลยอะ” ถึงแม้แทนจะพูดเหมือนไม่พอใจ แต่
กลับมีเสียงหัวเราะเบาๆ ตามมา

“ฉันก็ตามเกมมาดูดเก็บเลเวลเหมือนเดิมไงละเจ้าแทน แกอย่าลืมนะ
ท่านเอ็ดเวิร์ดคนนี้...เลเวลไม่ถึงร้อยแล้ว ไม่ว่าแกจะไปเก็บเลเวลที่ไหน...เลเวล
ฉันก็ขึ้น” พูดแล้วเอ็ดเวิร์ดก็ยื่นกอดอกแขนหน้าหัวเราะภูมิใจ ทำให้แทนและ
นิกก็ต้องหัวเราะตามอย่างระอา ส่วนบลานซึ้นนั้นหัวเราะเบาๆ

“ช่างอีตาเอ็ดไปก่อนละกัน” นิกก็สะบัดมือแล้วถามย้ำ “ว่าแต่นายต้อง
เป็นคนจัดการมอนสเตอร์ใช่ไหม การดเพลเยอร์นั้นถึงจะเลเวลอัพ”

“ดาเมจสุดท้ายก่อนที่มอนจะตาย คนถือการดต้องเป็นคนจัดการ ไม่
ถึงกับต้องฆ่าเลยหรอก” แทนอธิบาย “ว่าแต่ฉันจัดการเองก็ได้เรื่องแค่นี้ ไป
ตอดมอนในที่แจ่มๆ สักพักก็สบายแล้ว”

“อย่า” นิกก็ยกมือขึ้นระดับสายตาแล้วทำสีหน้าเข้ม “ไอ้สักพักของ
นายเนี่ย...ดีไม่ดีจะลากยาวเป็นวันๆ อย่าลืมนะ เรายังต้องหาการดหลายอย่าง
ให้พวกฉันช่วยนี่ละเร็วที่สุด”

“แกมันก็ต้องพึ่งฉันตลอดแหละแทน เรื่องแค่นี้อย่ามาทำเป็นเกรงอก
เกรงใจ” เอ็ดเวิร์ดพูดหน้าหนึ่ง ทำให้แทนถึงกับส่ายหน้า

“คนอื่น ๆ ตอนนี้นำกำลังออกตามเคสสต์มังกูดอกเมนเทิลของเฟรย่า ด้วยตัวเองก็เข้าไปกับนายเสร็จ จะขอแรงพวกโคลัมเบลช่วยเรื่องการดอาร์เธอร์หน่อย ไม่นึกว่าพอได้ปราสาทแสงมาเป็นของเรา ราชนัแห่งหมู่เมฆนั้นจะถูกพวกเราร่วมมือกับอีกสี่กิลด์โจมตีจนบริหารจัดการได้ง่ายๆ” บลานซ์สีหน้าเข้ม การที่เขาต้องการไม่ใช่การที่ได้มาโดยง่าย

“ว่าแต่นายรู้แล้วยังว่าไอ้อาซีพเดสทินี่ตราฎนเนี่ย...มันดียังไง” นิกก็ถาม แต่แทนสายหน้า

“ไม่มีข้อมูลเลยแฮะ ถามเอาจาก NPC ก็ไม่มีข้อมูล สโนว์เองก็บอกว่าอาซีพนี่น่าจะเกิดจากอาซีพเดสทินี่เบรกเกอร์แล้วจัดการมังกรแสงเงาราเซนาไฮต์ได้ ถึงจะเปลี่ยนได้มั้ง มันเลย...นะ...หาคนเล่นอาซีพฉันก็น้อยแล้ว เกมยังต้องจัดการบอสบางตัวอีก...ไม่น่าใช่เรื่องง่าย” แทนพูดแล้วถอนใจ

“ไม่ลองถามราเซนาหรือไฮต์ดูละ” บลานซ์พูดเสียงเรียบ

“ภูตปราสาทไม่น่ารู้เรื่องนี้มั้ง” แทนหันไปขมวดคิ้วใส่คนพูด

“มาสเตอร์ถูกเพื่อนไอเกินไปแล้วนะคะ” ภูตประจำปราสาทผลึกปรากฏตัวในท่ากอดอก เบนหน้าหนีแล้วทำกำมือป้อง ทำให้คนอื่นๆ มีสีหน้าประหลาดใจ

“อ้าว! ไอจัง” เอ็ดเวิร์ดทัก

“สวัสดีค่ะมาสเตอร์เอ็ดเวิร์ด” ไอหันมายิ้มร่าให้คนเรียก แต่ยังทำกำมือป้องใส่แทนไม่เลิก

“แหม...ไอ เธอเป็นว่ามาสเตอร์ขอโทษ” แทนทำหน้าสำนึกผิด ทำให้ไอเริ่มแอบมองเขา และเมื่อเธอมั่นใจ...ไโอก็ยิ้มกว้าง

“ไอกับให้มาสเตอร์เสมอแหละค่ะ” พูดไปเธอก็หัวเราะใช้มือปิดปากไป

“มาสเตอร์อยากรู้เรื่องเดสทินี่ตราฎนหรือคะ” ภูตในชุดกระโปรงสั้นสีขาวและสวมเสื้อแขนยาวสีเดียวกันทับเสื้อลายลูกไม้ด้านในอยู่ชั้น เส้นผมสีขาวและนัยน์ตาสีเดียวกันมองดูแปลกตา ผมยาวของเธอถูกถักเป็นเปียเดี่ยวยาวถึงกลางหลัง บนศีรษะมีผ้าสีขาวบางๆ คาดไว้

“อ้าว! ไฮต์” แทนทักทายภูตประจำการ์ดแอเรียปราสาทแสงเงาราเซนาไฮต์ แอเรียในชุดเจ็ดปราสาทใบสุดท้ายที่พวกเขาเพิ่งได้มา

“เจ้าราเชนก็ยิ่งซื่ออายเหมือนเดิม...” เอ็ดเวิร์ดมองหาแล้วส่ายหน้าเมื่อไม่เห็นภูตเงาราเชน

“ถามไ้ได้เลยคะมาสเตอร์...เรื่องเดสทินีตรากูน ตอนนี้ไ้ดีจะตอบคำถามมาสเตอร์ได้บางส่วนคะ” ไ้ใช้มือเท้าเอว ทำท่าภูมิใจแทนเพื่อน

“จ้้นมาสเตอร์รับกวนหนอยนะไ้ดี” แทนพูดด้วยเสียงนุ่มนวล ซึ่งได้ยินเฉพาะเมื่อเขาพูดกับภูตแอเรียของตัวเอง

“อืม...” ไ้ดี...ภูตแห่งปราสาทแสงมีสีหน้าเรียบร้อย เธอยิ้มบางๆ ก่อนเอ่ย

“เดสทินีตรากูน เป็นอาชีพที่ผู้เล่นได้รับพลังจากเผ่าพันธุ์มังกรในสนามยิงมีมังกรที่แข็งแกร่งในสนามมากเท่าใด ผู้เล่นอาชีพนี้จะแข็งแกร่งขึ้นเท่านั้น การสู้ของอาชีพเดสทินีโบรคเกอร์ยังคงอยู่ทุกอย่าง แต่จะไม่มีการพัฒนาการสู้ให้สูงขึ้นแบบสายอาชีพฟอร์จูนคอมมานเดอร์ของคุณเคลวิน อาวุธสำหรับอาชีพเดสทินีตรากูนนั้น...ใช้ดาบและหอกเพิ่มจากธนูที่มาสเตอร์เคยใช้อยู่ได้คะ” พูดจบ ไ้ดีก็เค็งตัวกับแทนซึ่งกำลังตั้งใจฟัง “เมื่อมาสเตอร์ได้สัมผัสรูปสลักของไอเซนเกอร์...พลังที่เหนือกว่าจะเป็นของมาสเตอร์ แสงเงาแห่งราเชนไ้ดี และความทรงจำแห่งผองพลีกำลังรอคอยมาสเตอร์อยู่”

“หา...” เอ็ดเวิร์ดตาโต “นี่เจ้าแทน! แกจะใช้หอกได้แบบมิด่า แล้วก็ใช้ดาบได้อย่างเจ้าเคลวินอะ!” ชายหนุ่มเลื้อยลายทำตาโต

คนถูกถามทำหน้าพูดไม่ออก “พี่ถามผม แล้วผมจะไปถามใครละพี่เอ็ด” แทนจ้องกลับ

“เวร...จ้เราไม่ค่อยเหลือการ์ดหอกดีๆ เท่าไร มีแค่สอง-สามอัน ส่วนการ์ดดาบก็แบ่งให้อายะ ทากะ แล้วก็เจ้าเฮสกับเคลวินไปหมดแล้ว” การคลั่งประจำกิลด์ทำหน้ากลุ่มใจก่อนพูดต่อไป “เอางี้...เดี่ยวฉันหาการ์ดหอกกับดาบที่เหลืออยู่ทั้งหมดของเรา แล้วแกล่เลือกแล้วกัน ว่าจะเอาอันไหนไว้บ้าง” พูดไป เอ็ดเวิร์ดก็บ่นไป “นี่ของค่าของชายฉันหายไปอีกแล้วสินะ...เฮ้อ”

“ก็ดีพี่ เอาเลือกๆ ไว้ก่อนเปลี่ยนอาชีพ พอเปลี่ยนเป็นเดสทินีตรากูนได้ จะได้เอาการ์ดอิคิวปหอกกับการ์ดดาบมาใช้เลย...แต่เน่คงต้องทดสอบระยะโจมตีกันยาวเลยแฮะ” แทนซึ่งเป็นผู้เล่นสายอาชีพโจมตีระยะไกล หากต้องใช้

หอกหรือดาบเป็นอาวุธจะทำให้เขาต้องเปลี่ยนแปลงความเคยชินหลายอย่าง เพราะตั้งแต่เข้าสู่โลกเสมือนนี้มา... แทนแทบไม่เคยมองเข้าสู่แบบประชิดตัวเลย

“มาสเตอร์คะ... เดสทินี่ตราภวนใช้การ์ดหอกและดาบไม่ได้คะ” ไฮดี้มอง มาที่แทนด้วยดวงตานิ่งสงบ เธอยิ้มบางๆ ให้ผู้เป็นเจ้าของการ์ดแอเรีย

“หืม...” บลานซ์ที่ยืนกอดอกขมวดคิ้ว

“หือ...” นิกก็เองก็ทำเสียงคล้ายกัน

“ไฮดี้ หมายความว่ายังไงนะ” แทนเริ่มไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่ภูตประจำ การ์ดแอเรียบอก “ตกลงว่าเดสทินี่ตราภวนนี้ใช้หอกกับดาบได้หรือไม่ได้ล่ะ” ชายหนุ่มถามย้ำ

“เดสทินี่ตราภวนใช้หอก ดาบ และธนู เป็นอาวุธคะมาสเตอร์” ภูตประจำ ปราสาทแสงยืนยัน

“อ้าว... ไฮดี้จัง แล้วไฮดี้จึงบอกว่าใช้การ์ดหอกกับดาบไม่ได้ไง” เอ็ดเวิร์ดเองก็เริ่มไม่เข้าใจ

“คะ... ใช้ไม่ได้” ภูตปราสาทแสงสีหน้าจริงจัง ส่วนไอ ภูตปราสาทพลิก นั้น... มีท่าทางกระสับกระส่าย เหมือนอยากบอกอะไรกับคนเป็นมาสเตอร์

“หมายความว่ายังไงกันแน่นะ” นิกก็ถามบ้าง แต่แทนขัดขึ้น

“ไฮดี้น่าจะได้รับอนุญาตให้พูดแค่นั้นนะ” ชายหนุ่มว่า ทำให้สีหน้าภูต ปราสาทแสงมีรอยยิ้มอีกครั้ง

“ขอบคุณมากคะมาสเตอร์ พยายามเข้านะคะ วันนี้ไฮดี้คงต้องขอตัว ก่อน สองสีกิลสุดท้ายอดในหลายสีกิลของเดสทินี่ตราภวน ทั้ง ‘อาย ออฟ อิกไนต์ (Eye of Ignite)’ และ ‘เอจ ออฟ ตราภวน (Age of Dragoon)’ ล้วนเป็นสีกิล สุดท้ายของสายอาชีพและ... สุดท้าย... เวลา... เป็นสิ่งที่เราอาจจะไม่มี เกฮาน่า... ใกล้เข้ามาแล้ว”

พูดจบ... ไฮดี้ก็หายเข้าไปในการ์ดแอเรีย ส่วนไอมองดูพวกแทนเหมือน อยากบอกอะไรเพิ่มเติมไม่สามารถทำได้ เธอจึงมีสีหน้าไม่ดีนัก ทำให้เอ็ดเวิร์ด นิกก็ และบลานซ์ดูเป็นห่วง แทนจึงส่ายหน้าแล้วยิ้ม พลางลูบศีรษะของเธอ

“ไม่ว่าอะไรจะเป็นยังไง มาสเตอร์กับพวกก็เก่งอยู่แล้วไอ ไม่ต้องเป็นห่วง ปะ... ไปเพิ่มเลเวลให้เพนกวินจักรพรรดิกับบุตรแห่งเสียงใหม่ ชัน ออฟ

อุไรวรรณกันเอะอะ” แทนพูดกลัวหัวเราะขณะที่เอ็ดเวิร์ดเริ่มทำเอา

“นี่แกล้อชื่อแม่ฉันอะไระเจ้าแท้น!” ท่าทางโวยวายของเอ็ดเวิร์ดทำให้ไอที่มีสีหน้าไม่ดีเมื่อครู่กลับมาหัวเราะได้ ซึ่งเมื่อเอ็ดเวิร์ดแอบเหลือบมอง เขาก็ยิ้ม

สามชั่วโมงต่อมา ทุงลิลลี่กระจก ดันเจียนกลางหุบเขาหมอก
มอนสเตอร์เลเวลเฉลี่ย 220

“คงต้องที่นี้เท่านั้นละมั้งที่เหมาะสมจะเก็บเลเวลการ์ดเจ้าเคลวินได้ดีที่สุด” แทนเป่าลมหายใจออกจากปาก หลังจบการต่อสู้กับบอสระดับเลเวล 300

“จริงของนาย ที่นี้มอนสเตอร์ระดับบอสออกมาตลอดเวลา ถ้าเจอนไขต้องฆ่าบอสระดับของการ์ดถึงเพิ่มก็ต้องที่นี้เท่านั้นแหละ” นิกก็เองหลังจากเก็บเลเวลติดต่อกันนานหลายชั่วโมงก็เริ่มแสดงอาการเหนื่อย ส่วนบลานซ์นั้นยังมีใบหน้าเรียบเฉย นั่งอยู่บนโซตหินกลางทุ่งดอกไม้ซึ่งมีกลีบดอกเป็นกระจกบางสี เมื่อถูกสัมผัสจะแตกละเอียดทันที

“ที่นี้เราเน้นจำนวนบอสที่ฆ่าเอา ปลอดภัยกว่าไปสดกับบอสระดับสูงกว่านี้ ดีไม่ดีพลาดขึ้นมาจะงานเข้า” แทนซึ่งนั่งเหยียดขาหลังพิงหินก้อนเดียวกับบลานซ์พูดแล้วยักไหล่

“ว่าแต่การ์ดของเธอกับเจ้าบลานซ์นี้ให้เจ้าเตี้ยแคลไปเก็บเลเวลให้เธออะ” เอ็ดเวิร์ดซึ่งนั่งยองๆ ตรงข้ามแทนกับบลานซ์ถาม

“ก็นะ...” นิกก็เริ่ม “การ์ดเพลเยอร์พวกนี้ส่วนใหญ่คนที่ถือการ์ดอยู่ต้องเป็นคนโจมตีมอนสเตอร์ตายถึงได้เลเวล จะมีก็แบบการ์ดเพลเยอร์ของลินเท่านั้น ที่จะเพิ่มเลเวลด้วยสาเหตุอื่น” เธอพูดขณะที่บลานซ์หยิบการ์ดเพลเยอร์ของลินที่เลื่อนระดับเป็น 19 ดาว ออกมาสำรวจ ซึ่งการ์ดใบนั้น มีเงื่อนไขการเพิ่มระดับการ์ดต่อเมื่อผู้ถือการ์ดใบนี้...ได้รับค่าความเสียหายจากมอนสเตอร์ครบตามเงื่อนไข

“ทำพุดดีไปพี่เอ็ด การ์ดพี่เองก็เหอะ การ์ดเพลเยอร์ประหลาด ที่อัประดับเมื่อจำนวนเงินที่ได้จากมอนสเตอร์หลังจบการต่อสู้ถึงเป้าที่ระบบกำหนด

ไว้” แทนพูดถึงการ์ดเพลเยอร์ของเอ็ดเวิร์ด ซึ่งเงื่อนไขการเพิ่มระดับเป็นไปตามที่ชายหนุ่มว่า “แล้วก็นะ...มอนสเตอร์ที่บอสออกมาเยอะจริงอยู่ แต่ให้เงินน้อยจนผมหน่วยเลเย่ ที่ดูดี...การ์ดที่เพิ่งเลเวล 15 เอง” พูดจบก็ถอนใจไปหนึ่งครั้ง เจ้าของการ์ดเพียงยิ้มแหย่ก่อนตอบกลับ

“อย่างแกอย่ามาทำพูดเลยเจ้าแทน” เอ็ดเวิร์ดเปลี่ยนจากนั่งยองๆ มายืนตัวตรงยืดอกเชิดหน้า “มีเพียงท่านเอ็ดเวิร์ดคนนี้นี่เท่านั้นแหละที่เพิ่มระดับเลเวลการ์ดแก่ได้” คนพูดหัวเราะขึ้นจุกๆ ทำให้никก็หันตามองและบลานซ์ยืนอมยิ้ม

“ยะ...คงไม่มีใครเก่งเกินกว่านายแล้วละ การ์ดเพลเยอร์บ้าอะไรของระบบเกมนี่มันเนีย เติบโตได้ต่อเมื่อคนถือการ์ดตายเสียเลเวล” นิกก็ส่ายหัวเมื่อคิดถึงข้อแม้การเลื่อนระดับเลเวลของการ์ดแทน

“แต่พี่เอ็ดก็ทำได้สินะ” บลานซ์แทรกขึ้นขณะมองไปไกล เพราะเริ่มเห็นผู้เล่นกลุ่มอื่นอีกสองกลุ่มเก็บเลเวลกันอยู่ในบริเวณใกล้เคียง ซึ่งหากนับในเวลานี้ ผู้เล่นในเซิร์ฟเวอร์โฮปเริ่มมีเลเวลเฉลี่ยสูงขึ้นกว่าเดิมมาก มอนสเตอร์ระดับเลเวล 200-300 หากมีการจัดปาร์ตี้ครบถ้วนก็ไม่ใช่เรื่องเป็นไปไม่ได้ที่จะใช้เป็นเป้าหมายเก็บค่าประสบการณ์ เพื่อเพิ่มระดับเลเวลของผู้เล่น

“ดีจริง” แทนพยักหน้ายืนยัน “ตายรัวๆ ขนาดนั้น...เลเวลการ์ดผมเพิ่มพรวดๆ เลย คนอะไร...ตายเก่งซะมิด ทั้งโดนวุ้นเขมือบ ทั้งทะเล่อทะล่าวิ่งเข้าไปโดนพิษที่มอนสเตอร์มันพ่นไว้บนพื้น คนธรรมดาทำไม่ได้แน่นอน”

“ฉันกำลังตาย” เอ็ดเวิร์ดพูดหน้านิ่ง ทำเสียงจริงจัง แต่ดูแล้ว...อีกสามคนจะไม่ให้ราคากับคำพูดนั้น แต่ยังไม่มีการขัด “ฉันเสียสละยอมตายให้การ์ดเจ้าแทนมันเพิ่มระดับไป นี่ดูสิ เลเวลฉันเหลือไม่ถึงร้อยแล้ว โอ้...เอ็ดจังผู้เสียสละ” เขาพูดแล้วทำหน้าซึ่ง

“เอาเถอะ เอาที่สบายใจเลยยะ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันอยากกราบขอบคุณระบบเกมนี่เลย ที่สร้างการ์ดแบบนี้ขึ้นมา เลเวลนายจะได้มีประโยชน์บ้าง พอตายแล้วการ์ดเจ้าแทนจะได้โตขึ้น ไม่ใช่ตายทั้งตายขว้างอย่างกับกล้วยแขกทอดแล้วไหม้อย่างนาย” นิกก็พูดน้ำเสียงระอา ส่วนบลานซ์มองกลุ่มคนที่เก็บเลเวลอยู่ห่าง ซึ่งเริ่มเข้าปะทะกับอาร์กซ์พุกษาแสงจันทร์ หนึ่งในบอสทั้งหมด

32 คน ที่วนเวียนเกิดในทุ่งลิลลี่กระจกนี้

“แทน...” บลานซ์เรียกเสียงขรัม และเมื่อคนถูกเอ่ยชื่อหันมองต้นเสียง บลานซ์ก็พยักพยเปิดไปทางกลุ่มผู้เล่น “พวกนั้นไม่น่าสู้บอสนั้นได้นะ ดูจากของที่ใช้ น่าจะเลเวลไม่เกิน 250 บอสตัวนี้เก่งที่สุดในเขตนี้ เลเวล 322 แกมมีคาถาดิสเปิล (Dispell) ทำให้พวกสกิลดาเมจลึกลับถูกยกเลิก และที่ร้ายที่สุดคือโจมตีใส่แนวหลังก่อนด้วย ปาร์ตี้แท่งสามคนนั้นเจอเข้าไปถือว่าโชคร้าย” พุดจบเขาก็คลายมือที่กอดดอกออก

“เขาไม่ได้ขอให้ช่วย...นายไม่ต้องมาทำตาเว้าวอน Wanna be อยากช่วยเลยบลานซ์” แทนดักคอ ทำให้บลานซ์ขมแข้ง แต่ก็ดึงดูดความสนใจของคนอื่นๆ ให้มองไปในทิศทางนั้นได้

กลุ่มผู้เล่นซึ่งกำลังปะทะกับบอสหนึ่งในสามสิบกว่าตนของบริเวณนี้ ประกอบด้วยผู้เล่นสายแท่งสามคน จอมเวทสองคน และสายสนับสนุนอีกสองคน แต่ดูท่าการต่อสู้กับบอสพฤษาแสงจันทร์ซึ่งมีร่างเป็นเถาวัลย์มัดกันเป็นรูปร่างคล้ายมนุษย์ยักษ์จะหนักหนาสำหรับผู้เล่นกลุ่มนี้ เพราะการจัดปาร์ตี้เน้นเน้นให้แนวหน้าสามคนสลับกันเข้ารับค่าความเสียหายจากศัตรู คนที่พลั้งลดลงได้ระดับหนึ่งจะถอยลงหลังเพื่อให้สายสนับสนุนเพิ่มพลัง ส่วนผู้เล่นสายโจมตีจะค่อยๆ ลดพลังของศัตรู

แต่เมื่อเจอกับการโจมตีที่ไม่สนใจแนวหน้า พุ่งโจมตีแนวหลังด้วยรากไม้และเถาวัลย์ จึงทำให้ปาร์ตี้ปั่นป่วน เมื่อดูจากฝีมือและระดับผู้เล่นเหล่านั้น อาจจัดการบอสได้ แต่น่าจะหนักหนาไม่น้อย ที่บลานซ์มองแล้วเห็นว่ากลุ่มผู้เล่นอาจเกมโอเวอร์ก็เพราะ...บอสอีกตนเกิดใกล้ๆ นั้น และกำลังจะเข้าโจมตีปาร์ตี้จากทางด้านข้าง

“แต่บอสวิญญาณวิชารดนั้น...มีท่าห้ามเพิ่มเลือดนะ พวกนั้นน่าจะไม่วอด” บลานซ์ยังมองกลุ่มผู้เล่น ซึ่งดูแล้วน่าจะเรียกได้ว่าสถานการณ์คับขันเต็มทน

“จิ้งมั้ง” แทนผายมือ ยกไหล่ ส่วนบลานซ์เริ่มขมวดคิ้ว ท่าทางกระสับกระส่าย

“เฮ้ยๆ แทน...มีผู้หญิงอยู่ในปาร์ตี้นั้นสามคน” เอ็ดเวิร์ดว่าน่าเสียง

จริงจังขณะใช้มือหนึ่งป้องตา มองกลุ่มผู้เล่น

“อ้อ! งั้นก็มีผู้ชายสี่คนนี่” แทนว่า

“หา?” เอ็ดเวิร์ดยื่นคอปากห่อ ไม่เข้าใจคำพูดเมื่อครู่สักเท่าไร

“มีผู้ชายสี่คนในนี่ ปาร์ตี้เจ็ดคน มีผู้หญิงสาม ก็แปลว่ามีผู้ชายสี่คน”

แทนอธิบาย แต่สีหน้าเอ็ดเวิร์ดไม่ได้ขึ้น เขายังไม่เข้าใจสิ่งที่แทนจะสื่อ และนั่น... รวมถึงนิกก็และบลานซ์ด้วย

“นี่แทน ฉันเองก็ไม่ได้สนใจว่าจะมีใครตายไหมหรอกนะ” นิกก็เริ่มขมวดคิดว่า “แต่อยากทราบว่านายกำลังจะบอกอะไร” เธอพูดแล้วมองแทนซึ่งกำลังยกแขนบิดขี้เกียจ

“ง่าย ๆ” ชายหนุ่มผู้เป็นเป้าสายตาทำหน้านิ่ง “เรื่อง... ของ... คน... อื่น...”

เมื่อได้ยิน ทุกคนก็รับรู้ได้ทันทีว่าแทนตั้งใจจะไม่ช่วยคนกลุ่มนั้น เขาบิดเสื้อผ้าหลังจากนั่งอยู่บนพื้นพักหนึ่ง ขณะมองไปที่กลุ่มผู้เล่นซึ่งกำลังถูกบอสขนาบข้าง

“ใจดำไปไหมแทน” บลานซ์ถามย้ำ

“บลานซ์... นายนั้นละใจดำ” คนถูกว่าสวนกลับ ทำให้บลานซ์ทำหน้าสงสัย ก่อนแทนจะอธิบาย “นี่มันเหมือนน้องนายเล่นเกมอยู่แล้วเล่นไม่ผ่าน แล้วนายก็บอกน้องนายว่าเดี๋ยวเล่นให้เอง... มันใช่เรื่องรีบลานซ์ ไม่ศึกษา ไม่วางแผน ไม่เตรียมพร้อม... มันใช่รี” คนพูดหันตามองหน้าคู่สนทนา โดยที่บลานซ์เองก็ชะงักไปทันที

“อืม... ฉันลืมนิด มันจริงของนาย ถ้าเป็นแบบนี้สักวันเขาก็ต้องตายอยู่ดี” อัศวินหนุ่มพยักหน้าเข้าใจ ส่วนแทนกอดอกตีหน้าขีมิ

“อย่าเชื่อเจ้าแทนเลยบลานซ์ มันไม่ได้คิดอะไรขนาดนั้นหรอก” เอ็ดเวิร์ดแทรกด้วยเสียงสูงแล้วเอนคอปไปจ้องตาแทนไทย ก่อนหัวเราะหิแล้วพูดต่อไป “เจ้าแทนมันก็แค่ขี้เกียจ... สายตามันฟ้อง” หนุ่มเสื้อลายว่า

“พี่เอ็ด” แทนหันตามอง ทำเสียงไม่พอใจ

“อารายครับคุณแทนไทย... จด... จด... จด...” เอ็ดเวิร์ดทำท่าเหมือนว่าพลาบอมยิ้ม ภูบแรกแทนไม่เข้าใจนัก แต่เมื่อลองทบทวนดูครู่หนึ่ง ก็รู้ถึงสาเหตุของรอยยิ้มเหนือกว่าจากเอ็ดเวิร์ด

“หิ...ไ้...จุด...จุด...จุด...ของพีเนี่ยมันเริ่มบีบหัวใจผมนะพี หน้อยคุณพี เอ็ด...เอาชื่อการ์ดมาแบล็กเมลล์ผมสินะ ชิ...รู้້ัยยอมไม่เพิ่มเลเวลการ์ดดีกว่า” แทนสายหัวแล้วสะบัดมือได้

“ก็ไม่รู้สินะ...พียอยากให้แก่ ‘ไปช่วย’ คนพวกนั้นนะนะแทนไทย” เอ็ด-เวิร์ดทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ขณะแทนหันขวับมามอง แต่สุดท้าย...เขาก็ต้องสะบัดหน้า ขัดใจ บ่นระงม

“เออๆๆๆ ผมช่วยฆ่าบอสให้ก็ได้!” แทนกระแทกเสียงหายใจ

“หน้อย...ไ้จอมเจ้าเล่ห์” เอ็ดเวิร์ดทำท่ารู้ทัน “ฉันให้แก่ ‘ช่วย’ คนพวกนั้นไม่ได้ให้ช่วย ‘ฆ่าบอส’ ถ้าให้แก่ฆ่าบอส...ก็ได้จัดการบอสไปพร้อมกับคนพวกนั้นแหละๆ”

แทนนั่งอิง บลานชมองหน้าเพื่อนตัวเองด้วยความไม่แน่ใจ นึกก็ทำท่าระอา แต่ดูเหมือนเธอจะเดาใจหัวหน้ากิลด์ตัวเองได้แต่แรกแล้ว

“หมดทางเลียงแล้วเจ้าแทน นายไปจัดการเลย แต่กินะ...อีตาเอ็ดนี่ก็ปากแข็งจริง ไม่ยอมบอกว่าการ์ดนายชื่ออะไรซะงั้น” หญิงสาวพูดแล้วทำท่าหน่าย แต่สุดท้าย...

แทนก็เดินกระแทกเท้ามุ่งหน้าไปยังกลุ่มผู้เล่น

“หิ...” แทนซึ่งกำลังเดินเข้าใกล้ผู้เล่นกลุ่มนั้นทำเสียงขึ้นจุก “ถ้าการ์ดออกมาเน่าเราเองก็จะแย่เอา สเตตัสลดไปเพียบ” ถึงแม้แทนจะพูดแบบนั้น แต่ก็เป็นคนออกปากเองว่าจะเข้าไปช่วยกลุ่มผู้เล่นตรงหน้า เด็ดไนมือเขามีการ์ดเพลเยอร์อยู่หลายใบ ทำให้ผลรวมค่าสเตตัสต่างๆ ลดลงกว่าครึ่ง เลเวลปัจจุบันที่ปักதியู่ที่ 458 ลดเหลือเพียง 279

“เพิ่มพลังเร็ว! นิซท์จะแย่แล้ว!” ใครคนหนึ่งในกลุ่มปาร์ตีสั้นตะโกนบอกเพื่อนในทีม ซึ่งในขณะนั้นผู้เล่นแนวหลังถูกบอสวิญญาณวิซาร์ดอริตสโจมตีด้วยเวทมนตร์โจมตีวงกว้าง

“ดอริสเข้าชนบอสวิซาร์ด อารยันใช้ดาบสลายเวทโจมตีหยุดการร้ายเวทของบอส!” หญิงสาวผมสั้นย้อมสีชาวลังการ ผมด้านหน้าของเธอยาวเอียงปิดตาซ้ายเลยมาจนถึงโหนกแก้ม มองดูแล้วแทนไม่แน่ใจนักว่าเธอมีอาชีพ

อะไรแน่ แต่อาวุธที่เธอใช้นั้น...เป็นปืนสั้นสองกระบอก และเครื่องแต่งกายเป็นชุดเสื้อแขนยาวสีขาวขุ่น กางเกงหนังขากระบอกเล็กสีน้ำเงินเข้ม ดูทะมัดทะแมง

“โทม์! (Time)” หญิงสาวผมสั้นคนนั้นยกปืนสั้นกระบอกสีเงินในมือซ้ายขึ้นแนบอกแล้วเรียกใช้สกิล เกิดประกายแสงสีเงินมัวปกคลุมรอบปืนกระบอกนั้น

“ฟรอสต์! (Frost)” ปืนอีกกระบอกถูกยกขึ้นตำแหน่งเดียวกันแล้วเรียกใช้สกิล เกิดเกล็ดน้ำแข็งหมุนวนรอบปืนกระบอกสีขาว

“ซั่มมอน! ซั่มมอน!” ด้วยความแคล่วคล่อง หญิงสาวผู้มีนัยน์ตาสีเขียวสดเรียกใช้การ์ดซั่มมอน 2 ใบ ติดต่อกัน เพราะซั่มมอนของผู้เล่นในแนวหน้าถูกบอสจัดการไปเหลือเพียง 2 ตน และน่าจะต้านไว้ได้อีกไม่นานนัก

สตรีหิมะพิช การ์ดซั่มมอนระดับ 21 ดาว ปรากฏตัวพร้อมสิงโตกระดิ่งดวงตา หญิงสาวผู้เป็นนายคงปืนสองกระบอก ซ้ายจดไปยังบอสพฤษาแสงจันทร์ อีกหนึ่งเล็งไปที่วิญญาณวิซาร์ด ซึ่งการร่ายเวทเริ่มถูกขัดขวางจากสกิลของผู้เล่นสายใจ ซึ่งใช้สกิลพรางตัวเข้าประชิดและโจมตีด้วยมีดเล่มเล็ก

“บลายด์เรโซแนนซ์! (Blind Resonance)” หญิงสาวที่น่าจะเป็นหัวหน้าปาร์ตี้เปิดเปลือกตาลงหลังใช้สกิล สตรีหิมะพิชร่ายเวทพาญแห่งความหนาวเหน็บสีม่วงอ่อน ทำให้เกิดความเสียหายแก่ศัตรูโดยรอบ แต่ค่าความเสียหายนั้นไม่พอจัดการบอสแต่อย่างใด และในขณะเดียวกัน ซั่มมอนสิงโตกระดิ่งที่ถูกเรียกออกมาพร้อมกันก็เริ่มส่งเสียงคำราม มันสะบัดคอสองสามครั้ง ทัวร่างบอสทั้งสอง...เกิดกระดิ่งแก้วจำนวนมากซึ่งผูกกับด้ายสีแดงรัดพัน

บอสเคลื่อนตัวโจมตีรุกไล่ หญิงสาวผู้ถือปืนอยู่ในมือหลังบิดสนิทเสียงตะโกนโหวกเหวกดูจะไม่สามารถรบกวนสมาธิของเธอ สถานการณ์ของกลุ่มปาร์ตี้เริ่มวิกฤตขึ้นทุกขณะ แทนที่จะเข้าใกล้ระยะโจมตีตัดสินใจแล้วว่าจะช่วยคนกลุ่มนี้ แต่เมื่อเห็นท่าทางของผู้เล่นตรงหน้าก็หยุดรอคู่สถานการณ์ ถึงผู้เล่นสาวคนนั้นจะใช้อาวุธปืนคล้ายปืนก็ แต่แนวการเล่นนั้นต่างกับพอควร

“ยันไว้! มาอย่ากำลังใช้สกิล!” ชายหนุ่มหนึ่งในแนวหน้าบอกคนในปาร์ตี้ด้วยน้ำเสียงเชื่อมั่น เขาหันมองหญิงสาวผู้ถือปืนสองกระบอกไว้ในมือ และ

เมื่อเห็นว่าเธอกำลังปิดตาสนิท ก็มั่นใจว่าต่อนี้สกลีที่ถูกใช้น่าจะมีผลให้ กระแสของการต่อสู้ที่กำลังเปลี่ยนแปลง

เสียงกระดิ่งดังแว่วสั่นไหว มาย่าจับทิศทางของเสียงได้ทันที ปีนสอง กระบอกถูกลั่นไกร้ว กระบอกสี่เงินคือ ริเวอร์รันดราย (River Run Dry) ส่วน กระบอกสี่ขาวนั้นเป็นปืนสั้นชื่อ ไวต์วิช (White Witch) ปืนสั้นระดับ 25 และ 27 ดาวตามลำดับ

เสียงลั่นไกของปืนกระบอกซ้ายท่วมกว่า แพนซึ่งเข้าสู่ระยะต่อสู้สำรวจ การ์ด 7 ใบแรกที่ปรากฏ แต่ด้วยท่าทางและการเล่นผสมกับการดัดจริตของมาย่า ทำให้เขาต้องเลิกคิดสูง

กระสุนจากวังเพลิงแก่นัด ถูกยิงออกจากปืนริเวอร์รันดราย ซึ่งมีสกลี ‘โทม’ สถิตอยู่

หนักดแรกที่ถูกยิงออกไปไม่มีผลใดๆ ต่อบอสพฤษาแสงจันทร์ นอกจากค่าความเสียหาย แต่นัดที่เจ็ดนั้นแตกต่างไป มันระเบิดออก ก่อเกิดประกายพร่ำเลือนรอบตัวบอส ทำให้บอสชะงักและหยุดนิ่งชั่ววินาที ส่วนกระสุนจากปากกระบอกปืนแม่ดขาวมีจำนวนบรรจุมากกว่า ซึ่งมาย่าสาดกระสุนทั้งหมดใส่วิญญาณพอมดซึ่งกำลังถูกรุมโจมตี และสองในสิบเอ็ดนัดที่เธอยิงออกไป...มีผลแซ่แซ่บอสเป็นเวลาหนึ่งวินาที และเกิดการติดพิษซึ่งจะลดค่า HP ของเป้าหมายเป็นเปอร์เซ็นต์

การ์ดสตรี้มพิษไม่ใช่การ์ดสำหรับการโจมตี แต่เมื่อซั่มมอนตนนี้ปรากฏกาย การโจมตีของผู้เป็นเจ้าของจะมีโอกาสทำให้เกิดการติดพิษเป็นเวลาห้าวินาที โดยทุกๆ สามวินาที พลังชีวิตของเป้าหมายระดับบอสและผู้เล่นด้วยกันจะลดลง 0.5 เปอร์เซ็นต์ หากเป็นระดับมอนสเตอร์ปกติจะส่งผลให้ทุกสามวินาทีพลังชีวิตจะลดลง 1 เปอร์เซ็นต์

แต่เมื่อดูจากระยะเวลาติดสถานะพิษของสตรี้มพิษซึ่งอยู่ที่ห้าวินาที จะเห็นได้ว่าจะเกิดการลดค่า HP เพียงครั้งเดียวเมื่อครบสามวินาทีแรก แต่หลังจากนั้นผลของการติดสถานะจะอยู่ไม่ครบสามวินาที ทำให้ไม่สามารถลดพลังชีวิตได้ ซึ่งทางเดียวที่จะทำให้เกิดการลดค่า HP ของเป้าหมายต่อเนื่อง...มีเพียงการโจมตีต่อเนื่องให้เป้าหมายติดสถานะพิษติดต่อกัน

บลายด์เรโซแนนซ์

ทักษะเรียกใช้ : ใช้ได้เมื่อผู้เล่นใช้อาวุธประเภทปืนทุกชนิด เมื่อเรียกใช้สกิลนี้ผู้เล่นจะถูกปิดกั้นการมองเห็นเป็นเวลา 15 วินาที พลังโจมตีเพิ่ม 15 เปอร์เซ็นต์ โอกาสโจมตีติดสถานะผิดปกติเพิ่มขึ้นเท่าตัว โอกาสสำเร็จลดลงเมื่อระดับเลเวลของเป้าหมายมากกว่าผู้เรียกใช้สกิล ใช้ SP 40 หน่วย คูลดาวน์ 2 นาที

“โจมตีต่อ!” หญิงสาวสั่งการเสียงเข้ม เธอสะบัดปืนในมือสองข้างเพื่อบรรจุกระสุนสู่รังเพลิงโดยอัตโนมัติ ซึ่งระบบกำหนดเวลาบรรจุกระสุนของปืนแต่ละกระบอกแตกต่างกัน โดยไวต์วิตซ์มีระยะเวลาบรรจุกระสุน 2.2 วินาที ส่วนริเวอร์รินดราयीใช้เวลาบรรจุนานกว่า แต่ระยะยิงกับความแม่นยำก็มากกว่าเช่นกัน

เสียงคลิก! ดังขึ้นจากกระบอกปืนทั้งสองเมื่อบรรจุกระสุนใหม่สำเร็จ ประกายแสงที่ห่อหุ้มปืนทั้งสองกระบอกหายไปเรียบร้อยแล้ว ส่วนสกิลบลายด์เรโซแนนซ์ยังเหลือเวลาอีกไม่มากนัก ทำให้มาย่าต้องเร่งมือ เพราะก่อนเธอจะปิดตาลง...พรรคพวกอยู่ในสถานการณ์น่าเป็นห่วง

มาย่าสูดหายใจเข้าแล้วเป่าปาก เธอแนบปืนในท่าเดิมและเรียกใช้สกิลใหม่กับพรรคสตีติดต่อกัน

“โหม!”

“พรรคสตี!”

และเมื่อพลังสถิตสู่ปืนทั้งสองกระบอก โสตประสาทของเธอก็ทำงาน เสียงกระดิ่งซึ่งเกิดจากการเคลื่อนที่ของบอสทำให้มาย่าจับตำแหน่งได้ เธอจดปลายกระบอกปืนทั้งสอง...ก่อนลั่นไกรัวจนรังเพลิงว่างเปล่า

ครั้งนี้มีเพียงบอสวิญญาณจอมเวทที่หยุดชะงัก พกฤษาแสงจันทร์นั้นมีระดับเลเวลสูงกว่าอีกตนไม่น้อย ทำให้โอกาสติดสถานะผิดปกติลดลง มาย่าได้ยินเสียงกระดิ่งยังคงดังแว่ว ทำให้เธอรับรู้ได้ทันทีว่าสิ่งที่หวังไม่สำเร็จ เธอชักปืนกลับ สะบัดแล้วเรียกใช้สกิลซึ่งข้อแม้การใช้คือต้องเข้าสู่การต่อสู้เกินกว่า

สองนาที่ อีกทั้งยังต้องรอเวลาคุณดาวน้ก่อนใช้อีกครั้งเป็นเวลาสองนาที่เท่ากัน...

“ซิสเต็มิก แอร์ แอมโมส! (Systemic Air Ammos)”

อาวุธสองชิ้นในมือของมายาส่งเสียงคลิก! ดังรัว ไม่ใช่เพียงครั้งสองครั้งเหมือนตอนที่เธอบรรจุกระสุนใหม่ หญิงสาวรีบเรียกใช้อีกสเกลทันที

“สโตน่า แอนด์ เมทัลลิก้า! (Stona & Metallica)”

ปลายกระบอกลั่นปัดไปยังบอสทั้งสองตน และเมื่อริมฝีปากบางเอ่ยชื่อสเกลโจมตี...กระสุนทั้งหกสิบนัดก็ถูกยิงเข้าหาเป้าหมายราวกับปืนทั้งสองกระบอกลั่นปัดเป็นป็นกล

“อาเจนด้า มาชีน่า! (Agenda Machina)”

กระสุนถูกสาดรัว แต่ค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น...น้อยนิด แต่ละนัดที่สัมผัสร่างเป้าหมายสร้างค่าความเสียหายได้เพียงตัวเลขสองหลัก แทนซึ่งมองดูด้วยความสนใจถึงกับขมวดคิ้ว ในครั้งแรกเขาคิดว่าจะได้เห็นการโจมตีต่อเนื่องและรุนแรง จึงผิดหวังอยู่บ้าง แต่เมื่อมองบอสทั้งสองตน...เขาก็พอคาดเดาความสามารถของหญิงสาวคนนั้นได้

“สเกลเหมือนเจ้าชิบริลเลยแฮะ” เอ็ดเวิร์ดที่เดินตามมายืนทำตาโตเมื่อเห็นว่าบอสตนหนึ่งกลายเป็นรูปสลักหินแข็ง และบอสอีกตนกลายเป็นรูปหล่อโลหะสีทองแดง ซึ่งทั้งสองตนเกิดสถานะติดพิชต่อเนื่องทั้งคู่ “สเกลนั้นมันยังไม่หวังดาเมจ เน้นให้ติดสถานะผิดปกติรัวๆ ตอนเจ้าชิบริลมันพาฉันไปหา รีเกลวันนั้นมีคนกวบนประสาท เลยเจอเจ้าชิบริลชัดไปชุดใหญ่” คนพูดยื่นเท้าเอวสบายใจ บลานซ์ซึ่งที่แรกเป็นห่วงว่าผู้เล่นกลุ่มตรงหน้าจะแยกก็คลายสีหน้ากังวลลงไปได้บ้าง เมื่อเห็นฝีมือผู้เล่นแปลกหน้า

“เหมือนจะเท่เลยพี่เอ็ด” แทนเปรย

“หมายถึงน้องสาวสุดเท่คนนั้นนะริ” คนถูกเอ่ยชื่อถามกลับ

“เปล่า...ผมหมายถึงพี่นั่นแหละ” คำตอบของแทนทำให้เอ็ดเวิร์ดต้องขมวดคิ้วย่นคอ และเมื่อแทนหันทำทางนั้นเขาก็พูดต่อไป “ก็พี่นะเหมือนจะเท่เลยนะ คนที่พี่พูดถึงซึลๆ นะ มันไกเซอร์กับไฟเรตควีน ชื่อดังมหากาพย์ทั้งคู่...แล้วดูพี่...นี่...เลเวลไม่ถึงร้อย กากเหลือใจ” พูดจบคนพูดก็ถอนใจ ส่วน

เอ็ดเวิร์ดทำท่าจะไว้วางใจแต่ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดอะไร จึงได้แต่ถลึงตาใส่หัวหน้ากิลด์

“อาจจะไม่ต้องช่วยแล้วมั้ง” บลانشพูดเสียงเรียบ

“ตอนนี้นะใช่” นิกก็ว่า

“หืม?” บลانشหันไปมองหญิงสาวร่างเล็กที่สูงระดับไหล่ของเขาแล้วเอียงคอสงสัย

“นั่นไง” นิกก็พยักพยับไปทีไรออกไป...บอสอีกสองคนเพิ่งเกิด “จำไม่ได้หรอก พวกเราชาวบอสพวกนั้นในเวลาใกล้เคียงกัน เวลาเกิด...มันก็เกิดใกล้ๆ กันนะสิ พวกนี้สองตัวอาจจะไหว แต่ถ้าเจอไอรอนิกาสที่ไม่ติดสถานะผิดปกติ กับอัศวินดำใครเต็มเข้าไปน่าจะไม่วอด” เธอพูดขณะมองเงาตัวขนาดใหญ่ซึ่งเข้าใกล้จุดปะทะ เงาขนาดยักษ์คือไอรอนิกาสซึ่งมีขนาดร่างกายสูงใหญ่ และมีระดับเลเวลอยู่ที่ 276 จุดเด่นคือบอสตอนนี้ไม่ติดสถานะผิดปกติใดๆ ทั้งสิ้น

ส่วนอัศวินดำใครเต็มนั้น...โจมตีทะลุการป้องกันของเป้าหมาย อีกทั้งหากค่าพลังป้องกันรวมของกลุ่มผู้เล่นยิ่งสูง พลังโจมตีและพลังป้องกันของบอสตอนนี้...จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น นับว่าเป็นฝันร้ายของผู้เล่นสายอาชีพแนวหน้าที่เน้นพลังป้องกันเป็นอย่างมาก และปาร์ตี้ที่ต้องเผชิญหน้ากับบอสตอนนี้...ก็เน้นสายอาชีพแนวหน้าถึงสามคน

“มาย่า! บอสเกิดอีกสองตัว แบบนี้ไม่น่าไหว!” อัศวินแนวหน้าคนหนึ่งหันมาตะโกนบอก การที่เขาต้องใช้สกิลดาเมจลงก็บ่อยครั้งเพื่อเชื่อมต่อค่าความเสียหายจากแนวหลังทำให้ไม่มีเวลามากนัก สกิลดีสเพลสสร้างความปั่นป่วนให้ปาร์ตี้ไม่น้อย

ผู้ถูกเรียกชื่อเบนหน้าไปทางที่ได้ยินเสียง แต่ขณะนี้เปลือกตาเธอยังไม่สามารถเปิดได้ สกิลบลายด์เรโซแนนซ์ทำให้การมองเห็นถูกปิดกั้น และสกิลของซั่มมอนสิ่งใดกระเด็นนั้นจะเกิดผลกับมอนสเตอร์เฉพาะยามมันปรากฏตัวเท่านั้น

มาย่าสะบัดผมยาวปอยหน้าเบาๆ แล้วขมวดคิ้ว สกิลบลายด์เรโซแนนซ์กำลังจะหมดพลัง ไม่กี่วินาทีถัดจากนั้น เมื่อเธอเปิดเปลือกตา สิ่งที่มองเห็นนับว่าเกินกำลังที่กลุ่มปาร์ตี้นี้จะรับไหว

“เฮ้อ...ถือว่าเราติดอยู่เหมือนกัน ถ้าฉัน...ฉันช่วยก็ได้” เสียงหนึ่งดังอยู่ไม่ไกลนัก แต่ด้วยภาวะการณ์ตรงหน้า ทำให้ผู้เล่นในปาร์ตี้นั้นไม่ได้ยินที่แทนพูด

เงาตะมึนของยักษ์โลหะไอรอนทิกาสเข้าประชิด อัศวินดำโครเต็มพุ่งตัวลงดาบฟันใส่ผู้เล่นแนวหน้าของปาร์ตี๋ ส่งผลให้พลังชีวิตที่เมื่อแรกเหลือเพียง 70 เปอร์เซนต์ ลดฮวบเหลือเพียงไม่ถึง 30 เปอร์เซนต์ ทันที

“นักเดินทางผู้ค้นหา เศษเสี้ยวแห่งการเดินทางสถิตย์หัวใจล้ำสายลมเดินทางตามหาถิ่นฐาน ผืนดินลี้ลับเร้นเงายู่กลางแมกไม้และผืนป่า...” แทนเรียกใช้หนึ่งในการ์ดเมจิก และในขณะนั้น มายาที่มองเห็นแทนซึ่งอยู่ในระยะใกล้ใช้สกิลตรวจสอบเลเวลของผู้เล่นไม่คุ้นตา และเมื่อเธอมองเห็นเลเวลของแทน...ก็ตะโกนเตือนเสียงดัง

“อย่าเข้ามา! เดียวนายตายไปกับพวกเราด้วย บอสสี่ตัวนี้ระดับเกินที่เลเวลสองร้อยกว่าอย่างพวกเราจะจัดการได้!”

แม้ได้ยินคำเตือน แต่แทนก็ยังร้ายเวทตามอักขรที่ปรากฏบนหลังการ์ด เขามีเพียงรอยยิ้มมั่นใจที่มุมปาก เพราะเมื่อเวทบทนี้ถูกร่ายจนจบ...การ์ดเมจิกอันดิสโคเวอเรดพาราไดส์ (Undiscovered Paradise) จะเปิดการ์ด 5 ใบแรกจากเด็กของแทน หากพบการ์ดแอเรีย จะถูกเรียกใช้ตามเงื่อนไขของการ์ดแอเรียนั้นๆ ทันที และจากอัตราส่วนการ์ดแอเรียในเด็ก น่าจะมีการ์ดแอเรียอย่างน้อย 1 ใบที่ถูกเปิดพบ

“...ผีเท้าที่ก้าวผ่านหมู่ฝนและละอองล้า หัวใจที่แตกแหลกเหลือเป็นเถ้ากลบหลอมเป็นย่างก้าว ช้านักเดินทางแห่งผืนโลกขอถอนเทพีผู้สถิตย์แกนโลก โปรดสดับฟังและมอบหนทางสู่ดินแดนให้ข้าผู้ย่างก้าวเพียงผิงกาย...อันดิสโคเวอเรดพาราไดส์!”

แทนร้ายเวทจบบท การ์ด 5 ใบ แรกของเด็กถูกเปิดออกมา คำร้ายของการ์ดเมจิกที่ถูกเรียกใช้คือค่า MP 30 เปอร์เซนต์ จาก MP Max และเมื่อการ์ดที่เปิดออกปรากฏ แทนก็ต้องเลิกคิ้ว

“บอสมันซวยดีจัง” เขาพูดเมื่อเห็นว่าการ์ดที่ถูกเปิดมา 5 ใบ แรกนั้น...มีการ์ดแอเรียถึง 2 ใบ

AreaS

▣ ปราสาทมิดเทรเนีย Complete ▣

ประเภท : แอเรีย

อัญเชิญราชินีแห่งความมืด เลเวล 411 สู่นาม เมื่อราชินีแห่งความมืดปรากฏตัวจะเรียกสายฟ้าสีดำจากหมู่เมฆทะมึนโจมตีศัตรูทุกตัว

- เมื่อเรียกใช้สำเร็จ ผู้เล่นจ้าวการ์ด 4 ใบ เลือกทั้งการ์ดในมือ 3 ใบลงสู่สนาม

- สามารถเรียกใช้สกิล ‘วานิชชิงมิสต์ (Vanishing Mist)’ ทำให้ผู้ใช้และยานพาหนะหลบหลีกการพบเห็นของผู้เล่น และมอนสเตอร์นอกจากธาตุแสงเป็นเวลา 15 วินาที สามารถใช้ได้ 2 ครั้งต่อ 1 ครั้ง

ภูตแห่งความมืดปรากฏกาย เทียร์...ซั่มมอนแห่งการ์ดแอเรียปราสาทมิดเทรเนียสวมชุดราตรีสีดำงามสง่า ดวงตาเย็นเยียบจ้องมองเหล่าศัตรู ฝูงมือลูกไม้สีดำยาวจืดชืดออก การ์ด 4 ใบ ถูกจั่วขึ้นจากเตี๊ยะของแทนด้วยพลังพิเศษของการ์ดแอเรียใบนี้ ซึ่งเขาต้องเลือกทั้งการ์ด 3 ใบ หลังจากเลือกการ์ดเรียบร้อยแล้ว

และไม่เพียงความมืดที่ปรากฏต่อหน้าทุกคนในสนาม...

เพลิงแผดเผาร้อนระอุโอบอุกโชนบนเส้นผมและร่างของซั่มมอนจากการ์ดแอเรียอีกใบ ดวงตาสีชาดจ้องมองศัตรู รางสางแขนสองข้างแล้วแน่นตัว ค่ำรามลัน เขม่าควันสีดำผุดพวยจากร่าง การ์ดแอเรียในชุดเจ็ดปราสาทถูกผู้นำแห่งภูตแอเรียสุ่มเรียกจากเตี๊ยะขณะที่ดาบสองเล่มถูกเรียกใช้

“เซคันด์เบลด์...รูต ออฟ รูน! (Second Blade : Root of Rune)”

“โฟร์ทเบลด์...ราชูนุก! (Fourth Blade : Rashunuk)”

AreaX

▣ ปราสาทเพลิงราสซูเรีย Complete ▣

ประเภท : แอเรีย

- 1 ในการ์ดชุดปราสาททั้ง 7 เมื่อการ์ดใบนี้ถูกใช้งาน
 สุ่มเรียกใช้การ์ดแอเรียในชุด 7 ปราสาทที่อยู่ในเด็ค
 1 ใบ
- อัญเชิญภูตเพลิงแห่งราสซูเรีย เลเวล 477 ออกสู่
 สนามพร้อมดาบทั้ง 7 โดยที่ภูตเพลิงจะใช้ดาบได้
 เพียง 3 เล่มใน 1 การต่อสู้
 - นำการ์ดบนมือ 3 ใบออกจากเกมเพื่อเรียกใช้การ์ด
 ใบนี้ และ 1 ใบนั้นต้องเป็นการ์ดแอเรีย
 - เมื่อราสซูเรียอยู่ในสนาม พลังโจมตีของซั่มมอน
 จากการ์ดแอเรียทุกชนิดที่ผู้เรียกใช้เรียกออกมาเพิ่ม
 ขึ้น 30 เปอร์เซนต์ หากซั่มมอนนั้นคือภูตปราสาท
 พลังโจมตีเพิ่ม 70 เปอร์เซนต์

เทียร์หลักตาลง มิติด้านหลังเธอเริ่มเปิดออก อสุรแห่งความมืดมี
 ดวงตาฉายประกายสีแดง คมเขี้ยวแห่งราตรีจับจ้อง ภูตในร่างหญิงสาวตัววัด
 มือจดนิ้วไปยังเป้าหมาย อัศวินดำใคร่เดิมอยู่ในตำแหน่งที่ปลายนิ้วนั้นชี้ไป

อสุรความมืดพุ่งตัวออกจากมิติ อสุรพิษซึ่งมีปีกกว้างและหัวของสิงโต
 กัดกินบอสระดับสามร้อย ราสพุ่งเข้าไปใส่ผู้เล่นกลุ่มที่อยู่ใกล้แล้วควงดดาบพฤษา
 บักลงสู่พื้น ก่อเกิดความตื่นตกใจให้ผู้เล่นที่ปะทะกับบอส เพราะคิดว่าเป็นคือ
 บอสอีกตน แต่เมื่อพฤษาอัญมณีก่อเกิด แม้กิ้งก้านเพิ่มพลังให้ผู้เล่นที่อยู่ใน
 รัศมี คนเหล่านั้นก็ลดความตื่นเครียดลง ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ราสพุ่งเข้าหา
 บอสวิญญาณจอมเวทแล้วใช้กรงเล็บตะบปคของเป้าหมาย...แล้วเงื้อมือแทง
 ดาบระเบิดราชนักใส่

“เดธมาร์ก! (Death Mark)”

แสงระเบิดส่งผลโดยตรงกับร่างบอส ค่าความเสียหายจากดาบระเบิด

ราชันที่ถูกปลดสลักปรากฏเป็นตัวเลขแปดหลัก

“47,452,604!”

หลังสิ้นเสียงฆตเพลิง ค่าความเสียหายระดับสี่สิบล้านก็ปรากฏกับบอสที่กำลังจะรายเวทบทใหม่ เวทที่อยู่ระหว่างการร่ายหยุดชะงัก ผู้เล่นรอบข้างทำหน้าตื่นตกใจ เพราะไม่เคยพบว่าซั่มมอนใดมีพลังมากขนาดที่ได้เห็น แม้กระทั่งหญิงสาวที่ชื่อ มาย่า เองก็ต้องตื่นตะลึง

“ซั่มมอนอะไรกัน เจ้าของเลเวลสองร้อยกว่าเท่าเรา...ทำไมพลังมากขนาดนี้” เธอหลุดปาก ขณะที่ราสไม่ปล่อยให้เกิดช่องว่าง เรียกดาบเล่มที่สามให้ปรากฏเพื่อปกป้องตนเอง เพราะดาบระเบิดราชันก็เมื่อระเบิดพลังออกมาครั้งหนึ่ง ต้องรอเวลาก่อนจะสามารถใช้งานในครั้งต่อไป

“ฟิฟท์เบลด์...ไซเลนต์ออโรรา (Fifth Blade : Silent Aurora)” ทันทีที่สิ้นเสียงเรียกใช้ ดาบสีรุ้งก็ปรากฏอยู่ในมือราส ฆตเพลิงกระซอกบอสเข้าใกล้แล้วแผดเสียงคำรามใส่...ก่อนปักดาบแห่งความเงียบลงสู่พื้น

ฟิฟท์เบลด์...ไซเลนต์ออโรราที่ปักลงบนพื้นแผ่แสงสีรุ้งไปรอบอาณาบริเวณรัศมีราวห้าเมตร และในรัศมีที่ดาบเล่มนี้ปักอยู่นั้น...ไม่มีค่าความเสียหายใดๆ เกิดขึ้น ทำให้กลุ่มผู้เล่นที่กำลังถูกรุกไล่ไม่เกิดค่าความเสียหายเพิ่มมากกว่าเดิม และในขณะเดียวกัน ดาบพฤษาฐตอพรุนก็เพิ่มพลังให้ทุกคนในอาณาเขต

“บรมชวย” แทนสายหน้าเมื่อเห็นว่าการด์แอเรียในชุดเจ็ดปราสาทที่ถูกเรียกออกมาคือใบใด เมื่อเขาเห็นว่าวลีรีปีกผลึกปรากฏตัวบนท้องฟ้า... แทนก็รู้ว่าการต่อสู้กำลังจะจบลง

AreaS

▣ ปราสาทพลีไอเซนเกอร์ Complete ▣

ประเภท : แอเรีย

ชมมอน : อัณเชิญวัลคีร์ปีกพลีเลเวล 255 ภูตประจำการ์ดใบนี้ออกสู่สนามรบ พลังของวัลคีร์ที่ถูกอัณเชิญออกมาเพิ่มขึ้นตามอุปกรณ์สวมใส่ของวัลคีร์ - เมื่อการ์ดใบนี้ถูกเรียกใช้งานได้สำเร็จ การ์ดที่ถูกเรียกใช้เป็นใบต่อไปไม่คำนึงถึงเงื่อนไขในการเรียกใช้

ถึงแม้จะสามารถเรียกใช้การ์ดได้อีก 1 ใบ ตามความสามารถของการ์ด ปราสาทพลีไอเซนเกอร์ แต่แทนไม่คิดจะเรียกใช้การ์ดใดๆ ต่อจากนั้น เขาถอนใจแล้วหันไปยิ้มแห้งให้บอสขนาดยักษ์ที่พยายามโจมตีผู้ลี้ภัยในอาณาเขตดาบไซเลนส์ออร์วราของราช

“แก่นี่มันตัวประกอบนามสมมุติจริงๆ” เมื่อสิ้นเสียงของแทน...ไอก็วาดหอกไปบนท้องฟ้า ก่อนเรียกใช้สกิล

“วัลฮาเล่าเมโมรี!”

ด้วยสกิลของวัลคีร์ปีกพลีที่จะเรียกมอนสเตอร์แข็งแกร่งที่สุดซึ่งเธอเป็นผู้สังหารให้ปรากฏภายในสนาม ทำให้ท้องฟ้าเกิดมืดดำ สายฟ้าแปลบปลานเมื่อมังกรร้ายปรากฏตัว

ลิลลี่กระจกเหลกสลาย สายลมแห่งแสงเงาพัดโหม สองเศียรของมังกรแห่งพันธมิตรยูญาที่แท้จริงสะบัดดูบไหว ดวงตาจับจ้อง พลังงานแสงและความมืดรวมตัว กรงเล็บตะปบลงฟันท่ามกลางความมึนงงและตื่นตะลึง มังกรแสงเงาราเซไนต์สะบัดหัวสองข้างก่อนแผดฟันโจมตี...ป็นบอสสองตนให้เป็นผู้ผจญ

“ดราโกนิค ราเซไนต์!”

“ซาโดว์บลาสต์ ราเซไนต์!”

ลำแสงสีขาวและดำพุ่งเข้าใส่พฤษาแสงจันทร์และยักษ์โลหะไอรอนกิกาส บอสที่ถูกลำแสงโจมตีได้รับความเสียหายหนักหน่วง ถ้าในเวลานี้ระดับ

เลเวลของแทนยังเกินกว่าสี่ร้อยเช่นเดิม การโจมตีเมื่อครู่คงตัดสินใจได้ในครั้งเดียว แต่เมื่อค่าสถานะและเลเวลของเขาลดลงมาก การโจมตีเพียงครั้งเดียวจึงไม่อาจจัดการบอสได้ แต่เมื่อมังกรสองเศียรพุ่งเข้าชกกัดฉีกกระซาก... ไอรอนทิกาสก็แหลกสลายกลายเป็นละอองแสง

มังกรแสงเงาราชเฮนไฮด์หันขวับจับจ้องไปที่พฤกษาแสงจันทร์ ปากทั้งสอง้าออก และพลังโจมตีสุดท้ายก็ถูกพ่นใส่บอสตรงหน้า...

“ไทรเองเกลอพลอสต์ดรีม!”

การโจมตีนั้นเป็นวงกว้าง ปกติแล้วผู้เล่นที่อยู่ในอาณาเขตโจมตีจะต้องแหลกสลาย แต่ด้วยพลังของดาบไซเลนต์อโรราของราช ทำให้ไม่เกิดค่าความเสียหายใดๆ แก่ผู้เล่นที่ถูกการโจมตีนั้น มีเพียงบอสที่อยู่นอกขอบเขตของดาบไซเลนต์อโรรา...ที่แหลกสลายไปด้วยการโจมตีอันรุนแรง

“289,230,230!”

ความแตกต่างของระดับพลังขั้มนอนที่ถูกเรียกออกมากับบอสมีมากจนเกินไป และในเวลานั้น...บอสอีกสองตนก็ถูกไอ ราช และเทียร์ จัดการลงได้ ถึงแม้ระดับเลเวลของแทนจะลดลงไปมาก แต่ด้วยพลังของการีระดับสูงทำให้ในขณะนั้นบอสระดับทั่วไปไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่ต้องกังวล

เสียงประกาศจบการต่อสู้ดังมาจากกระบบท่ามกลางความเงิบอึ้งตะลึงงันของผู้เล่นระดับเลเวลสองร้อยกว่า ผลสรุปคือไม่มีผู้เล่นคนใดเกมโอเวอร์ แทนมองการ์ดที่อยู่ในมือแล้วหัวเราะหึ ก่อนพูดกับการ์ดใบนั้น

“แค่ตัวเดียวบอสระดับสองร้อยก็ร้องกรี๊ดแล้ว เกิดใช้พลังของการ์ดแอเรียปราสาทผลึกลงการ์ดใบนี้ไปโดยไม่สนใจเงื่อนไข มันจะรั้งแถบอสเกินไปมั้ง” เขาพูดแล้วส่ายหน้า ก่อนเด็กและขั้มนอนต่างๆ จะหายไปเพราะจบการต่อสู้

“นั่น...นั่นมันอะไรกัน” เสียงหนึ่งจากกลุ่มผู้เล่นนั้นเริ่มดังขึ้น กลุ่มคนทั้งเจ็ดหันรีหันขวางเพราะไม่เคยพบเห็นการต่อสู้ระดับนี้

“มังกรนั้น...นั่นมันอะไรกัน บอสรี หรือว่าเป็นอีเวนต์เกม ทำไมตัวอย่างนั้นมาอยู่ที่นี่ แล้วทำไมมันมาบอสให้เรา” อีกคนเริ่มพิมพ์ว่า

“ขั้มนอนสามตัวนั้นด้วย วัลคีรี นักรบเพลิง แล้วก็ขั้มนอนผู้หญิงสวยๆ

ในชุดดำนั่น...พลังอะไรกัน โจมตีวุบเดียวบอสสลายไปเลย” หนึ่งในนักบวชประจำปาร์ตี้ยังแทบไม่เชื่อสายตา

“พวกนายเป็นใครกัน แล้วนั่นมันอะไร อย่าบอกนะ...ว่านั่นเป็นผลจากการ์ด” มาย่าหันมาหาหาแทน ซึ่งในขณะนั้นบลานซ์ นิกกี และเอ็ดเวิร์ด เดินมาร่วมวงแล้ว “นั่นเป็นผลจากการ์ดของพวกนายสี่คนรี” เธอมองหน้าคนที่ยื่นมือเข้าช่วยกลุ่มตัวเองอย่างสงสัย

“ไม่ใช่จะจ๊ะน้องสาวสุดเท่” เอ็ดเวิร์ดแบ่ปากผายมือ ทำให้มาย่าและคนอื่นๆ ที่ตอนนั้นมองมาทางพวกเขาเป็นตาเดียวกันราวกับมีเครื่องหมายคำถามติดอยู่บนใบหน้า “ไม่ใช่การ์ดของพวกพี่สามคนหรอก ที่ออกมาตะกี้เนะ...ของเจ้านี่คนเดียว” เขาพูดพร้อมกับใช้สองมือเท้าเอว แล้วสะบัดหน้าไปทางที่แทนยืนอยู่

“คนเดียว?” ใครคนหนึ่งถามย้ำ ซึ่งเอ็ดเวิร์ดก็ทำหน้าเหยงแล้วพยักหน้ารับ

“นั่นคือพลังของการ์ดเนี่ยนะ...ฉันไม่อยากจะเชื่อ” อัศวินคนหนึ่งในปาร์ตี้ส่ายหน้า

“ซั่มมอนภูตไฟตัวนั้นกับตัวที่มีปีกใช้หอกนั้นโจมตีรุนแรงกว่าบอสเทพพิทักษ์แห่งขุนเขาเลเวล 366 ที่พวกเรายกกลุ่มกันไปลุยอีกนะ บ้าน่า...นี่มันเรื่องบ้าชัดๆ”

แม้พวกแทนจะคุ้นชินกับการต่อสู้ระดับสูง แต่ด้วยความที่ไอเซนเกอร์เป็นกิลด์ขนาดเล็ก และไม่ค่อยมีใครได้เห็นการต่อสู้ของพวกเขานัก ทำให้เหตุการณ์ที่ปาร์ตี้ได้เห็นเป็นเรื่องตื่นตาระดับที่ว่าไม่สามารถพบเจอได้ในการเล่นและเก็บเลเวลทั่วไป

“เดี่ยวพอตบปากแตก” แทนซึ่งยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งจู่ๆ ก็ทำตาขวางมองคนพูดเมื่อครู่ ซึ่งคนถูกมองทำท่าตกใจผวา ไม่รู้ว่าตัวเองทำผิดอะไร “มาเรียกไอกับบราสเป็นตัว...มันน่าจะช่วยไหมนี่”

“หา?” คนถูกพูดถึงทำหน้าไม่เข้าใจ

“ซั่มมอนสองตนที่นายเรียกไง บลิสต์ เขาโกรธที่นายเรียกภูตเพลิงกับวัลคีรีนั่นด้วยคำว่า...ตัว” มาย่าบอกสมาชิกในปาร์ตี้โดยไม่ได้หันไปมอง

“ขอโทษเขาซะ” เธอย้ำ และคนถูกว่าก็รีบทำตามทันที

“ขอโทษๆ ขอโทษจริงๆ ไม่ได้ตั้งใจจะว่าจริงๆ” ผู้เล่นสายอัศวินรีบกล่าวคำขอโทษ ทำให้แทนและเพื่อนอีกสามคนที่ไม่ค่อยพอใจคำเรียกนั้นเท่าไรส่ายหน้าแล้วคล้ายคิ้วที่ขมวดเข้าหากัน

“เออๆ ช่างเถอะ เห็นแก่ที่สกิลเธอน่าสนใจ” แทนพูดพร้อมสะบัดมือไม่เอาความ แต่คำพูดของเขาทำให้เพื่อนอีกสามคนรู้ทันทีว่าในสมองของชายหนุ่มคนนี้มีความคิดอย่างไร

“อย่าบอกนะว่านายสนใจสกิลของผู้เล่นคนนี้” บลานซ์ถามหน้าซื่อ

“ต้องถามด้วยรี เจ้าแทนเคยรีจะอภัยให้คนอื่นง่ายๆ...ถ้าไม่มีเป้าหมาย” นิกก็ส่ายหน้าขณะแทนยิ้มแฉะ แต่ดูท่าคนที่ถูกพูดถึงจะยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องที่กลุ่มคนแปลกหน้าทั้งสี่คุยกันนัก

“พี่เห็นด้วยว่าดี...สองคนที่แล้วก็ไปไต่บ้านหลังตัวเองพรว้าพูด กับเกราะบ้าไม่พูดอะไรเลย” เอ็ดเวิร์ดเสนอความเห็น และแทนกำลังจะพูดอะไรสักอย่างต่อไป แต่มีประกาศจากระบบดังแทรกขึ้นมาเสียก่อน

ในที่สุด...เวลาแห่งเขาน่าก็กำลังจะบรรจบ ขอให้ทุกคนบน ‘โฮป’ จงสดับฟังพยากรณ์วินาศแห่งเวลา ผืนดินที่ท่านเหยียบยืนกำลังเผชิญหายนะ คำสาปจากบรรพกาลหลุนกงลือติดตามทาบทัບปัจจุบัน วินาศทั้งหกกำลังจะบังเกิด ทุกสิ่งบนโลกเสมือนนามโฮปกำลังจะเปลี่ยนแปลง

ทุกคนซึ่งอยู่ที่นั่นยืนนิ่ง บรรดามอนสเตอร์ทั้งหมดหยุดเคลื่อนไหว ห้วงเวลาราวกับหยุดเดิน ทัวทั้งแผ่นดิน ท้องฟ้าและผืนทะเลหยุดนิ่ง

พวกแทนหันมองหน้ากันเหมือนกับที่มาอย่าสบตากลุ่มเพื่อนของเธอ เสียงประกาศประโยคเดิมดังซ้ำอีกนับสิบครั้ง อีกทั้งเมื่อผู้เล่นเข้าสู่เกม จะมีข้อความเตือนอีกเป็นระยะ และจากนั้นข้อความต่อไปจึงถูกประกาศออกมาส่งผลให้โลก DWO ในเซิร์ฟเวอร์โฮปและอีกห้าเซิร์ฟเวอร์ต้องตื่นตะลึง

ปฐมวินาศกำลังจะก่อเกิด ผู้เล่นแห่งโลกเสมือนจรรวมพลังเพื่อปกป้อง
เสาแรกซึ่งค้ำยันโลกใบนี้ 168 ชั่วโมงต่อไป วินาศจากฟากฟ้าจะพาดูกกาบาต
ยักษ์จากนอกชั้นบรรยากาศ พุ่งใส่มหานครลอยฟ้าทางตะวันตก เมืองดัสต์-
วัลเลย์ซึ่งเป็นหนึ่งในเสาหลักของโฮปจะถูกทำลายเมื่ออูกกาบาตยักษ์ทาบทับ
ปลายยอดของวิหารแห่งนักเดินทาง

มีเพียงยานบินเท่านั้นที่จะพาผู้เล่นสยายปีกขึ้นต่อกรกับอูกกาบาตยักษ์
ที่ปีศาจร้ายสิงสถิต มีเพียงหัวใจที่หลอมรวมเท่านั้นจึงจะปกป้องเสี้ยวหนึ่งของ
พลังแห่งโฮป

เมื่อได้อูกกาบาตยักษ์สัมผัสยอดวิหารแห่งนักเดินทางกลางนครลอยฟ้า
ดัสต์วัลเลย์ เมื่อนั้น...เสาแรกแห่งโฮปจะพังทลาย จนกว่าสงครามศักดิ์สิทธิ์
ระหว่างโลกทั้งหกกับผู้สร้างที่ใกล้มาถึงจะจบลง คำ HP Max ของทุกสรรพสิ่ง
บนโฮปจะลดลง 10 เปอร์เซ็นต์

เพลงกัลป์จากอสูรร้ายแห่งเกฮาน่าจักแผดเผาทุกศรัทธาบนผืนโลก...

2

หายนะกั๊ก

“แทนไทย...ไอ้คนชั่วช้า!” เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้นในปราสาทผลิก
ไอเซนเกอร์ หลังจากพวกแทนไทยเก็บเลเวลการ์ดเพลเยอร์ได้ถึงระดับหนึ่ง แต่
เสียงประกาศถึงหายนะจากระบบทำให้พวกเขาต้องกลับมารวมตัวกับพรรค
พวกที่ฐานกิลด์โดยติดต่อไปยังกิลด์พันธมิตรทั้งหมดให้มารวมตัวกันที่นี่

“อะไรพี่เอ็ด...ผมชั่วตรงไหน” แทนทำหน้าเนือยก่อนหันไปหาชายหนุ่ม
เสื้อลายที่กำลังยกนิ้วชี้มาที่เขาด้วยท่าทางจริงจัง

“เอาเข้าไป...เจ้าคนบาปนี่กล้าถามว่าตัวเองชั่วตรงไหน” แคลซึ่งอยู่
ใกล้ๆ มองแทนแล้วขมวดคิ้วหรีดตา

“จะตรงไหนล่ะเฮ้ย!” เอ็ดเวิร์ดเริ่มโววายก่อนพูดต่อไป “แกมันหลาย
ใจ ไอ้คนหลายใจ!”

“อัลโล...พี่เอ็ด” แทนจงใจใช้คำวิบัติแล้วขมวดคิ้วมองกลับ

“นี่ขนาดยังไม่แต่งงานแต่งการ แกก็ริจะเลี้ยงสาวแล้วว่ะ!” เอ็ดเวิร์ด
เริ่มเผยสาเหตุ และเมื่อแทนเบิกตากว้างขึ้นหลังได้ยินข้อกล่าวหา...เอ็ดเวิร์ดก็
พูดต่อไป “แกนี่มันป้าตัวพ่อ คนอื่นเขาซื้อคอนโดให้ ซื้อบ้านให้ แต่แก...แก

เล่นเสนอยกปราสาทให้เลยอะ!” เมื่อฟังถึงตรงนั้นลานชักกับนักก็ที่อยู่ในเหตุการณ์ด้วยถึงกับส่ายหน้าแล้วหัวเราะเสียงขื่นจก

“เออเน... พี่ก็ปรัปรำผมง่าย ๆ เลยนะ ก็... ผู้หญิงคนนั้นนะ เอ... ชื่ออะไรว่า” แทนทำหน้า

“มาอย่า!” เอ็ดเวิร์ดเท้าเอวตะคอก

“อ้อ! มาอย่าๆ ก็เธอเก่งดีนะ แถมสกลิน่าจะมีประโยชน์ แล้วดูจากที่ระบบมันประกาศ ทำทางบอสใหญ่ประจำเกมน่าจะไปไกลถึงเวลาออก แอม... ดูแวแล้วน่าจะมีเรื่องปวดหัวตามมาอีกเพียบ ถ้าเซิร์ฟเวอร์ไหนพลาดไปแต่ละอย่าง โอกาสที่จะสู้เซิร์ฟเวอร์อื่นได้ก็น้อยลงอีก” แทนทำหน้าเครียด สิ่งที่เขาพูดถึงคือเรื่องใหญ่ที่กระจายไปทั่วทุกเซิร์ฟเวอร์

“แต่น้องมาอย่า! แกเสนอปราสาทไฟให้เลยอะ! แทนไทย... ยกปราสาทไฟให้สาวด้วยปากเปล่า ป้าเสียจริง” เอ็ดเวิร์ดยังไม่เลิกจิกกัด สุดท้าย... แทนก็ต้องตวัดสายตาใส่

“คนช่วยเคลียร์เรื่องมาอย่าให้อย่างที่มีสิทธิ์พูดแบบนี้กับผมด้วยอะ ตอนแรกเธอไม่ยอมมาเข้ากิลด์เรา แต่พอพี่จำได้ว่าเธอเป็นน้องของเจ้าไกเซอร์ พี่ก็ออกเอี้ยดไปจัดการเข้าหาทางพี่ชาย บอกเจ้าชิบิลเสนอให้เธอมาเป็นกิลด์สาขาของไอเซนเกอร์... อย่างที่มีสิทธิ์มาว่าผมอะ!” แทนจ้องชายหนุ่มรุ่นพี่ซึ่งยืนทำหน้าเขมออยู่ใกล้ๆ แต่สุดท้าย... แทนก็ยิ้มชั่วร้าย ก่อนทำหน้าเจ้าเล่ห์ถาม เอ็ดเวิร์ดเสียงดังฟังชัด

“อ้อ! พี่อจจะสิที่มาอย่ามาอยู่ที่นี่แล้วถามนู่นนี่จากผม พี่เอ็ดก็จะเคลมน้องสาวเพื่อนนี่เอง พี่ก็จะ ‘นอกใจมิด่า’ ลินะ!” คนพูดกระแทกเสียงประโยคสุดท้ายจนได้ยินทั่วกัน

เอ็ดเวิร์ดตาโต ทำหน้าเลอลหลามองซ้ายขวาแล้วปฏิเสธทันที

“แกบ้าอะ! ฉันบอกไว้แล้วตั้งแต่วันที่เรามาเจอมีราโน ยู.เอ.อี. แล้วนะเพีย ว่าฉันจะรักและดูแลเธอเอง นี่แกโยนระเบิดให้ฉันอะเจ้าแท่น!”

“ไม่รู้ดีพี่เอ็ด...” แทนพูดแล้วมองข้ามไหล่คู่สนทนาไปเห็นหญิงสาวผมแดงด้านหลังทำหน้าเขมอก็แสบยิ้ม “ไม่รู้ว่ายोनระเบิดรีเปล่า แต่พี่เตรียมเคลียร์ระเบิดได้เลย” เขาพูดแล้วหัวเราะเมื่อเห็นสโนว์ทำหน้าเอาเรื่อง และเมื่อ

เอ็ดเวิร์ดหันไปเจอ...ก็สะดุ้งสุดตัว

“มากันแล้ว” อายะที่กอดดอกยีนฟิงชอบหน้าตาต่างกระจกแทรกขึ้น ทำให้ทุกสายตาของคนในกิลด์ไปรวมกันที่เธอ ก่อนมองตามสายตาของอายะ...ไปพบผู้มาเยือน

“คุณหนูมิร่า” สโนว์ละสายตาจากเอ็ดเวิร์ดแล้วใช้มือขยับแว่น

“สโนว์!” มิร่าโบกมือให้และยิ้มร่า เธอมาพร้อมกับเรนและคนของทเวล์ฟวิงก็อีกสี่ห้าคน

“มิร่าจัง!” เอ็ดเวิร์ดหันร่าะรีน เขายิ้มร่าปากกว้าง และเมื่อคนที่เขาเรียกชื่อได้ยิน...เธอก็ยิ้มอย่างมีความสุขแล้วเดินตรงเข้าหาเขาทันที

“คุณเซบาสเตียน” มิร่าพูดเสียงหวานแล้วเดินไปกุมมือชายคนรัก “ขอบคุณอีกครั้งนะ เรา...เชื่อใจคุณ เชื่อว่าคุณจะทำได้” หญิงสาวพูด แทนที่จะมองอยู่ใกล้ๆ อดอมยิ้มไม่ได้

“เอาน่ามิร่า พี่เอ็ดนี่ถึงส่วนใหญจะเชื่อใจอะไรไม่ค่อยได้ ถึงจะง่อย จะง่าว จะเจ็บ จะง่วงจะเผลอ แต่ฉันเชื่อมั่นนะ ว่าเรื่องที่สัญญากับเธอวันนั้น...เขาทำได้แน่” พูดแล้วแทนก็ใช้มือตบไหล่ของเอ็ดเวิร์ดที่ยืนอยู่ด้านหลังสามครั้ง อย่างหนักแน่น

“ฉันรู้สึกว่าคุณโดนด่า” เอ็ดเวิร์ดทำไหล่ลู่อู่ ส่วนมิร่ายกมือขึ้นปิดปากหัวเราะ

“จริงๆ คุณเซบาสเตียนก็ไม่ค่อยเก่งหลายๆ เรื่องนะ” หญิงสาวพูดหน้านิ่ง ทำให้คนถูกพูดถึงตัวสั่นไหวเล็กน้อยไปอีก

“มิร่า...จาง...” เอ็ดเวิร์ดแบ่ปาก ลากเสียงยาว แล้วยกมือขยับแว่นราวกับตัวเองเป็นขอมบี้ ทำให้มิร่าหัวเราะขำมากกว่าเดิม และเมื่อเอ็ดเวิร์ดเห็นรอยยิ้มนั้น...เขาก็มีรอยยิ้มแฉ่งอยู่บนใบหน้าตัวเอง

“พี่โคซี่จะมาถึงแล้วค่ะพี่แทน” ลินที่ก้มหน้ามองหน้าจอสันทนาการบอก ทำให้แทนพยักหน้ารับ และอีกไม่กี่นาที ชายซึ่งเป็นผู้นำของคริสตัลอินเฟอร์โนก็เดินเข้ามาพร้อมกับเกล เอิร์ล และเอลล่า จากโคลัมเกล

“ไอ้พ่อมดครา” เคลวินที่นั่งไขว่ห้างกอดดอกอยู่บนบัลลังก์กลางห้องเอ่ยทัก ทำให้โคซี่ที่เพิ่งมาถึงสะบัดชุดคลุมขาดวินสิด้าแล้วเปิดผ้าคลุมศีรษะ

หันหน้าไปมอง

“หิ...ไม่ได้ยินชื่อนี้มานานอยู่เหมือนกันนะ” โค้ชฟุตบอลแล้วพยักหน้าให้เคลวินที่มีเฮสยืนอยู่ข้างๆ ซึ่งชายผู้มีอาชีพฟอร์จูนคอมมานเดอร์ก็พยักหน้ายิ้มให้ เหมือนจะขอบคุณสำหรับบางสิ่ง

“หัวหน้า” เอิร์ลกล่าวทักแทน โดยที่เกลและเอลล่าก็พูดคำเดียวกัน การทักทายพูดคุยกดดันต่อไปได้ไม่นาน ยานบินสีดำลำหนึ่งลงจอดที่ลานหน้าปราสาทหลักไอเซนเกอร์ ซึ่งแทนจำได้ดีว่ายานลำนั้นคือ...โซลสแนชเซอร์ของเนต

“หิม?” แทนขมวดคิ้วแล้วเอียงคอจ้องลานจอดยานบินของปราสาท ผลึกอีกครั้งด้วยความรู้สึกประหลาด เพราะใกล้กับยานโซลสแนชเซอร์ที่ลงจอดหิมะบนพื้นปราสาทฟุ้งกระจายอยู่อีกจุด

“อ้อ...” สงสัยอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายแทนก็พยักหน้า เมื่อยานฮิลลูชันคาเมเลียนของแมทที่พรางตัวอยู่ปรากฏตัวหลังจากลงจอดเรียบร้อยแล้ว

“ดูทำครั้งนี้จะงานใหญ่เลยนะครับหัวหน้า” เกลซึ่งเดินเข้ามาหาแทนเอ่ยทัก

“น่าจะใกล้เวลาตัดสินใจแล้วละ” หัวหน้ากิลด์หลักพูดขณะมองหญิงสาวที่เดินลงมาจากยานโซลสแนชเซอร์

เนตเดินนำหน้าไอริน ไรอัน และคีย์ มุ่งหน้าสู่ประตูทางเข้าตัวปราสาทผลึก โดยที่ระหว่างทางเธอพบกับแมทและพรรคพวกอีกสามคน

“กีนาดลกดินะ สรุปแล้วไม่ว่าใครจะเคยอาฆาตใครหรืออะไร แต่สุดท้ายตอนนี้ กลายเป็นว่ากลับมาอยู่ฝ่ายเดียวกันเมื่อต้องเจอคู่ต่อสู้จากโลกอื่น” แทนพูดแล้วส่ายหน้าหัวเราะเสียงขึ้นจมูก

สมาชิกที่เข้าร่วมประชุมมากันครบครัน โต๊ะประชุมยาววันนี้ของไอเซนเกอร์ถูกนิกกีดัดแปลงให้กลายเป็นโต๊ะรูปตัว U แทน ซึ่งหัวหน้าของไอเซนเกอร์นั่งอยู่หัวโต๊ะ รายล้อมด้วยสมาชิกกิลด์ไอเซนเกอร์ ทางซ้ายเป็นทเวล์ฟวิงก์และเทรานิเย ทางขวาเป็นคริสตัลอินเฟอร์โนและไวต์พาลาติน อาเยะและทากะไม่ได้มานั่งร่วมโต๊ะ ทั้งสองยืนฟังขอบหน้าต่าง นั่งฟังอย่างสงบ

เคลวินและเฮสเองก็เช่นกัน ทั้งสองไม่ได้นั่งร่วมโต๊ะประชุม แต่ถึงจะ

ทำหน้าเบื่อหน่าย แต่สุดท้ายก็ยังไม่ออกไปไหน เคลวินยังคงนั่งทำที่ไม่สนใจ บนบัลลังก์ลึกไม่ไกลจากโต๊ะประชุมนัก ชายผู้นี้มองไปนอกหน้าต่างซึ่งหิมะยังโปรยลงมาตลอดเวลา แต่หุ้...เจียฟังเสียงพูดคุย

การประชุมเริ่มขึ้นโดยสโนว์เป็นคนแจ้งเรื่อง หัวข้อที่พูดคุยกันไม่พ้นเรื่องเสียงประกาศจากระบบ ซึ่งทั่วทั้งหกเชิรฟ์เวอร์ยืนยันว่าการประกาศเช่นเดียวกัน

“มีข้อความจากร้านขายสารราคาสูงที่พวกเราทเวลฟ์วิงก็ซื้อมา ช่วนั้นมีเนื้อความแปลกๆ ต้องตีความหมาย แคคิดว่า...น่าจะเกี่ยวข้องกับการอัปเดตครั้งนี้แน่” เรนซึ่งนั่งอยู่ข้างมิร่าพูด

“เราให้เรนส่งข้อความนั้นให้ทั้งไอเซนเกอร์และคริสตัลอินเฟอร์โนเรียบร้อยแล้วนะ” มิร่าพูดหน้าหนึ่งก่อนกล่าวต่อไป “แต่ที่เหลือเราไม่ได้ส่งให้เพราะเราต้องรอไอเซนเกอร์กับคริสตัลอินเฟอร์โนตัดสินใจ” ดวงตาสีฟ้าของคนพูดมองโคลัมเกล เทราเนีย และไวต์พาลาตินที่ได้แต่รับฟังเจียบๆ

“ปฐุมวินาศกำลังจะก่อเกิด ผู้เล่นแห่งโลกเสมือนจรวมพลังเพื่อปกป้องเสาแรกซึ่งค้ายันโลกใบนี้” สโนว์เริ่มอ่านจากประกาศแรก เมื่อเธออ่านประกาศที่ระบบแจ้งกับผู้เล่นทั่วทั้งหกเชิรฟ์เวอร์เรียบร้อย ก็เริ่มอ่านข้อความซึ่งทเวลฟ์วิงก็ส่งมาให้ทุกคนในที่ประชุมได้ฟัง ซึ่งเมื่ออ่านจบ...เธอก็พูดต่อไป

“จากข้อความแรก จอมเวทน้อยและอันดินอัจริยะได้วิเคราะห์ว่า...” สโนว์ขยับแว่นพูดหน้าหนึ่ง “โอเวนตอนนี้คือจะมีอุกกาบาตหล่นจากฟ้า ซึ่งยังไม่มีที่ยืนยันว่าจะมีมอนสเตอร์ร่วงหล่นมาด้วยหรือไม่ แต่หากแปลตามตัว...พวกเราต้องป้องกันไม่ให้อุกกาบาตนั้น...สัมผัสเมือง ว่าง่ายๆ คือต้องใช้ยานบินทำลายอุกกาบาตทุกก้อนก่อนหล่นใส่เมืองลอยฟ้าดัสต์วิลเล่ย์ ไม่อย่างนั้น...ทุกสิ่งในเชิรฟ์เวอร์โฮป HP Max จะลดลง 10 เปอร์เซนต์”

“ทุกสิ่ง?” คีร์...คนของเทราเนียถามแทรกขึ้น นิกก็ ลิน และเอ็ดเวิร์ดมองอย่างไม่ชอบหน้าคนถามนักเพราะเรื่องราวเก่าก่อน

“คะ...ทุกสิ่ง” สโนว์ตอบทั้งที่ไม่ได้มองหน้าคนถาม เธอขยับแว่นตา ก่อนพูดต่อไป “ผู้เล่น มอนสเตอร์ ซัมมอน ยานบิน เรือ การเดินทางปราสาททุกอย่างจะต้องถูกลดระดับ HP Max ทำให้ผู้ที่พลาดในขั้นตอนนี้ หากมีการ

ตัดสินกันระหว่างแต่ละเซิร์ฟเวอร์จะเสียเปรียบ และอีกสิ่งที่ยังไม่แน่ใจว่ามี HP หรือไม่...ก็อาจมีส่วนในเรื่องนี้ด้วย” หญิงสาวผมแดงพูดขึ้น

“โฮป” นิกก็เอ่ยสั้นๆ แต่ทำให้คนอื่นๆ หันมองมาที่เธอ

“โฮป?” ไรอันซึ่งปล่อยผมยาวสีทองจกกลางหลังทวนคำ

“เป็นไปได้...” เนตซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ กอดอกแล้วพยักหน้า ทำให้คนในกิลด์ของเธอหันมอง ก่อนหญิงสาวคนนี้จะพูดต่อ “เป็นไปได้ที่โฮป...ซึ่งก็คือโลกเสมือนใบนี้...อาจมีค่า HP ยังไงล่ะ ถ้าเราพลาด...ก็ทำให้พลังชีวิตของโลกเสมือนที่ใช้ไค้ดเนมว่า ‘โฮป’ นี้ถูกลดลง”

เมื่อสิ้นเสียงเน็ต สโนว์ก็พยักหน้ายืนยันคำพูดนั้น ทุกคนไม่มีข้อโต้แย้ง การตีความนี้ โค้ชทำหน้านิ่ง ทเวลฟ์จึงเห็นด้วย โคลัมเบลและไวต์พาลาดินรอฟังคำสั่งจากไอเซนเกอร์และเทราเนีย

“เรื่องสำคัญคือต่อจากนั้น” สโนว์วิเคราะห์ต่อทันที “สิ่งที่เราพูดกันคือ ‘ปฐมบท’ หมายถึงสิ่งแรก บทแรกของหายนะที่เราตีความจากข่าวสารที่ซื้อมาจากร้านข่าว บทแรกของ...วินาศแห่งเวลา”

“ฉันคิดว่ามันมีทั้งหมดหกอย่าง” จอมเวทของไอเซนเกอร์พูดพร้อมกับยึดตัวกอดอก แคลซึ่งสวมหมวกรูปาวฟี่สีน้ำเงินพ่นน้ำทำหน้าเครียด

“หกอย่าง!? หกอย่างเลยหรือครับคุณแคล!” เกลจากโคลัมเบลทำหน้าตื่นตกใจ ส่วนคนถูกถามเริ่มอธิบาย

“เริ่มจากอุกกาบาตถล่มดัสต์วิลล์” ทุกคนตั้งใจฟังหน้านิ่ง “จากนั้น... บายอร์ร่าจะถูกพายุสายฟ้าถล่ม และหากเราไม่สามารถนำกองเรือบุกฝ่าสู่กลางพายุและจัดการต้นเหตุได้ทัน...เมืองจะถล่มพร้อมกับค่าพลังเวท หรือก็คือค่า MP ของทุกสิ่งบนโฮป...ลดเหลือเพียง 80 เปอร์เซ็นต์” เมื่อแคลพูดถึงตรงนี้ สองคนในที่ประชุมเบิกตากว้างหันมองหน้ากัน เอ็ดเวิร์ดและมิร่าสบตากัน ก่อนชายหนุ่มจะพูดด้วยเสียงเข้ม

“ฉันไม่ยอมให้เป็นแบบนั้น ไม่ว่าจะต้องใช้เงินเท่าไร...ฉันจะไม่ให้เมืองนั้นเป็นอะไรไป” คำพูดของเอ็ดเวิร์ดทำให้เกือบทุกคนต้องประหลาดใจ ที่ชายผู้ว่าเจิงพูดเล่นตลอดขบขันตลอดเวลาที่มีสีหน้า น้ำเสียง และแววตาเช่นนี้ แต่ในห้องประชุมนี้...มีอยู่สามคนที่รู้ว่าเหตุใดเอ็ดเวิร์ดจึงต้องการปกป้องบายอร์ร่า

อย่างสุดความสามารถ

มีรา...หญิงสาวผู้แบ่งปันความทรงจำที่เมืองท่าแห่งนี้มาด้วยกัน

แทน...และเนต ซึ่งในการเดินทางไปยังอาหรับเอมิเรตส์...เอ็ดเวิร์ดได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับ หยดน้ำตา เมืองท่า...และความทรงจำให้ทั้งสองฟัง

“สาม...หลังจากพายุสายฟ้าที่บายอร์ผ่านไปถึงลิบส์วัน เมืองเหนือลูมินัสจะเกิดภูเขาไฟระเบิด กระแสลาวาจะมุ่งสู่เบื้องล่างเพื่อหลอมละลายและทับถมเมืองนี้ให้หายไป วิธีที่จะหยุดได้ คำใบ้บอกเพียง ‘จัดการอารักษ์ทั้งเจ็ดหมื่น’ ฉันคิดว่าตัวเองตีความไม่ผิด ที่นี่...เราต้องรวมผู้เล่นมุ่งหน้าขึ้นสู่ยอดเขา และจัดการศัตรูจำนวนหลายหมื่นตนให้ได้เร็วที่สุด และถ้าเราพลาด...พลังแห่งทวงท่าจะหายไปสองในสิบส่วน ซึ่งนั่นก็คือ...” แคลเริ่มลุกขึ้นยืนบนเก้าอี้แล้วกวาดมองไปทั่ว “ค่า SP ของทุกสิ่งจะลดลง 20 เปอร์เซนต์”

หลายคนถอนใจเมื่อได้ฟังที่แคลบรรยาย แต่สุดท้ายแทนก็พูดขึ้น “ซินโดนสามอันนี้ติดกันแล้วเคลียร์ไม่ได้เลยนี่เสียเปรียบแบบสุดๆ ลองนึกสภาพพวกเราไปเจอคนต่างเซิร์ฟเวอร์ตอนปราสาทแสงเงาราเซนไฮด์คูลิ ถ้าตอนนั้น HP MP กับ SP เราถูกลดลงแล้วต้องสู้กันใหม่ ฉันเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าเราจะชนะได้ไหม” ชายหนุ่มหัวหน้าไอเซนเกอร์กล่าวถึงการต่อสู้อันดุเดือดบนยอดปราสาทเงาราเซนไฮด์ ซึ่งพวกเขาปลดผนึกการ์ดในชุดปราสาททั้งเจ็ดใบสุดท้าย ปราสาทแสงเงาราเซนไฮด์ และต้องเข้าปะทะกับผู้เล่นต่างเซิร์ฟเวอร์ ซึ่งเกิดจากเหตุการณ์เวิลด์คอลลไลด์

ทุกคนมีสีหน้าเคร่งเครียด มีราเดินมากระซิบบางอย่างกับเอ็ดเวิร์ด ซึ่งสุดท้ายชายหนุ่มก็ยิ้มออกมาแล้วใช้มือลูบศีรษะหญิงสาว แต่ไม่มีเวลาให้พักจากความจริง แคลเริ่มอธิบายถึงหายนะครั้งที่สี่...

“วิหารงำศาสตรา...หายนะที่สี่นี้น่าจะสร้างปัญหามากที่สุด เพราะที่นี้...เป็นที่ไหนยังไม่มีใครรู้ ไม่มีข่าวสารใดๆ เกี่ยวกับที่นี่ มีเพียงคำใบ้ไม่มาก ทุกคนลองดูหน้าจอกันแล้วกัน” แคลพูดแล้วส่ายหน้าด้วยความไม่พอใจที่ตนเองไม่รู้ว่าจะสถานที่ที่ถูกกล่าวถึงคืออะไร

“จตุรนิมิตปรากฏ ณ แดนใต้พิภพวิหารแห่งศาสตราซึ่งถูกผนึก ปีศาจไตรรณียชัฏกาย ก่อเกิดรอยแยกสู่ห้วงดวงใจ ศิลารอบข้างบีบรัด ห้วงเวทขยับ

แคบ หมายถึงยั๊กิหารลับที่ปรากฏ ยามจันทร์ปราศสน้ำเงินก่อเกิด รุ่งอรุณที่จะมาถึงคือเวลาตัดสิน” เมทอ่านข้อความที่ปรากฏจบก็ทำหน้าเข้ม เขาพยายามใช้ความคิดอยู่นาน แต่ยังไม่สามารถบอกได้ว่าสิ่งที่แวบเข้ามาในสมองคืออะไร

“นายพอจะรู้อะไรี่เมท” แทนที่สังเกตท่าทางของหัวหน้าไวต์พาลาดิน ได้ถามทันที

“ฉันไม่แน่ใจ...พวกนายประชุมกันไปก่อน ขอฉันนั่งฟังแล้วคิดหน่อย บางทีถ้าได้ยินอะไรเพิ่มอาจจะนึกได้” ชายผมสั้นติดหนังหัวกดดอก หลังตามใช้ความคิด

“อย่างที่ได้ยินกันไปแล้ว จินตนาการในกำมือจะเหลือเพียงหก...” แคลพูดสีหน้าเครียด “น่าจะแปลว่าการัดซึ่งปกติเราจะได้ขึ้นมือตอนเริ่มต่อสู้จำนวน 7 ใบ...จะเหลือเพียง 6 ใบ เสียเปรียบในการต่อสู้เป็นอย่างมาก”

“เสียเปรียบแน่ๆ เกือบ 20 เปอร์เซ็นต์” เนตี่ใช้ปลายนิ้วจับคางแล้วพยักหน้ารับ

“และอันที่ห้า” แคลไม่รอช้า ต่อที่การถอดความวินาศแห่งเวลาอย่างห้า “ถ้าพลาด...การัดแอเรียที่ใสในเค็คได้ 10 ใบ...จะเหลือแค่ 7” สายตาของทุกคนในครั้งนี้อาจจะ ไม่มีคำพูดหยอกล้อใดๆ ดั่งขึ้นในที่ประชุม แคลส่ายหน้าช้าๆ ก่อนเริ่มอธิบาย

“แดนตัดสินอยู่ที่คาลิป เมืองใหญ่ริมทะเลเอเดเรียน คำใบ้คือฝนสามสี่ ซึ่งจะเปลี่ยนตามเวลา เมื่อฝนสีดำตกลงมา...ราชันหกตนจะฟื้นกลับ และไม่ให้ผู้เล่นไปล่าเหมือนเดิม แต่ราชันทั้งหก...จะมุ่งหน้าสู่เมืองคาลิปเพื่อทำลายล้าง” แคลพูดเสียงเครียด และมีเสียงพิมพ์จากทางสมาชิกของโคลัมเกล

“แค่ตนเดียวตอนนั้นเรายังต้องใช้ทุกอย่างที่มี ขนาดทเวลฟ์วิงก็ยังพลาดทำได้เลย” เอลล่าพูดเบาๆ ด้วยท่าที่กังวล

“ไม่น่ากังวลขนาดนั้นหรอกเอลล่า” แทนที่รีบตัดบท ก่อนเรนซึ่งมีที่ท่าไม่พอใจเมื่อได้ยินคนพูดถึงทเวลฟ์วิงก็พลาดทำให้ราชันแห่งชั้นบรรยากาศ

“หืม...ยังงหรือคะหัวหน้า” หญิงสาวถามกลับโดยไม่รู้ตัวว่าถูกเรนและคนของทเวลฟ์วิงก็มองอย่างไม่พอใจ

“ตอนนั้นพวกเราเลเวลน้อย และจำกัดคนเข้าสู่ แต่ครั้งนี้ฟังแล้ว...ผู้เล่นทั้งหมดน่าจะช่วยกันได้ ถ้าเราดึงกิลด์อื่นๆ ในโฮปร่วมมือกัน หกราซิลไม่น่าใช่ปัญหา” แทนพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ แผ่ความมั่นใจ ซึ่งนั่นทำให้บรรยากาศและกำลังใจของคนฟังดีขึ้น

“นั่นคือฝนแรก...ฝนสีดำ” แคลทำงานของตัวเองต่อ “เมื่อถึงยามค่ำของวันที่ฝนสีดำโปรยปราย สายฝนจะเปลี่ยนสี เม็ดฝนจะเปลี่ยนเป็นสีอำพัน และเมื่อนั้น...ราชันทั้งหก...จะบุกสู่ศาลิป์ สุดท้าย...ราชันตนสุดท้ายจะล้มตายลงในวันที่ฝนสีเลือดโปรยปราย ราชันทั้งหกที่เหลือรอด...จะคืนสู่ร่างแท้จริง คาดว่าจะทรงพลังกว่าที่พวกเราเคยเจอ” ข้อมูลที่ถูกเอ่ยทำให้สถานการณ์หนักหนาขึ้นอีกระดับ ทุกคนหันมองหน้ากันไปมา จนเป็นมิมวาที่ถามถึงหายนะครั้งสุดท้าย

“ต่อจากนั้นคืออะไร เราคิดว่าปกติแล้วครั้งสุดท้ายจะรุนแรงที่สุด”

แคลส่ายหน้าช้าๆ แล้วถอนใจ ก่อนพูด “น่าเจ็บใจชะมัด เพราะแค่เป็นที่ไหนยังไม่มีใครรู้ มีบอกแค่ว่า เรื่องนี้จะเกิดขึ้นเมื่อวินาศทั้งหกจบสิ้นลง และ...จะเป็นหายนะที่รุนแรงที่สุด ทุกสิ่งที่ว่ามา HP MP SP จะลดลงอีก 10 เปอร์เซ็นต์ จำนวนการ์ดแอเรียในเด็ค จำนวนการ์ดบนมือ จะลดลงอีกหนึ่ง ก้านง่าย ๆ ก็คือ หากไม่สามารถหยุดวินาศแห่งศาลิป์และวิหารำศาสตรา เรา จะเริ่มการต่อสู้โดยเหลือการ์ดบนมือเพียง 5 ใบ และมีการ์ดแอเรียในเด็คได้เพียง 6 ใบ”

“บ้าจริง” แทนบ่นออกมาทันที “แบบนี้ชุดการ์ดเจ็ดปราสาทก็ไร้ค่านะสิ ไม่มีทางที่จะใช้เจเนอรัลได้ด้วยชุดการ์ดไม่ครบเจ็ดใบแบบนี้ เหมือนจะปราบพวกมิชุดการ์ดแอเรียระดับ X ของทุกเซิร์ฟเวอร์เลยสินะ ถ้าไม่มีคนในเซิร์ฟเวอร์ช่วยกันจัดการ...ชุดการ์ดที่เก็บสะสมกันมาแทบตายก็เหมือนกับพิการ์” พูดจบคนพูดก็ส่ายหน้าถอนใจ

“นายยังมีพวกฉันช่วยอยู่ นี่ ไม่ต้องกังวลอะไรขนาดนั้นหรอก” โคซี่ที่นิ่งเงียบมาตลอดพูดขึ้น ทำให้แทนหันไปมองแล้วพยักหน้ารับ “เคลวินกับเฮสก็อยู่กับนาย สองคนนี่เก่งเกินกว่าที่คนอื่นๆ คิดเสียอีก” หัวหน้าที่ของคริสตัลอินเฟอร์โนพูดแล้วหันไปมองสองพี่น้อง ซึ่งเคลวินหันหน้าหลบแล้วผิวดำก

ทำที่ไม่สนใจฟัง

“มันก็เก่งจริงหรอคะเจ้าเคลวินนี่นะ ถ้าไม่คิดว่ามันบ้าไปเสียหน่อย” เอ็ดเวิร์ดพูดก่อนจะยิ้มแห้งแล้วหันไปหาแทน “ว่าแต่ไอ้พวกผู้เล่นกึ่ง NPC ที่ปลอมตัวมาทำเป็นผู้เล่นนี่มันจะมีอีกไหมนี้เจ้าแทน แกคิดว่ไง หรือว่าพวกเราไปไล่หาไอ้พวกกึ่ง NPC แบบนี้มาอีกดี” การคลังของไอเซนเกอร์เสนอ ซึ่งคนฟังหัวเราะเบาๆ ก่อนตอบ

“ผมว่ามีพี่” แทนพยักหน้าแล้วมองไปทางโคชีวูบหนึ่ง ก่อนเบนสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง “น่าจะเป็นพวกผู้เล่นที่มีเงื่อนไขแปลกๆ หรืออาชีพประหลาดๆ ที่ผู้เล่นธรรมดาไม่สามารถเป็นได้ ผมว่าน่าจะมีอีกนะ ไม่น่ามีแค่เจ้าเคลวินกับเฮส” ชายหนุ่มให้ความเห็น

“แล้วเอาไงละ นาล่ามาเข้ากิลด์ใหม่ เห็นนายอยากได้พวกเพิ่มนี้” เอ็ดเวิร์ดถามย้า แต่คนถูกถามกลับหัวเราะแล้วส่ายหน้า

“เราไม่น่าจะมีเวลาขนาดนั้นนะพี่ แล้วเจ้าพวกนี้ส่วนมากเก่งบรรลี่ยไ้วัดด้วยดีไม่ดื่จะจับเอา และที่สำคัญที่สุด...บางทีให้พวกนั้นเป็นอย่างที่เป็น แล้วเราใช้ประโยชน์แบบอื่นดีกว่า อย่างเช่นถ้าสมมุติเฮลเกตไม่ถล่มไป แล้วเป็นพันธมิตรของเรา...เราก็ใช้คนในกิลด์เฮลเกตทำงานให้ดีกว่านะพี่เอ็ด ไม่มี ความจำเป็นต้องไปพาดปากกับเจ้าเคลวินกับเฮสถ้าเราไม่ต้องการเอามาเป็น NPC ประจำกิลด์ และต้องการการ์ดปราสาทเพลิงราชฐูเรีย” พุดจบแทนก็มองไปที่หนึ่งในพันธมิตรของตน ก่อนถาม

“นายว่าจริงไหม...โคชี”

คนถูกถามขยับมุมปากยิ้มขณะมือสองข้างประสานอยู่บนโต๊ะ ชายซึ่งเป็นผู้นำแห่งเพลิงผลึกจ้องมองคนถามแล้วปิดตาไปครู่หนึ่ง ในขณะที่นั้น แทนก็ลุกขึ้นจากโต๊ะอยู่ในท่าเตรียมพร้อม สีหน้าเข้ม จ้องมองทุกการขยับตัวของโคชีไม่ว่างตา

“นายนี่เป็นเด็กแปลกๆ เหมือนครั้งแรกที่เราได้พบกันเลยนะ” โคชีพูดเสียงนุ่มทุ้มต่ำ แต่แทนยังคงมีท่าที่เตรียมพร้อม ทำให้เกือบทุกคนในห้องประชุมประหลาดใจ มีเพียงเนตที่นั่งมองอย่างสงบ “นายเป็นคนอย่างที่คุณได้ฟังมาจริงๆ” โคชียังคงพูดต่อไป

“แต่สิ่งที่นายถามนั้น ฉันน่าจะบอกได้แค่ว่า เชื่อมั่นในสิ่งที่ตัวเองคิด เลือกเส้นทางที่นายชอบ บางสิ่งไม่ได้มีขึ้นเพื่อให้เอาชนะ บางสิ่งเมื่อเราชนะแล้ว อาจเป็นสิ่งที่เราไม่ต้องการก็เป็นได้” ดวงตาสีฟ้าของชายหนุ่มผมทอง จ้องมองหัวหน้าไอเซนเกอร์ที่ยืนอยู่เบื้องหน้า

“ดูเหมือนจะยังไม่โดนแะเรา...มันน่าจะมีความชอบเขตของการเข้าสู่อีเวนต์” แทนพุดกับตัวเองแล้วถอนใจโล่งอก “ทั้งสายอาชีพประหลาดไม่มีใครเหมือน ทั้งพลัง ทั้งสกิลประหลาดที่เราถือมาได้ ทั้งตอนที่เจ้านี้ใช้คอลลิด อัลโลส แล้วไม่มีคนของเพลิงผลึกออกมาเลยสักคน มันไม่น่าพลาดแน่ๆ” ชายหนุ่มพุดเบาจนคนทั่วไปไม่ได้ยิน

“ว่าแต่นายยืนยันจะก้าวข้ามไหม ตอนนี้คิดกับคอสอยู่ที่นี่ปราสาททราย นี่เป็นช่วงหัวงเวลาสี่อำพัน”

ขณะที่แทนกำลังผ่นคลาย อีกคำถามจากโคซี่เพลิงผลึกก็ถูกถามขึ้น ทำให้คนถูกถามเบิกตากว้าง แต่สุดท้ายเขาก็สงบใจลงแล้ว

“บางอย่างฉันก็ไม่อยากเอาชนะ บางอย่างเป็นอย่างที่ผมเป็นอยู่ก็ได้อยู่แล้ว ตอนนี้ที่นายเป็นอยู่ ก็ทำให้เรามีกำลัง ‘คน...ที่เชื่อฟังนายอย่างกับโปรแกรม’ อยู่ตั้งกิลด์หนึ่ง สิ่งที่เราไอเซนเกอร์ขาดคือกำลังคน ดังนั้น...ฉันว่าฉันไม่คิดจะก้าวข้ามเรื่องราวของพวกเราไปมากกว่านี้ นายคือโคซี่เพลิงผลึก...เป็นเพื่อนของพวกเรา ไม่มีอะไรมากกว่านั้น” แทนพุดแล้วสวนมื่อวางไว้บนโต๊ะประชุม ขณะอีกหลายคนในที่ประชุมไม่เข้าใจคำพูดนั้นนักแต่ยังนั่งเงียบ มีเพียงชายคนหนึ่งพุด

“ไม่คิดจะก้าวข้ามเรื่องราวของเราไปมากกว่านี้ เป็นเพื่อนของเรา...ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น” บลันซ์ทวนคำที่แทนพุดกับโคซี่ด้วยสีหน้านิ่ง ทำให้คนถูกทวนคำพูดหันมาหรีตามอง แต่ก่อนเขาจะพูดอะไร บลันซ์ก็พุดต่อ “นี่ถ้าฉันเป็นคนอื่นไม่รู้ว่าพวกนายพุดถึงเรื่องอะไรกันอยู่...ฉันคงคิดไปไกล” พุดจบอัศวินแห่งไอเซนเกอร์ก็หัวเราะซ้ำ ขณะที่คนอื่นทำหน้าบอไม่ถูก

“ใช้เวลาเล่นมุกผิดของนายไหมบลันซ์” แทนหรีตามองเพื่อนแล้วส่ายหน้าถอนใจ ส่วนบลันซ์นั้นยกมือขึ้นขอโทษ แล้วส่งสัญญาณให้เริ่มการพุดคุยกันต่อ

“ก่อนคุยเรื่องอื่น...ฉันขอถามอะไรหน่อยสิแทน” เนตซึ่งนั่งเฝ้ามาพักใหญ่ถามด้วยน้ำเสียงเรียบแต่แฝงความจริงจัง

“เหอ?” แทนหันไปมองหญิงสาวเจ้าของคำถาม

“ฉันรู้ว่านายไม่ยอดได้เงินรางวัลที่จะมอบให้ผู้เคลียร์เกมในซีซั่นแรกนี่ ฉันเลยอยากรู้ว่า...นายต้องการชนะคนอื่นๆ และเซิร์ฟเวอร์อื่นๆ รีบเปล่า” คำถามของเน็ตทำให้แทนต้องยกคิ้วขยับขึ้นสูง กอดอกตีหน้าครุ่นคิด

“เออ...แกเอาไงแทน แต่...ถ้าเราจบได้ก็ดีสินะ พี่จะได้เอาเงินมาทำทุนตั้งตัว” เอ็ดเวิร์ดออกปาก

“ขอเวลาผมคิดแป๊บพี่เอ็ด” แทนเสียงเข้ม ทำให้เอ็ดเวิร์ดทำได้เพียงพยักหน้ารับ แล้วตั้งท่าคอยให้ชายหนุ่มไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วน แต่...ไม่ถึงสามวินาทีหลังจากนั้น แทนก็เอ่ยปาก “ฉันอยากชนะอะะะ”

“เกิดเร็วไปไหมเจ้าแทน!” ชายหนุ่มเสียส่ายไวยวาย ขณะที่โคซี่และเนตนั่งอมยิ้มเมื่อได้ยิน

“ก็ผมขอแป๊บเดียวอะพี่เอ็ด” แทนหันไปย่นพร้อมแสบะยิ้ม

“นี่ก็ ‘แป๊บ’ เกิน!” คู่สนทนาสายหน้าทำเสียงสูง ขณะที่แทนหัวเราะว่า

“บลานซ์...นายว่าไง” แทนหันไปถามเพื่อนคนแรกในโลกเสมือนนี้ ซึ่งคำตอบก็ทำให้คนถามพยักหน้ารับ

“พวกนายว่ายังไงฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ แต่ดูแล้ว...ฉันน่าจะตายจริงๆ แน่ๆ ต่อจากนี้” แนวหน้าของกิลด์พุดติดตลก

“เธอละนี่ก็” แทนหันไปถามหญิงสาวผมสั้นซึ่งเปรียบเสมือนผู้คุมความประพฤติของสมาชิกในกิลด์

“ฉันว่าถึงนายจะบ้าบอ” หญิงสาวเริ่ม

“อ้าว...” แทนขมวดคิ้วทันทีที่ได้ยิน แต่เมื่อถูกนิกกี้จ้องกลับเขาก็ตีหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“ฉันว่าถึงนายจะบ้าบอ...และคิดว่าอาจมีคนเก่งมากกว่าพวกเรา แต่ฉัน...ก็อยากลองเอาชนะดูนะ ฉันเป็นผู้หญิงชอบเอาชนะ” คนพุดทำท่าผายมือแล้วมองไปบนเพดานห้องประชุม

“ฉันชอบ” เสียงที่พุดออกมาทำให้ทุกคนที่นั่งนิ่งถึงกับผงะ เสียงของ

บลานซ์ทำให้แม้แต่คนที่ได้ฟังถึงกับทำตาโตพูดไม่ออก

“ก็ตรงดึ้นะคะอัศวิน” สโนว์พูดพร้อมกับจ้องบลานซ์ซึ่งทำท่าเหมือนไม่รู้ว่าจะทำอะไรผิด “เยี่ยมคะ เดียวกดไลค์แล้วแชร์ให้คะ อ้อ...ไม่ต้องถามฉันนะคะหัวหน้า ฉันอยากชนะคะ...จบนะคะ” หญิงสาวผมแดงพูดแค่นั้นแล้วหันมาบอกที่ประชุมให้เริ่มต่อไป

“นี่แก๊งหรือเปล่า เป็นหัวหน้ากิลด์แท้ๆ” แคลทำหน้าที่ไม่พอใจใส จากนั้นจึงพูดด้วยท่าที่กระพืดกระพืด “แกมีอัจริยะแบบฉันอยู่ทั้งคน เมื่อไรก็ชนะ จะมาถามทำไม” พูดจบคนพูดก็หลบตา ไม่สบตากับใครในกิลด์

“ถ้านายอยากชนะ...ฉันกับพี่ทากะก็จะช่วยเต็มที่” อายะพูดเสียงเรียบรอยยิ้มบางๆ ถูกส่งมาจากพี่น้องทั้งสองคน

“รวยเคอะ” ลินทำเสียงประหลาด ดวงตาฉาบแววระยิบระยับ สองมือทาบอก สีหน้าขวนฝืน “รด บ้าน เสื้อผ้าสวยๆ อิม...ลินสู้ตายคะทุกคนนน” เธอทำท่ากำหมัดมุ่งมั่นจนทำให้คนในที่ประชุมขำ

“โคลัมเกลเป็นพลังให้หัวหน้าอยู่แล้วคะ” เอลล่าตอบชัดเจน

“ลุยอยู่แล้วครับหัวหน้า” เอิร์ลเองก็พยักหน้ารับ

“บอสใหญ่ต้องอยู่ในที่อลังแรงๆ” เกลเปลือยพูดความในใจ

“เอลล่า เอิร์ล เกล” แทนเรียกชื่อคนในกิลด์สาขา ทำให้คนถูกเรียกหันมองเขาเป็นตาเดียว จากนั้นชายหนุ่มจึงชี้เรียงรายตัว เริ่มจากเอลล่า ต่อด้วยเอิร์ล และเกล “อยากเห็นบอสใหญ่ อยากเห็นคนดังที่ไปลุยกับบอส และ...อยากเห็นสถานที่ที่บอสอยู่สินะ”

เมื่อได้ฟังที่แทนพูดทั้งสามเบิกตากว้างเหมือนถูกจับผิดได้ แต่ก็ไม่มีใครเถียงอะไร ทำให้เนตซึ่งรอฟังคำตอบของแทนอยู่พูดในที่สุด

“ถ้านายอยากลองไปให้ถึงที่นั่น...เทรานิเยะจะช่วยพวกนายเอง” เนตยิ้มบางๆ ซึ่งเมื่อแทนมองเห็น เขาก็พยักหน้ารับ

“เมื่อคุณหนูไรอันจะช่วย...ไวต์พาลาดินก็จะช่วยพวกนายด้วย” แมทพูดหน้านิ่งแล้วใช้มือเสยบนศีรษะที่มีผมสั้นทรงทหาร

“อย่ามาทำท่าลงหมาป่า” เอ็ดเวิร์ดหรีตามอง ทำให้แมททำหน้าสงสัย “แฮม...เห็นว่าเก่งนักเก่งหนา เก่งพอกับโคซี่แถมชนะเจ้าคิฟเฟ่นน้องลิน แต่

“ในงรอบที่แล้วโดนมังกรเป่าปัดไปที่สองที่ก็เดี้ยงล่ะ” คำพูดของชายเสื้อลายทำให้แม้แต่นักบวชประจำกิลด์ต้องทำตาโตเมื่อถูกพาดพิง ส่วนแมทได้แต่หัวเราะแห้งๆ แต่สุดท้ายเนตก็ช่วยพูด

“ความเก่งของแมท เมื่อเจอผู้เล่นด้วยกันนั้นถึงจะชัดเจน” หญิงสาวพูดเสียงเรียบ ซึ่งโคซี่เองก็พยักหน้ารับ

“ถ้าเจอผู้เล่นเก่งๆ ในเซิร์ฟเวอร์อื่น แมทน่าจะเป็นไฟต์เตอร์ของเรา” เมื่อโคซี่พูดถึงตรงนี้ เขาหันไปบอกแมทให้อธิบายถึงความสามารถอย่างละเอียด และเมื่อทุกคนได้ฟัง... แทนที่พูดทันที

“แบบนี้เด็ด ใครเก่งเกินจับเจอกับแมทมีเหวอ”

“แทนๆ” เอ็ดเวิร์ดสะกิดแขนหัวหน้ากิลด์ แล้วมองออกไปนอกโถงประชุม “แล้วเจ้านั่นล่ะ” เขาพยักหน้าไปทางเคลวิน ซึ่งเมื่อคนถูกพูดถึงทำท่ารู้ตัว เขาก็ทำที่เป็นเสยผม เบนหน้าหลบเหมือนไม่สนใจฟังที่พวกแทนพูดคุยกัน

“อ้อ! เจ้าเคลวินนะเหรอพี่เอ็ด” แทนพูดเสียงดัง แต่เคลวินยังทำท่าไม่สนใจ “ผมว่าเราไม่ต้องการมันหรอกพี่ แคพวกเราเองก็ไหว” หัวหน้ากิลด์พูดแล้วทำท่าสะบัดมือไม่สนใจ

“อ้าว...เอานี้” เอ็ดเวิร์ดกอดอกพียงหลังกับพนักงาน “ก็เห็นว่ามันเก่งดีน่าจะมีประโยชน์” เมื่อพูดถึงตรงนี้ เคลวินแม้ไม่หันมามองพวกแทน แต่ก็ทำท่าเอียงตัวเงี่ยหูฟัง

“คงหวังพึ่งแค่เฮสนะพี่เอ็ด ดูนี้อะไรดีกว่าพี่ชาย” แทนพูดหน้านิ่งแล้วทำท่าไม่สนใจ “เอาเถอะ อย่าไปพูดถึงเลยพี่ อีกอย่างผมว่าเจ้าเคลวินเวลาเจอพวกผู้เล่นกึ่ง NPC ของเซิร์ฟอื่นเข้ามันก็แพ้อยู่ดีแหละ ไม่ได้เก่งอะไรนักหรอก” เมื่อได้ยินจบคำ เคลวินที่นั่งไขว่ห้างอยู่บนบัลลังก์ผลึกเริ่มตัวสั่นระริก แต่ยังพยายามห้ามตัวเองไม่ให้แสดงอาการ

“แต่ลึนว่าพี่เคลวินเก่งมากเลยนะคะ ตอนมังกรแสงเงาทำ Maximum Damage ไปตั้งสองครั้ง ถ้าไม่มีเขาพวกเราไม่น่าจะชนะบอสนะคะพี่แทน” ลินพูด ทำให้เคลวินที่กำลังโกรธเริ่มผ่อนคลาย

“มันพลุกลิน ให้ทำอีกก็ทำไม่ได้หรอกเจ้าเคลวินนะ ให้มันเฝ้าปราสาทนะดีแล้ว” แทนบ้วนปากผายมือ ขณะที่เคลวินพยายามทนฟัง

“อ้อ! ฟลุกันเอง ไ้เราก็นึกว่าเก่ง” เอ็ดเวิร์ดร่วมวง

“กระจอก” แคลพูดพร้อมหรีตามอง

“ก็เป็นแค่เพนกวิน จะเอาอะไรมาล่ะคะ” สโนว์ธากถาง

“หลงตัวเอง”

“บ้า”

“เง่เง่”

“อ่อนที่สุดในบรรดากิ่ง NPC” เมื่อได้ฟังคำนี้ เคลวินนั่งก้มหน้าก้มตา

“ทำไมเซิร์ฟเวอร์เราต้องมี NPC ให้เอาเข้าร่วมกิลด์ฝีมือด้อยขนาดนี้

นะ”

“อิจจาเซิร์ฟเวอร์อื่น” ในที่สุดชายหนุ่มผู้ครองอาชีพฟอร์จูนคอมมาน-
เดอร์ก็ดันตัวลุกขึ้นยืนก้ำกัมนัดแน่น

“ปล่อยให้สไลด์น้ำแข็งอยู่ที่ปราสาทนี้แหละค่ะ”

“สามตัวห้าบาท”

“หลงตัวเอง”

“ว้อย! พอได้แล้วพวกแกนะ!” ในที่สุดเคลวินก็ทนไม่ไหว เดินตรงมา
ที่โต๊ะประชุม แหวกเก้าอี้ระหว่างเน็ตและไอรีนเข้ามาฟาดมือสองข้างลงบนโต๊ะ
หน้าแดงก่ำด้วยความโกรธและหงุดหงิด “ฉันทนไม่ไหว! พวกแกอย่ามาทำ
ปากเสีย พูดจามั่วซั่ว ฉันทนไม่ไหว! เก่ง เก่ง...พวกแกเข้าใจไหม! จะบอสใหญ่ จะ
คน จะกิ้ง NPC จะอะไรก็มาเถอะ เดี่ยวท่านเคลวินคนนี้จะแสดงความเทพ
วันเดอร์ฟูลจู้ชูกูให้พวกแกดู!” เสียงตะโกนดังในปราสาทผลึกไอเซนเกอร์

“อย่าเลย...แกลงเหนื่อยนะ เพราะงานมันยากเกิน” แทนทำไม่สนใจ

“ไม่มีอะไรยากสำหรับฉันเว้ย! ท่านเคลวินทำได้ทุกอย่างบนโลกนี้!”
คนถูกว่าเดินตรงมาถลึงตาใส่แทน

“อ้อ! จัณนายจะพิสูจน์สินะว่าตัวเองเจ๋งจริง ไม่ใช่ดีแต่ปาก” แทนถาม
ย่าพร้อมหรีตามอง

“เออ! ฉันทนแหละเจ๋งที่สุด!” เคลวินนอตหลุด

“เอาเถอะฉันจะคอยดู สรุปว่านายจะลุยจบเกมกับพวกเรานะ” แทน
ยังย้ำ

“แกหูแตกอะไระ! ฉันบอกจะจับกับพวกแกก็คือจะจับสิเว้ย!” เคลวินยังตะโกนใส่หน้าแทน และเมื่อได้ยินคำพูดนั้น แทนก็หันหาสโนว์

“อัดไว้เรียบร้อยนะสโนว์” หัวหน้าไอเซนเกอร์บอกหญิงสาวผมแดง

“คะหัวหน้า...ชัดเจนค่ะ” พุดจบสโนว์ก็เปิดคลิปที่อัดภาพเคลวินโวยวายเสนอตัวช่วยจับเกมอีกครั้ง ซึ่งนั่น...ทำให้คนถูกบันทึกภาพเริ่มรู้ว่าพลาดท่า

“เอ่อ...ฉัน...ฉัน...เฮ้ย! ฉันตั้งใจจะทำให้ไอ้พวกกึ่ง NPC เซิร์ฟเวอร์อื่นมันรู้อยู่แล้วว่าฉันเก่งที่สุด! พวกกระจะออกอย่างแกคุยกันต่อไปเถอะ เทพอย่างฉันมีหน้าที่ปิดเกม” เคลวินทำท่าวางมาด แล้วจะเดินกลับไปนั่งที่เดิม แต่กลับเห็นว่าเกราะเฮสยืดครองบัลลังก์ล้มลุกไปเสียแล้ว

“คุณสโนว์” เนตเรียก และคนถูกเรียกก็หันมองหน้าเธอด้วยสีหน้าตั้งคำถาม “ช่วยส่งรายชื่อการ์ดในชุดการ์ดที่พวกคุณขาดไปให้หน่อยได้ไหม พวกเราเตร้านี้กับไวต์พาลาดินจะช่วยหาการ์ดพวกนั้นเอง”

เมื่อได้ยินสิ่งที่เน็ตพูด สโนว์ก็หันมองหน้าแทน และเมื่อหัวน้ำกิลด์อนุญาต เธอก็รวมรายชื่อการ์ดที่ไอเซนเกอร์ต้องการให้หัวน้ำกิลด์เตร้านี้

“ขอบใจนะ พวกเราน่าจะช่วยให้บางใบ” เนตพูดหลังกวาดตามองรายชื่อการ์ด

“คุณแทนอยากให้ทเวลฟ์วิงก์ช่วยอะไรบ้าง” มิราหันมาถามบ้าง

“เรื่องที่พวกเราทำไม่ได้ไง” แทนตอบกลับทันควัน ทำให้มิราเอียงคอสงสัย “ช่วยติดต่อกิลด์อื่นๆ ขอความร่วมมือเพื่อจัดการเรื่องหายนะทั้งหกที่กำลังจะเกิดขึ้น เรื่องนี้ฉันไม่ถนัดนะ”

“อ้อได้” มิราพยักหน้าแล้วยิ้ม

“คิดว่าคุณจะไม่มีใครปฏิเสธ เพราะเรื่องนี้เกี่ยวกับทุกคน แล้วอีกอย่างพวกที่มีฐานกิลด์อยู่ในเมืองเป้าหมายครั้งนี้ น่าจะไม่ยอมให้ฐานตัวเองที่ลงทุนไว้หายไปแน่ๆ” เนตวิเคราะห์ ซึ่งคนอื่นๆ มีท่าที่เห็นด้วย

“แล้วนายอยากให้พวกเราคริสตัลอินเฟอร์โนช่วยเรื่องอะไร” โคซี่ถามพร้อมลุกขึ้นยืน ทำท่าจะเดินออกจากห้องประชุมเมื่อดูเหมือนจะสรุปความได้เรียบร้อยแล้ว

แทนและยะยิ้ม ก่อนพูด “ฝากปราสาทพลีไปด้วย นี่ถือเป็นค่าเช่าปราสาท ทรายแพร้นก้ำที่พวกนายใช้อยู่ พวกเราจะลงดันเจี้ยนการ์ดแอเรียกัน และคิดว่าน่าจะใช้เวลาในแต่ละที่ไม่น้อย ไม่น่าจะกลับขึ้นมาได้ง่ายๆ”

“เรื่องค่าเช่าปราสาททรายฉันเคยช่วยนายไปแล้วนี่” โคซี่ถามหน้านิ่ง พร้อมกับขยับหมวกผ้าของชุดคลุมขึ้นมาปิดศีรษะ

“นั่นมันของต่อนั่น แต่นี่เป็นส่วนที่นายอยู่ในปราสาททรายมาจนถึงตอนนี้” แทนพูดหน้านิ่ง ส่วนโคซี่ส่ายหน้าแล้วหัวเราะในลำคอ ก่อนพูดสั้นๆ แล้วเดินออกจากห้องโถง เรียกยานบินรูปไม้กวาดมาขี่หายไป

“เอาเป็นว่าฉันจะช่วย” พ่อมดแห่งคริสตัลลินเฟอร์รินกล่าวไว้อย่างนั้น และการพูดคุยก็ดำเนินไปอีกไม่นาน สุดท้ายทุกคนก็แยกย้ายไปจัดการหน้าที่ ทเวลฟ์วิงก์เจรจารวบรวมคน...

เทรานิเยและไวต์พาลาตินช่วยรวบรวมการ์ด...

คริสตัลลินเฟอร์รินคอยพิทักษ์ปราสาท...

และไอเซนเกอร์... ดำดิ่งสู่ส่วนลึกที่สุดของดันเจี้ยนการ์ดแอเรียในชุดปราสาททั้งเจ็ด

แต่ก่อนหน้านั้น มีสิ่งที่แทนไทยต้องทำเสียก่อน และเขาก็รีบจัดการหลังการประชุมจบลง

...เปลี่ยนอาชีพเป็นเดสทินี่ดรากู

ราวหนึ่งชั่วโมงหลังการประชุมจบลง และยานบินทุกลำของผู้มาเยือนบินออกจากปราสาทพลีไอเซนเกอร์เรียบร้อยแล้ว

“ฮู้ว!” แทนเป่าลมออกจากปากหลังสูดหายใจลึก “เฮอะนะ”

เขาพูดขณะอยู่บนยอดปราสาทพลีไอเซนเกอร์ สถานที่ซึ่ง NPC อารักษ์แห่งพลี ซึ่งแต่ก่อนทุกคนคิดว่าเป็นรูปสลักน้ำแข็งนั่งอยู่บนขอบกำแพงสูงกิ่งเฮอร์

“แะจะตายก็รอบเนี่ยเจ้าแทน” เอ็ดเวิร์ดกลืนน้ำลายเมื่อนึกถึงครั้งที่แทนเปลี่ยนอาชีพเป็นเดสทินี่เบรกกอร์ ซึ่งในครั้งนั้นเข้าชั้นยากมหาโหด

“น่าจะหนักพีเอ็ด” แทนส่ายหน้าแล้วเริ่มบทสนทนา กับ NPC บนยอด

ปราสาทที่อยู่ท่ามกลางความหนาวเหน็บมายาวนาน

อาร์กซ์แห่งผลึกเป็นหญิงสาวผู้มีกายเป็นผลึกแก้วใสและเรียวลมเป็นผลึกน้ำแข็งแผ่ไอนเย็น เธอเริ่มเคลื่อนไหวได้ตั้งแต่พวกแท่นกลับจากปราสาทแสงเงาราเซนไฮด์ โดยคนที่พบว่าเธอเคลื่อนไหวได้เป็นคนแรกคือสโนว์ ซึ่งมองเห็นอาร์กซ์ผู้นี้เคลื่อนไหวเมื่อเธอทดสอบยานบินหลังจากแท่นไปแตะรูปปั้นผลึกในส่วนลึกของดันเจี้ยนผลึก

อาร์กซ์ผลึกที่ยอดปราสาท กลับมีชีวิตหลังแท่นทำตามข้อแม้ขั้นแรกของการเปลี่ยนอาชีพเป็นเดสทินีตรากูน

“นักเดินทางผู้บรรจบแสงและเงา นักเดินทางผู้คุมโชคชะตาเอ๋ย เรา... อิลิฟิทิส อาร์กซ์แห่งผลึกแก้วรอคอยท่านมายาวนาน” สตรีผลึกเริ่มเคลื่อนไหวขณะที่ไอในร่างสมบูรณปรากฏออกจากการดพพร้อมทั้งปราสาท...และไฮด์

“ในที่สุดเวลาก็บรรจบ วันที่ท่านเคลื่อนไหวกายก้าวมาถึง” ไอในร่างวัลคีร์ปีกผลึกคุกเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้นแล้วปักหมอกไมเดนกับพื้นหินยอดปราสาท

“นางฟ้าผลึกเอ๋ย ยามแสงสว่างและเงามีบทบาททับถมที่จงจำเราไว้ เส้นทางสู่ผู้ลิขิตชะตาพงศ์เผ่ามังกรแห่งห้วงเวลาจะมาถึง ประตูลิขิตแห่งอควินมังกรจะบังเกิด” อาร์กซ์แห่งผลึกกล่าวพร้อมเคลื่อนไหวไปร่งแสง เส้นผมซึ่งเป็นน้ำแข็งเย็นเยียบขยับพลัวไม่แตกหัก

“มาสเตอร์” ไอหันมาเรียกแท่น ซึ่งเมื่อชายหนุ่มมองวัลคีร์แห่งแอเรียไอเซนเกอร์แล้ว เธอก็กล่าวต่อไป “หนทางแห่งเดสทินีตรากูนจะเปิดออกเมื่อท่านแจ้งเจตจำนงของตนต่ออิลิฟิทิส...อาร์กซ์แห่งผลึก ผู้เฝ้ามองจันทรารและดวงตะวันอยู่ ณ ที่แห่งนี้มายาวนาน”

แท่นพยักหน้ารับ ราเซนกับไฮด์ไม่เอ่ยอะไร ทั้งสองยืนเคียงข้างผู้เป็นเจ้าของการ์ดแอเรียที่ตนสถิต แท่นไทยหันมองอิลิฟิทิสผู้เฝ้าเส้นทางแห่งจุดสูงสุดของสายอาชีพ

“ฉันต้องการเปลี่ยนอาชีพเป็นเดสทินีตรากูน” เขาพูด ขณะสมาชิกคนอื่น ๆ ในกิลด์จับจ้อง

อาร์กซ์แห่งผลึกขยับคอ เบนหน้ามองซ้ายขวาอย่างเชื่องช้า สองมือหงายประกบกันอยู่ระดับท้อง ประกายแสงสีเงินอ่อนละมุนรวมตัวเพิ่มความ

สว่าง แทนรับรู้ได้ถึงพลังและความรู้สึก สุดท้าย...อาร์กซ์แห่งผลึกก็เอ่ย

“เดสทินี่ตราภวนหาใช้หนทางเดียวที่จะก้าวสู่จุดสูงสุด เส้นทางแห่งเดสทินี่ตราภวนปรากฏยามมังกรแสงเงาถูกโค่น เส้นทางอีกหกสายยังคงรอเจ้าอยู่เมื่อเวลาบรรจบ นักเดินทางเอ๋ย...หากพิชิตมังกรผลึกไอเซนเกอร์ เส้นทางสู่โศคาลิปส์แฟงก์ (Apocalypse Fang) จะปรากฏเหนือปราสาทสายลม และเมื่อพิชิตมังกรพายุโคลัมเบลล์สำเร็จ บนยอดปราสาททรายจะปรากฏเส้นทางสู่เทรดวินด์คอมมานเดอร์ (Trade Wind Commander)” อิลิฟิทิสเอ่ยคำพร้อมกับการใช้ดวงตาที่ใสเป็นผลึกแก้วมองดวงตาของนักเดินทางผู้ยืนตรงหน้า แต่แทนที่ยังไม่พูดอะไร เขายังคงยืนนิ่งอย่างสงบ

“ผู้บัญชาการวัดปราสาททั้งเจ็ดเอ๋ย...” อาร์กซ์แห่งผลึกกล่าวต่อไป “ยามมังกรทรายสลายตัวกลับสู่ผืนดิน ยามนั้น...เส้นทางผู้ชี้ชะตาแห่งพสุธาจะปรากฏที่ยอดปราสาทหลวงตา แลนด์พรีดิคเตอร์ (Land Predictor) ผู้บัญชาพื้นดินยังทอดยาวให้เจ้าไขว่คว้า มายาแห่งห้วงปราสาท ยามมังกรหลวงตายอมรับพลังผู้ทำลายและเป็นนาย เมื่อนั้นผู้บัญชาทัพมังกรหลวงตาจะกำเนิดบนยอดปราสาทไฟอันเป็นที่พำนักของหัวหน้าแห่งผองภูต มิราจไรเดอร์ (Mirage Rider) จะคืนสู่ดวงจิตนักเดินทาง และเมื่อมังกรเพลิงราสซูเรียมอดดับ ผืนผิงและถ้ำถ่านจะก่อเกิดนักรบเก้าแห่งชะตากรรม หนทางสู่แอช ออฟ เกฮาน่า (Ash of Gehana) ผู้ชี้ชะตาแห่งเปลวไฟจะปรากฏอยู่ที่เหนือสุดของปราสาทมืดเทราเนีย อาร์กซ์แห่งราตรีจะทอดสะพานยาวสู่ความรุนแรงและมอดไหม้”

อิลิฟิทิสกล่าวด้วยเสียงแหบกระหืดกระหอบ ทว่ากังวานไปทั่วบรรยากาศ พายุหิมะโหมกระหน่ำหอบหิ้วความหนาวเย็นมาด้วย แทนและพรรคพวกก็ยังยืนอยู่ตรงหน้าอาร์กซ์แห่งผลึก ดวงตาซึ่งเกิดจากแก้วใสจ้องราวจะมองลึกไปในดวงใจและความคิด สุดท้ายเมื่อเวลาขยับผ่าน คำถามหนึ่งก็ดังขึ้น

“นักเดินทางเอ๋ย...เจ้าจะเลือกหนทางใด อีกหกเส้นทางรอเจ้าอยู่ในทุกมุมโลกเสมือน ทว่าเจ้านั้นเลือกขุนพลคู่กายเป็นภูตกระเจก...หากเจ้ารับการทดสอบของเส้นทางทั้งเจ็ดพร้อมกัน เจ้าจะมีโอกาสได้รับพลังแห่งปราสาทกระเจก เดสทินี่รีเฟลกชัน (Destiny Reflection) ผู้สะท้อนเงาแห่งโชคชะตา สาย

อาชีพแห่งการสะท้อนโชคชะตาจะรอเจ้าอยู่ที่ปราสาทกระจกเนเฟลล่า เจ้าจะเลือกหนทางใด...นักเดินทางเอ๋ย...จงเลือกเส้นทางที่เจ้าจะก้าวเดิน เลือกหนึ่งในแปดเส้นทางของเจ้า แจ้งเจตจำนงในดวงใจของเจ้าต่อข้า อิลิฟิทิส...อาร์กซ์แห่งเส้นทางผลึก”

ไอนีนจากเส้นผมของอิลิฟิทิสยังแผ่กระจายเป็นไอสีขาว ร่างกายโปร่งใสยับย้า สองมือเธอประคองแสงสว่างสีเงินที่รวมตัวกันบนฝ่ามือ แทนหนึ่งคิดถึงเส้นทางทั้งแปดที่ถูกเอ่ย และเมื่อเวลาผ่านไป ชายหนุ่มก็พูด

“ฉันเลือกเดสทินีตรากูนเหมือนเดิม” แทนพูดเสียงดังฟังชัด ทำให้อาร์กซ์แห่งผลึกมองราวกับสงสัย

“เจ้าแน่ใจแล้วรึนักเดินทางเอ๋ย เส้นทางนี้อาจย้อนกลับได้ เมื่อศรูกูลั่นออกไปแล้วมีอาจดึงกลับ เมื่อเส้นทางแห่งอาชีพปรากฏเมื่อใด โอกาสจะไม่ย้อนคืน เจ้าจะเดินในเส้นทางเดสทินีตรากูนแน่หรือ” อิลิฟิทิสถามย้ำ แต่แล้วแทนก็ส่ายยิ้ม

“แบบนี้ชัดเจน” ชายหนุ่มถอนใจเอื้อมใหญ่ท่ามกลางความสงสัยของเพื่อน ก่อนยืนยันสิ่งที่ตนเลือกแล้ว “ฉันเลือกเดสทินีตรากูน”

แทนย้าคำ และในที่สุดใบหน้าของอาร์กซ์แห่งผลึกก็มีรอยยิ้ม

“เช่นนั้นจงก้าวเดินไปบนเส้นทางแห่งผู้บัญชามังกรแห่งโชคชะตา เส้นทางแห่งเดสทินีตรากูนทอดยาวเพื่อเจ้าผู้ครองการรัตเอเรียปราสาททั้งเจ็ด” พุดจบแสงสว่างในมือของอิลิฟิทิสก็พุ่งไปบนท้องฟ้า ก่อเกิดสะพานผลึกใส่ทอดยาวไปเบื้องบน ราเซนกับไฮด์ลอยไปที่ปลายสะพานนั้น สูดหายใจทั้งสองใช้ฝ่ามือสัมผัสกัน ก่อเกิดเป็นประตูซึ่งเป็นเงาดำห่อหุ้มด้วยแสงสว่าง

“มาสเตอร์โปรดระวังตัว เส้นทางหนึ่งเดียวของปราสาททั้งมวลต้องอาศัยพลังของพวกเราทั้งเจ็ดในการเปิด” เมื่อจบคำ หอกไม้เดนในมือของไอก็เปลี่ยนเป็นผลึกน้ำแข็งซึ่งมีปลายแยกเป็นสอง “กฎแฉผลึกจะเปิดประตูขั้นแรกให้มาสเตอร์ พวกเราทั้งเจ็ดจะเคียงข้างมาสเตอร์เพื่อพลังหนึ่งเดียวของผู้ครองปราสาท”

พุดจบไอก็กางปีกบินพุ่งไปยังประตูแสงเงา หอกในมือเป็นดังกฎแฉเมื่อปลายหอกของไอสัมผัสกับเงามีด...เงาดำก็จับตัวแข็ง เปลี่ยนเป็นประตูเปิด

สู่ภายใน

“หิ...ถึงเวลาแล้วสินะ เกือบไปแล้วไหมเรา ดีที่ไม่วอกแวก” แทนถอนใจยาว ก่อนก้าวเดินไปบนสะพานผลึกที่เกิดจากพลังของอิลิฟิทิส

“เดี๋ยวแทน...” บลานซ์ทักขึ้น ทำให้คนถูกเรียกหันกลับมามอง “นายหมายความว่ายังไง ที่ว่าโชคดีที่ไม่วอกแวก”

คนถูกถามส่ายหน้าแล้วมองอารักษ์แห่งผลึกที่ยืนอยู่บนขอบกำแพงยอดปราสาทผลึก

“หิ...ก็หมายความว่าไอ้อาชีฟที่ยัยนีพูดมานะ มันไม่น่ามีอยู่จริงนะสิ ก็แค่คำถามลวงว่าอยากเป็นอาชีฟนี่จริงไหม นี่ถ้าฉันตอบว่าขอรอดูก่อน...ดีไม่ดีจะไม่มีทางได้อาชีฟนี้อีกเลย ถ้าหวังน้ำบ่อหน้ามีหวังตาย” เขาพูดแล้วจึงมองอิลิฟิทิส ซึ่งบนใบหน้าที่เกิดจากผลึกใส...เขาก็เห็นรอยยิ้มเย็นย่น

“หา?” บลานซ์ทำหน้าไม่เชื่อ

“นายรู้ได้ยังไงเจ้าแทน” นิกก็ถามย้ำ

“เมื่อศรถูกปล่อยออกไปแล้วมีอาจดึงกลับ เมื่อเส้นทางแห่งอาชีฟปรากฏเมื่อใด โอกาสจะไม่ย้อนคืน” แทนทวนคำที่อารักษ์แห่งผลึกกล่าวไว้ ก่อนอธิบาย “ตอนแรกไม่แน่ใจ แต่รู้ว่าเกมนี้นั้นเกรียน เกิดพลาดไปอาจไม่ได้อะไรเลย เลยเอาที่ชั่วไว้ก่อน เนื้อก้อนที่อยู่ใต้น้ำมันเป็นเพียงแค่เงา เกิดพลาดไปก็ว่างเปล่า”

“แล้วไหนแกแน่ใจละเจ้าแทน ก็แกบอกตอนแรกก็ไม่แน่ใจ” เอ็ดเวิร์ดขมวดคิ้ว ส่วนแทนกระแทกลมหายใจ

“ก็ศรมันลั่นออกมาแล้วไงพี่ และเส้นทางแห่งอาชีฟปรากฏนั่น...เส้นทางของเดสทินีได้ปรากฏมาแล้ว ย้อนกลับไม่ได้แล้ว ไอ้ที่พูดๆ มาหุๆ หกเจ็ดอาชีฟนั่นนะ...” แทนพูดแล้วจึงมอง NPC ผลึกที่ยืนอยู่บนยอดปราสาทของตัวเอง “ผมว่ามันไม่มีอยู่จริงหรือพี่เอ็ด มันแค่เหยื่อล่อใจ ร้ายนักนะ...หน้าตาทำทางก็ดูเชื่อถือได้ แต่มาโกหกกันดีอ้อๆ เลยแฮะ” ชายหนุ่มบ่น ขณะอารักษ์แห่งผลึกที่ตีสหน้าขึ้นมาแทบจะตลอดเวลาส่ายยิ้มชั่วร้าย

ประตุมิติถูกเปิดออกด้วยสองมือของชายหนุ่ม แทนเข้าสู่ประตู
แห่งการทดสอบ เส้นทางแห่งเดสทินีดรากรูกำลังรออยู่เบื้องหน้า สิ่งที่ชายผู้นี้
คิดในสมอง มีเพียงการทดสอบที่กำลังจะเริ่มขึ้น และคงลำบากไม่น้อยกว่า
ครั้งที่เขาเลื่อนระดับอาชีพเป็นเดสทินีเบรกกเกอร์เป็นแน่

แทนลอดผ่านประตูมิติเข้าสู่ภายในซึ่งมืดมิด แสงสว่างเดียวที่ยังหลง
เหลือส่องมาจากประตูมิติที่กำลังปิด และเมื่อแสงสุดท้ายหายไป...ก็มีเพียง
ความมืดที่โอบล้อมอยู่รอบกาย

“มาสเตอร์” เสียงหนึ่งเอ่ยขึ้น แต่แทนมองไม่เห็นเจ้าของเสียงนั้น จน
ในที่สุด แสงสว่างก็เริ่มขึ้นที่จุดหนึ่ง แม้เลื่อนวาง แต่ก็มองเห็นได้ว่าท่ามกลาง
แสงสว่างนั้น...มีร่างเด็กหญิงผู้หนึ่งเคียงข้างเด็กชายผมสีขาวยาวในชุดสีดำ

“โฮดี้?” แทนหรีตามองแล้วเรียกชื่อ

“คะ...ฉันเองคะมาสเตอร์” ภูตประจำการด์แอเรียปราสาทแสงเงา
ราเซนไฮด์ตอบกลับเสียงเรียบ

“แล้วนั้น...ราเซน?” แทนหรีตามองเงาภูตอีกตนที่มองเห็นได้ไม่ถนัดนัก
แต่ในขณะนั้น รอบข้างที่มืดสนิทก็เริ่มสว่างขึ้น เผยให้เห็นห้องโถงโล่งกว้างที่มี
มีเสาสีขาวเรียงราย ทั้งความกว้างและความสูงของห้องนี้ เมื่อมองด้วยตา...
แทนไม่อาจเห็นจุดสิ้นสุดของความกว้างและสูงได้

“ข้าเอง...ข้าราเซน ยินดีรับใช้มาสเตอร์แห่งผองภูต” อีกหนึ่งภูตซึ่ง
ประจำอยู่ในปราสาทแผดแสงเงาราเซนไฮด์โค้งตัวอย่างนอบน้อม ดวงตา
สีม่วงเข้มของเขาแฝงความลึกกลับ ชุดที่สวมใส่นั้นยาวถึงข้อมือ ปลายชุดทั้ง
ยาวงามสง่า ปักดินลายสีเงินที่ชายผ้า มองดูแล้วเหมือนขุนนางแห่งรัตติกาล

“นายนี้ก็พูดชวนให้ฉันขมลูกตลอดเลยนะราเซน ชื่อนายก็ยาวกว่าคนอื่นเขา
แถมพูดก็ยังประหลาดกว่าคนอื่นอีก เอ้อ...ฉันละกลุ่ม” แทนพูดแล้วส่าย
หน้า ก่อนกวาดสายตามองไปทั่ว แต่ไม่ว่าจะมองไปในทิศทางใด ทุกสิ่งก็เป็น
เช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน มีเพียงโถงกว้างสีขาวและเสาสูงพุ่งสู่ด้านบนซึ่งมอง
ไม่เห็นจุดจบ ขนาดเสาแต่ละต้นต้องใช้มนุษย์ไม่น้อยกว่าสิบคนจึงจะโอบได้
รอบ และเสาเหล่านั้น...กว่าครึ่งแตกหักเสียหายเป็นซากปรักหักพัง

“มาสเตอร์คะ” อีกเสียงที่คุ้นเคยดังขึ้น แทนจำได้เป็นอย่างดีว่าเป็น

เสียงของใคร เพราะเธออยู่กับเขามานานตั้งแต่เริ่มผจญภัยในโลกเสมือนนี้ จนปัจจุบันแทบรวบรวมการ์ดแอเรียทั้งเจ็ดใบในชุดปราสาทแห่งพันธสัญญาได้สำเร็จเรียบร้อยแล้ว

“ไอ” พูดแล้วแทนที่ยืมให้ภูตในชุดสีขาว เส้นผมสีฟ้าของเธอทั้งตัวยาว จดกลางหลัง ดวงตาสีเขียวกันฉายแววมุ่งมั่นแต่ยังมีความกังวล

“หน้าที่ของไอมมาถึงแล้วค่ะมาสเตอร์” ภูตผลึกเอ่ยขึ้นด้วยเสียงจริงจัง ทำให้แทนยกคิ้วขยาดประหลาดใจ แต่ยังไม่พูดอะไรออกไป ไโอก็ส่งเสียงขึ้น “เมื่อมาสเตอร์เลือกเส้นทางแห่งเดสทินี่ตรากฎ ภูตปราสาทที่จะช่วยมาสเตอร์ ในมิติแห่งการทดสอบนี้มีเพียงเราสามคน ภูตผลึก ภูตแสง...และภูตเงาในมิตินี้...จะมีเพียงพวกเราทั้งสาม ผลึกแก้ว แสง...และเงา” เมื่อไอพูดจบ ก่อนที่แทนจะถามอะไร ไฮดี้ ภูตแห่งปราสาทแสงก็เอ่ยบ้าง

“ประตูทั้งหมดของเดสทินี่ตรากฎคือเก๋าบาน ในทุกบานจะมีการทดสอบและรางวัลรอมาสเตอร์อยู่” ภูตแสงเริ่มอธิบาย ซึ่งครั้งนี้แทนตั้งใจฟังเป็นอย่างดี เพราะเขารู้ดีว่า สายอาชีพเช่นนี้...ความยากในการได้รับอยู่ในระดับสูงมาก “และทุกบานที่มาสเตอร์ผ่านไปได้...พลังของเดสทินี่ตรากฎซึ่งถูกผนึกไว้จะเป็นของท่าน”

“นี่ต้องเลื่อนกันเก้าครั้งเลยหรือนะ...หนักกว่าตอนเปลี่ยนเป็นเดสทินี่เบรกเกอร์จริงๆ ด้วยแฮะ แถมยัง...” ผู้เข้ารับการทดสอบมองหาคาร์ดแอเรียชุดเจ็ดปราสาทใบอื่นๆ ซึ่งขณะนี้ยังอยู่ในช่องเก็บของ แต่ไม่สามารถนำมาใส่ได้ เติ๊ด หรือเรียกภูตประจำการ์ดเหล่านั้นออกมา “แถมยังใช้การ์ดเจ็ดปราสาทใบอื่นไม่ได้อีกด้วย แบบนี้ก็เท่ากับใช้เจเนอรัลไม่ได้สินะ” แทนพูดแล้วถอนใจ สายหน้าหนักใจ

“มาสเตอร์โปรดฟังคำข้า” ราเซนผู้มีหน้าที่นี้ขมก่น่าขึ้นบ้าง “เดสทินี่ตรากฎไม่ใช่สายอาชีพที่ยากเกินกว่าท่านจะครอบครอง เพียงผ่านการทดสอบสามระดับ...มาสเตอร์จะได้ครอบครองนามเดสทินี่ตรากฎ”

“แต่ก็เป็นแค่เดสทินี่ตรากฎน้อยๆ ไซ้ไหมล่ะ” แทนพูดแทรกแล้วหรีดามองราเซนที่มีดวงตาเรียบเฉย “ไอ้ของเจ๋งๆ อย่างชุดประจำอาชีพ อาวุธประจำอาชีพแบบอื่นน่าพาโชติกับเมโลดี้ ออฟ อะพอลโล่ นั้นก็ต้องผ่านเกินกว่าระดับ

สามแห่งนี้” แทนพูดแล้วจึงมองราเซนสลับกับไฮด์ ซึ่งเมื่อเห็นรอยยิ้มลำบากใจของไฮด์ เขาก็พอเดาได้ว่าสิ่งที่ตัวเองคิดไว้เป็นจริง

“รายละเอียดมากกว่านั้นฉันไม่สามารถบอกได้คะมาสเตอร์ แต่สิ่งหนึ่งที่บอกมาสเตอร์ได้ก็คือ ในการทดสอบที่ห้า หากมาสเตอร์ผ่านไปได้ สกิลอายออฟ อิกไนต์ (Eye of Ignite) จะเป็นของมาสเตอร์ และในระดับที่เจ็ด สกิลแห่งพิภพมังกรจะสถิตในร่างผู้ผ่านการทดสอบ เอจ ออฟ ดรากูน (Age of Dragoon) จะถูกครอบครอง” ภูตแสงเอ่ย เธอยังลอยตัวนิ่งในอากาศเคียงข้างไอและราเซน

“แปลว่าถ้าอยากได้อะไรที่มากกว่าค่าพลัง ต้องผ่านเกินกว่าสามระดับสินะ และ...ถ้าอยากได้หนึ่งในสองสกิลเทพ ก็ต้องผ่านระดับห้า” แทนพยักหน้ารับรู้ จากนั้นภูตทั้งสามตนที่อยู่เบื้องหน้าก็หายกลับสู่การ์ดแอเรีย เหลือเพียงแทนยืนอยู่ท่ามกลางความเจียบสัดของมิติประหลาดไม่คุ้นเคย

แต่แล้ว...รอบตัวเขาก็เกิดวงกลมแสงอาณาเขตรัศมีราวสิบห้าเมตร เสียงประกาศจากระบบดังทำลายความเจียบ พร้อมกับการมาถึงของบททดสอบที่หนึ่ง

การทดสอบที่หนึ่ง ดรากอนอาย (Dragon Eye) ผู้เข้าทดสอบต้องสังหารมังกรระเบิดโลหะระดับเลเวล 400 จำนวน 10 ตน ซึ่งแต่ละตนจะปรากฏตัวพร้อมกับมังกรมายาระดับเลเวล 399 โดยมังกรทั้งหมดที่ปรากฏกาย จะไม่โจมตีผู้เข้าทดสอบ จนกว่าจะเคลื่อนที่เข้าระยะอาณาเขตแสงรอบตัวผู้เล่น

ใต้คางของมังกรระเบิดโลหะจารึกอักษรสีดำนับตัวตนที่แท้จริง ในขณะที่มังกรมายาไม่มีอักษรนี้...

หากผู้เข้าทดสอบไม่ผ่านการทดสอบ ผู้เล่นจะถูกส่งไปจัดการมังกรระดับไม่เกิน 20 ดาว ซึ่งปะปนอยู่กับมังกรเทพศิลาในมิติใต้ดินของวิหารแห่งการทดสอบ เมื่อผู้เล่นสังหารมังกรในมิติใต้ดินครบ 33 ตน ผู้เล่นจะถูกส่งกลับมายังที่แห่งนี้อีกครั้ง และสามารถเลือกท้าทายการทดสอบแรกได้ไม่จำกัดจำนวนครั้ง

การทดสอบจะเริ่มใน...สิบ...เก้า...แปด...

เมื่อระบบอธิบายเงื่อนไขทั้งหมดจบสิ้น การนับถอยหลังก็เริ่มขึ้นทันที และแทนซึ่งเข้าสู่การทดสอบโดยไม่ทันตั้งตัวก็เบิกตากว้าง กวาดตามองรอบตัว หัวใจระส่ำด้วยความตื่นเต้น แต่สุดท้าย...ชายหนุ่มก็นิ่งสงบ รอยยิ้มกลับมาปรากฏบนใบหน้า ดวงตาฉายแววมุ่งมั่น

“ไม่รู้เป็นอะไรอะะะ แต่ฉันมั่นใจว่าจะผ่านไปได้ ตั้งแต่เข้ามาที่นี่...เหมือนฉันจับได้พวกสร้างเกมนี้ได้ ฉันไม่แพ้ง่ายๆ หรือ” ชายหนุ่มพูด ขณะที่การนับถอยหลังจบลง...และการทดสอบเริ่มขึ้น

มังกรร่างสีเงินวาว ลำตัวยาวกว่ามนุษย์ราวห้าช่วงตัวปรากฏกาย ดวงตารูปพัดเฟืองส่องแสงสีแดง คมเขี้ยวมังกรโลหะเต็มไปด้วยความน่ามันเสียวโลหะกระทบพื้นห้องก่อกังวานคล้ายเสียงคำราม แทนมองมังกรโลหะซึ่งปรากฏตัวจากทางด้านซ้าย และกำลังเคลื่อนตัวผ่านเสาหินยักษ์อย่างเชื่องช้า ซึ่งแม้มังกรโลหะจะน่าเกรงกลัว ทว่าไม่มีทีท่าจะโจมตีแม้แต่น้อย

“อ้อ! ต้องฆ่าให้เร็วสินะ” แทนพูดขณะที่ได้คปรากฏขึ้น

“เมจิก!” เขาเรียกใช้การ์ดเมจิก ที่จะเปิดการ์ด 3 ใบบนสุดและเลือกขึ้นมือได้ 1 ใบ และการการ์ดที่เลือกมานั้น...เป็นการ์ดอาวุธระดับกลาง ไม่ต้องอาศัยเวลาเรียกใช้

“อีคิว!” หน้าไม้เบา ดรากอนบลัดเทียร์ ระดับ 24 ดาว ถูกสวมใส่ และไม่เพียงแค่นั้น แทนยังใช้การ์ดหนึ่งในเจ็ดใบแรกที่ได้ปรากฏบนมือทันที แต่พลังของการ์ดนั้นยังไม่ส่งผล คันศรระดับสูงถึง 41 ดาว ใบนี้...ต้องใช้เวลาในการเรียกใช้

“ลาสดีโพรมิส! (Last Promise)” แทนเรียกคันศรระดับสูง หนึ่งในคันศรทรงพลังหลายชิ้นในเด็คมาเพื่อสวมใส่ แต่ยั้งต้องรอเวลาอีกครู่หนึ่ง

“ซั่มมอน!” แทนเรียกมังกรระดับสูงทันที ในการเรียกใช้การ์ดใบนี้ แม้ไม่ต้องสังเวียซั่มมอนหรือการ์ดอีคิวใดๆ แต่ค่าเรียกใช้นับว่าไม่ธรรมดา เพราะต้องแลกกับการส่งการ์ดแอเรีย 1 ใบออกนอกเกม และการ์ดที่ถูกส่งออกไปนั้นก็คือ...การ์ดหอคอยมังกรบินเซอริเดน

มังกรสองตนปรากฏกายเคียงข้างผู้เรียกใช้ ด้วยการสละค่า MP ถึง 300 หน่วย และการ์ดแอเรีย ทำให้แทนเรียกมังกรเผดแสงและเงาระดับสูงถึง

44 ดาว ออกมาได้อย่างรวดเร็ว

ขนาดร่างกายของมังกรทั้งสองตอนนี้เล็กกว่ามังกรแสงราเซนไฮด์ราวสามเท่าตัว และที่คอยกับปีกทั้งสองข้างมีวงเวทลงอักขระเรืองแสงพันวนการไว้ ทำให้ไม่สามารถบินไปบนอากาศได้แต่อย่างใด แต่ด้วยพลังที่มังกรสองตนนี้มีอยู่...ก็นับว่าเป็นการระดับสูงและทรงพลังมาก รองจากการได้มังกรแสงเงาราเซนไฮด์ที่แทนเป็นเจ้าของ

มังกรแผ่รับรู้ได้ถึงการคงอยู่ของศัตรูจึงส่งเสียงคำรามก้อง ดวงตาสีแดงชาดของมังกรเงาจับจ้อง และดวงตาสีฟ้าใสของมังกรแสงเองก็เปล่งประกาย แทนจุดปลายศรเข้าใส่มังกรระเบิดโลหะซึ่งเป็นเป้าหมายของเคสท์ ขณะที่มังกรทั้งสองของเขากำลังจะพุ่งเข้าขย้ำ และในที่สุดชายหนุ่มก็ใช้สกลโจมตีสามครั้งติดต่อกัน

“ดาร์กซัน! ดาร์กซัน! ดาร์กซัน!”

ลูกศรอาบด้วยพลังทำลายแห่งสุริยะทมิฬพุ่งเข้าใส่มังกรโลหะซึ่งเคลื่อนที่เชื่องช้า แทนเตรียมสกลต่อเนื่องจากดาร์กซันเพื่อเพิ่มความรุนแรงให้การโจมตี เบดต่ออฟีนัส ซึ่งจะยิงศรในแนวโค้งก่อนโจมตีกำลังจะถูกปล่อยออกไป แต่เมื่อสกลดาร์กซันสัมผัสสร้างศัตรู...แทนก็ถึงกับต้องคอยยืน เบิกตากว้างมองค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น

“1!” “1!” “1!”

“เหอ?” ชายหนุ่มทำเสียงประหลาดใจเมื่อเห็นค่าความเสียหายที่ปรากฏ แม้จากรูปลักษณะของมังกรโลหะจะชัดเจนว่ามีพลังป้องกันระดับสูง แต่เมื่อค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นน้อยเกินกว่าที่คาดคำนวณ แทนก็ถึงกับคิดไปต่างๆ นานา

แต่ในวินาทีนั้น สกิลดาร์กซันที่แสดงผลเป็นการระเบิดหลายครั้งติดต่อกันก็ทำให้สมมุติฐานที่แวบเข้ามาในสมองของแทนต้องถูกลบไป การระเบิดของลูกศรทั้งสามดอกเกิดขึ้นแทบจะพร้อมกัน และค่าความเสียหายที่ปรากฏนั้นไม่ต่างจากเดิม เพียงจำนวนครั้งของการสร้างความเสียหายเท่านั้นที่เกิดขึ้นติดต่อกัน

“1!”

“1!” “1!”

“1!” “1!” “1!”

“1!” “1!” “1!” “1!”

สกลิดารักษ์ชั้นซึ่งสถิตในลูกศรแต่ละดอกสร้างความเสียหายเพิ่มขึ้นจากการระเบิดติดต่อกัน รวมแล้วแต่ละดอกสร้างความเสียหายราวสิบครั้ง รวมทั้งสามครั้งของการโจมตี ทำให้สร้างความเสียหายให้มังกรระเบิดโลหะได้ราว 30 หน่วย ซึ่งนับเป็นค่าความเสียหายที่น้อยเสียจนแทบไม่คิดว่าจะทำอะไร มอนสเตอร์ระดับเลเวล 400 คนนี้ได้

แต่ที่เขาคิดไว้นั้นผิดถนัด...

มังกรระเบิดโลหะเปลี่ยนจากสีเงินกลับเป็นสีแดง ร่างมังกรโลหะสั้นระริว ใจความร้อนพวยพุ่งขึ้นจากร่างที่สับัดไปมา แทนซึ่งมองดูอยู่เริ่มเรียบเรียงสิ่งต่างๆ ในสมอง และสุดท้ายเขาก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“อ้อ! ไม่ได้จะให้สู้กันตรงๆ แค็งใส่ก่อนเจ้ามังกรเหล็กนั้นจะเข้าเขตที่กำหนดไว้แค่นั้นเอง ดินะ...ที่เราฝึกโจมตีหลายครั้งทำให้จัดการง่ายหน่อย” หลังแทนพูดจบ ร่างมังกรเบื้องหน้าระเบิด แรงระเบิดทำให้เกิดลมร้อนพัดจากศูนย์กลาง พร้อมกับการปรากฏตัวของมังกรระเบิดโลหะระลอกที่สอง

“หา!” แทนมองไปด้านหน้าแล้วเห็นมังกรโลหะรูปร่างลักษณะและขนาดเหมือนตนที่เขาเพิ่งจัดการไป แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุที่ชายหนุ่มคนนี้ทำเสียงประหลาดใจ สิ่งที่ทำให้เขาต้องหันรีหันขวาก็คือ...มังกรระเบิดโลหะอีกตนที่ปรากฏตัวทางด้านหลัง ทำให้มีมังกรสองตนเคลื่อนเข้าใกล้แทน โดยรูปร่างลักษณะของพวกมันเหมือนกันแทบทุกอย่าง

เสียงโลหะดังกระทบพื้นก้องไปในห้องโถงมหิมาไร้ขอบเขต แทนมองมังกรทั้งสองพร้อมใช้ความคิดอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

“เวร...นี่มันจะค่อยๆ เพิ่มจำนวนละสิ” เขาพูดกับตนเองขณะมองหาบางสิ่งซึ่งอยู่ตำแหน่งใกล้กับส่วนหัวของมังกรโลหะ ที่ทำท่าสยหายปึกคำความ “ระบบมันแจ้งว่าให้หาตัวอักษรสีดำที่ได้คาง ตัวไหนมันเป็นมังกรโลหะ ถ้าตัวไหนไม่มีมันเป็นมังกรมายา” แทนทวนข้อความที่ระบบแจ้งเอาไว้ก่อนการทดสอบจะเริ่มขึ้น

และทันทีที่นึกได้...แทนก็จ้องมองตำแหน่งใต้คางของมังกรทั้งสองคน... แต่กลับไม่พบสิ่งที่มองหาแต่อย่างใด

“เฮ้ย! หรือจะปลอมทั้งคู่!” ชายหนุ่มขมวดคิ้วขึ้นเสียงสูง แต่เมื่อ ทบทวนแล้วแทนก็คิดว่าหากเป็นแบบนั้น...จะต้องมีมังกรโหละตนอื่นตามมาทีหลัง

“หนือย! มันจะหลอกฉันให้จัดการไอ้ตัวปลอมนี้ก่อนตัวจริงจะออกมาสินะ...ดูถูกฉันเกินไปแล้ว!” แทนตะโกนเสียงดังและกวาดตามองรอบตัวเพื่อหามังกรโหละอีกตน ที่เขาคิดว่าจะต้องปรากฏตัวทีหลัง และในขณะที่มองหา... มังกรโหละทั้งสองตัวก็เคลื่อนใกล้เข้ามาอย่างเชื่องช้า ประมาทจากระยะทางและความเร็ว น่าจะกินเวลาราวหนึ่งนาที่ กว่าที่จะเข้าเขตวงเวทแสงที่อยู่รอบตัวแทน

“ออกมาสิๆๆ” แทนพูดซ้ำไปมา มองหาสิ่งที่สมองคิดว่าจะต้องปรากฏ แต่เมื่อมังกรโหละสองตนเคลื่อนเข้าใกล้กว่าเดิม...ในสมองแทนก็เริ่มสับสน

“เดี๋ยว...” เขาชะงัก “แล้วถ้ามันไม่มีตัวที่สามล่ะ...” ในที่สุดแทนก็เริ่มรับรู้ได้ว่าหนึ่งในมังกรสองตนที่เขาคิดว่าเป็นมังกรมายาทั้งคู่ นั้น...น่าจะมีมังกรระเบิดโหละอยู่ด้วย

เมื่อระยะห่างลดน้อยลง สายตาของแทนก็ปะทะจุดเข้ากับบางอย่าง และเมื่อเขาจ้องมองอย่างละเอียดถี่ถ้วน...แทนก็ต้องเบิกตากว้างอย่างตกใจ

“เฮ้ย! นั่นมันตัวอักษรแสงสีดำที่ระบบประกาศนี่ แต่ไหนมันเล็กขนาดนั้น!” ตัวอักษรที่แทนมองเห็นนั้นมีขนาดกว้างราวหนึ่งฝ่ามือ และเมื่ออยู่บนร่างมังกรโหละที่เรียกได้ว่าขนาดใหญ่โต จึงทำให้มองเห็นยากมากขึ้นไปอีกขั้น ถึงแม้ปากจะพูดออกไปแล้ว แต่แทนก็ยังไม่วางใจ เขาหันมองมังกรอีกตนในตำแหน่งเดียวกัน แต่ไม่พบตัวอักษร ทำให้แทนมั่นใจว่ามังกรตนที่มีตัวอักษรปรากฏอยู่ใต้คาง...คือมังกรระเบิดโหละที่แท้จริง

“ดาร์กซัน! ดาร์กซัน! ดาร์กซัน!” แทนใช้คันศรควากอนบลัดเทียร์ปล่อยสกิลดาร์กซันโจมตีใส่เป้าหมาย ซึ่งในครั้งก่อน จำนวนการโจมตีเพียงเท่าที่ถูกปล่อยออกไปก็ทำให้มังกรโหละระเบิดได้

“จะตายไหม” แทนยืนลุ้นขณะที่ปลายหน้าไม้จืดไปยังเป้าหมายที่ใกล้เข้ามา เพราะว่าหากไม่สามารถล้มได้ด้วยดาบครั้งแรก แทนจะปล่อยดาบทิ้งไป ตามไปเพื่อจัดการมังกรเป้าหมายให้ได้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

และเมื่อสก็อตอาร์กซันทั้งสามแสดงผล สิ่งที่แทนต้องใช้การคาดเดาเข้าช่วยก็ปรากฏผล มังกรระเบิดโลหะที่ถูกโจมตีเกิดค่าความเสียหายครั้งละ 1 หน่วย เหมือนก่อนไม่ผิดเพี้ยน และเมื่อสก็อตแสดงผลจนครบ มังกรระเบิดโลหะตอนที่ถูกศรของแทน...ก็ระเบิดเหมือนรอบที่แล้ว

ส่วนมังกรมายานันสลายนกลับกลายเป็นละอองแสง ถึงแม้จะไม่ถูกโจมตีก็ตาม

“พลังชีวิตไม่เพิ่ม” แทนเริ่มรู้ว่าเป้าหมายในครั้งนี้อาจ HP Max ไม่ได้เพิ่มตามรอบของการปรากฏตัว แต่ก็ไม่มีเวลาให้เขาคิดอะไรได้มากนัก...เพราะเป้าหมายชุดที่สามปรากฏตัวพร้อมกับเสียงโลหะดังกระทบพื้นจากทางด้านหลัง

แทนหันมองรอบตัว เขามองเห็นร่างเหมือนมังกรระเบิดโลหะถึงสี่ตน ทำให้เริ่มสับสนไม่น้อย แต่ยังพยายามจ้องมังกรทั้งสี่ตนเพื่อหาอักษรสีดำ ซึ่งใช้ชี้ตัวว่านั่นคือเป้าหมายของการทดสอบ แต่ด้วยระยะห่างที่ยังมากเกินไปกว่าตาของแทนจะมองเห็นได้...เขาจึงต้องข่มใจให้สงบแล้วหันมองไล่เรียงไปที่ละตน

“ตัวไหนๆๆ” แทนนั้นตามองและปากยังพูดต่อไป

มังกรระเบิดโลหะเริ่มขยับเข้าใกล้ขึ้นทุกขณะ ทั้งสี่ตนเข้าใกล้มากขึ้นในระยะห่างเท่ากันไม่ผิดเพี้ยน และนั่น...ยิ่งทำให้แทนเพิ่มความกังวลขึ้นไปอีกขั้น

ในที่สุดมังกรทั้งสี่ตนก็เข้าสู่ระยะการมองเห็นอย่างละเอียด ชายหนุ่มรีบกวาดมองมังกรทั้งสี่อย่างพินิจวิเคราะห์ ซึ่งในขณะนั้น คันศรลอสต์โฟรมิสที่แทนเรียกใช้ไปตั้งแต่เริ่มการทดสอบก็ปรากฏ

คันศรสีขาวหม่น ปลายสองข้างเป็นเกล็ดแสงระยิบระยับไม่มีวันหมดส่วนสายธนูนั้น...เกิดจากเส้นแสงสีขาวที่ไม่สามารถใช้มือสัมผัส มีเพียงลูกศรของคันศรชิ้นนี้เท่านั้นที่จะสัมผัสกับคันศรนั้นได้

3

ลาสต์โพรมิส

ประเภท : อีควิป

ชนิด : ธนูถือสองมือ

คันศรลวงตา เชื่อกันว่ามืออยู่จริง แต่ยังไม่มีผู้ใดค้นพบตามตำนานกล่าวกันว่า คันศรนี้มี 2 ชั้น บนโลกนี้ และถูกครอบครองโดยเทพธิดาแห่งคำสัญญาผู้สถิตอยู่ชั้นวิมาน การโจมตีของคันศรนี้จะเกิดระเบิดขึ้นที่เป้าหมาย หลังจากคมศรสร้างความเสียหายแรกเป็นเวลา 2 วินาที แรงระเบิดขึ้นกับพลังเวทของผู้ใช้

- ส่งเวมมอนสเตอร์ 4 ตน เพื่อเรียกใช้โดยไม่ต้องรอเวลาปรากฏ
- เรียกใช้ได้เมื่อมีผู้เล่นคนละฝ่ายกับผู้ใช้หรือมอนสเตอร์ระดับเลเวลสูงกว่า 350 ในสนาม
- สกิลฟรีเมียม “ไวต์ริงก์เนโครแมนเซอร์”

“ตัวไหนๆๆ” แทนยังไม่พบสิ่งที่ตนเองหา และในขณะที่ใช้เวลา... มังกรทั้งสี่ก็ใกล้เข้ามามากขึ้น

“นั่นไง!” และในที่สุดแทนก็มองตัวอักษรขนาดเล็กอีกครั้ง ซึ่งเขาไม่รอช้า แทนปลดหน้าไม้ใบดาบรอกอนบลัดเทียร์ออกเพราะคันศรลาสต์โพรมิสต้องใช้มือทั้งสองข้างเพื่อใช้งาน และที่แทนเลือกสละหน้าไม้ใบในมือ นั่นก็เพราะหากเป็นคันศรลาสต์โพรมิสจะมีการระเบิดอีกครั้งหลังโจมตีเข้าเป้า ซึ่งทำให้จำนวน hit ของการโจมตีด้วยสกิลดาร์กซันเพิ่มขึ้นอีกราวสิบครั้ง

“ดาร์กซัน! ดาร์กซัน! ดาร์กซัน!”

แทนส่งการโจมตีเข้าหาเป้าหมาย และเป็นอย่างที่เขาคาดไว้ มังกรระเบิดโลหะที่ถูกโจมตีกลายเป็นสีแดงฉานก่อนเกิดการระเบิดในเวลาต่อมา ไม่มีเวลาให้พักหายใจ เขากวาดสายตาไปรอบตัวทันทีที่จัดการศัตรูชุด

ที่สามสำเร็จ แต่ครั้งนี้ เมื่อแทนเห็นศัตรูในชุดที่สีซึ่งเพิ่งปรากฏ...ชายหนุ่มผู้นี้
ก็รู้ชะตากรรมทันที

“น่าน...รอบนี้ออกมาแปดตัว จากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสี่ และ
คราวนี้จากสี่เป็นแปด มันจะออกทวิคูณแบบนี้จนถึงสิบครั้ง ซึ่งนั่นเท่ากับชุด
ที่สิบ...” แทนมองมังกรรอบตัวทั้งแปดตนแล้วเริ่มส่ายหน้า “สุดท้ายเราต้อง
เลือกจัดการมังกรตัวเดียวจากทั้งหมด...ห้าร้อยสิบสองตัว บ้าไปแล้ว...ใครมัน
จะไปมองตัวหนึ่งสิอนั้นเห็นถ้ามีมังกรรูปร่างหน้าตาเหมือนกันเยอะขนาดนั้น”